

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-9-11

Druk nr 3887

Warszawa, 22 lutego 2011 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Środowiska.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych^{1), 2)}

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw:

- 1) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631),
- 2) dyrektywy 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18),
- 3) dyrektywy 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3),
- 4) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63).

Ustawa wykonuje następujące decyzje:

- 1) decyzję nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącą mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 49 z 19.02.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 57),
- 2) decyzję Komisji nr 2005/166/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiającą zasady wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 55 z 01.03.2005, str. 57),
- 3) decyzję Komisji nr 2006/780/WE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12),
- 4) decyzję Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającą wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 229 z 31.08.2007, str. 1, z późn. zm.),
- 5) decyzję Komisji nr 2009/450/WE z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowej interpretacji rodzajów działalności lotniczej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 149 z 12.06.2009, str. 69).

W zakresie swojej regulacji ustawa umożliwia wykonanie:

- 1) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2004, str. 1, z późn. zm.),
- 2) rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 270 z 14.10.2010, str. 1),
- 3) rozporządzenia Komisji (WE) nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 271 z 11.10.2008, str. 3),
- 4) rozporządzenia Komisji (WE) nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.08.2009, str. 1, z późn. zm.),

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa zasady funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.
2. System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej „systemem”, obejmuje emisję gazów cieplarnianych z:
 - 1) instalacji:
 - a) w której jest prowadzona działalność powodująca ich emisję,
 - b) która spełnia wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych – zwanej dalej „instalacją objętą systemem”;
 - 2) operacji lotniczej, która rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej.
3. Emisja gazów cieplarnianych z instalacji objętej systemem dotyczy:
 - 1) od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. dwutlenku węgla (CO₂);
 - 2) od dnia 1 stycznia 2013 r.:
 - a) dwutlenku węgla (CO₂),
 - b) podtlenku azotu (N₂O),
 - c) perfluorowęglowodorów (PFCs).
4. Emisja gazów cieplarnianych z operacji lotniczej dotyczy od dnia 1 stycznia 2012 r. dwutlenku węgla (CO₂).

5) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawę z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

5. Rodzaje:

- 1) instalacji i rodzaje działalności oraz wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji objętych systemem,
 - 2) instalacji lub działalności prowadzonej w instalacjach objętych systemem, powodujące emisję gazów cieplarnianych objętych systemem od dnia 1 stycznia 2013 r., oraz:
 - a) wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji lub działalności,
 - b) gazy cieplarniane przyporządkowane danej instalacji lub działalności
- są określone w załączniku do ustawy.

Art. 2.

1. Przepisy ustawy stosuje się do:

- 1) prowadzącego instalację, który posiada instalację objętą systemem;
- 2) operatora statku powietrznego wykonującego operację lotniczą, o której mowa w art. 1 ust. 2 pkt 2, jeżeli:
 - a) Rzeczpospolita Polska została dla tego operatora wskazana jako administrujące państwo członkowskie w rozporządzeniu wydanym w związku z art. 18a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631), zwanej dalej „dyrektywą 2003/87/WE”, lub
 - b) posiada koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego, o której mowa w art. 164 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.³⁾), lub
 - c) posiada certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, o którym mowa w art. 160 ustawy, o której mowa w lit. b, lub

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1008, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1829, z 2007 r. Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 97, poz. 625, Nr 144, poz. 901, Nr 177, poz. 1095, Nr 180, poz. 1113 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 42, poz. 340 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 182, poz. 1228.

- d) posiada upoważnienie dla przewoźnika lotniczego będącego przedsiębiorcą zagranicznym z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 192a ustawy, o której mowa w lit. b, lub
- e) posiada zezwolenie dla obcych przewoźników lotniczych na wykonywanie przewozów lotniczych do lub z Rzeczypospolitej Polskiej, wydane na podstawie art. 193 ustawy, o której mowa w lit. b.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) instalacji lub jej części stosowanej wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów i procesów technologicznych oraz instalacji wykorzystującej wyłącznie biomasę;
- 2) operacji lotniczej:
 - a) wykonywanej wyłącznie w celu przewozu, podczas oficjalnej misji, panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, szefów państw, szefów rządów i ministrów wchodzących w skład rządów państwa innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli taki jej charakter został potwierdzony w planie lotu,
 - b) wojskowej, wykonywanej przez wojskowe statki powietrzne, służby celnej, policji, straży granicznej, żandarmerii wojskowej, straży miejskiej i innych służb ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego,
 - c) związanej z działaniami poszukiwawczo-ratowniczymi, przeciwpożarowej i gaśniczej, z pomocą humanitarną lub służb ratowniczych, jeżeli jest ona wykonywana na podstawie zezwolenia właściwego organu,
 - d) wykonywanej zgodnie z przepisami dla lotów z widocznością (lot VFR), określonych w załączniku 2 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212 i 214, z późn. zm.⁴⁾),
 - e) kończącej się na lotnisku, z którego wystartował statek powietrzny, i wykonywanej bez międzylądowania,

⁴⁾ Zmiany wymienionej konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1963 r. Nr 24, poz. 137 i 138, z 1969 r. Nr 27, poz. 210 i 211, z 1976 r. Nr 21, poz. 130 i 131, Nr 32, poz. 188 i 189 i Nr 39, poz. 227 i 228, z 1984 r. Nr 39, poz. 199 i 200, z 2000 r. Nr 39, poz. 446 i 447, z 2002 r. Nr 58, poz. 527 i 528 oraz z 2003 r. Nr 78, poz. 700 i 701.

- f) szkoleniowej, wykonywanej wyłącznie w celu uzyskania licencji lub uzyskania uprawnień przez członków personelu lotniczego, jeżeli jest to potwierdzone w planie lotu, pod warunkiem że nie jest ona wykorzystywana do przewozu pasażerów ani ładunku lub do przebazowania statku powietrznego,
- g) wykonywanej wyłącznie w celu przeprowadzenia badań naukowych lub sprawdzenia, przetestowania lub przeprowadzenia procesu certyfikacji statku powietrznego lub urządzenia pokładowego lub naziemnego,
- h) wykonywanej przez statek powietrzny o maksymalnej certyfikowanej masie startowej poniżej 5.700 kg,
- i) wykonywanej w ramach zobowiązań z tytułu wykonywania obowiązków użyteczności publicznej zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 293 z 31.10.2008, str. 3), na trasach w regionach najbardziej oddalonych, określonych w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, lub na trasach, których oferowana zdolność przewozowa nie przekracza 30.000 rocznie,
- j) wykonywanej przez operatora statku powietrznego będącego przewoźnikiem w rozumieniu ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, który realizuje:
 - mniej niż 243 operacje lotnicze w każdym z trzech kolejnych czteromiesięcznych okresów w roku kalendarzowym albo
 - operacje lotnicze, których łączna roczna wielkość emisji wynosi mniej niż 10.000 Mg CO₂.

Art. 3.

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) emisji – rozumie się przez to wprowadzane do powietrza gazy cieplarniane w wyniku działalności człowieka, związanej z eksploatacją instalacji objętej systemem oraz z wykonywaną operacją lotniczą;
- 2) gazach cieplarnianych – rozumie się przez to:
 - a) dwutlenek węgla (CO₂),
 - b) metan (CH₄),
 - c) podtlenek azotu (N₂O),
 - d) fluorowęglowodory (HFCs),

- e) perfluorowęglowodory (PFCs),
 - f) sześćciofluorek siarki (SF₆);
- 3) instalacji – rozumie się przez to instalację w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁵⁾);
 - 4) instalacji istniejącej – rozumie się przez to eksploatowaną instalację objętą systemem, która została ujęta w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem lub w wykazie;
 - 5) instalacji nowej – rozumie się przez to eksploatowaną instalację, która powoduje emisję gazów cieplarnianych objętych systemem i spełnia przesłanki objęcia systemem, a która nie została ujęta w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem lub w wykazie;
 - 6) jednostce poświadczonej redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę poświadczoną redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 249, poz. 1657);
 - 7) jednostce redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
 - 8) jednostce uprawnionej – rozumie się przez to podmiot uprawniony do weryfikacji raportów określonych w ustawie, posiadający akredytację udzieloną zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935);
 - 9) operacji lotniczej – rozumie się przez to lot statku powietrznego, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
 - 10) operatorze statku powietrznego – rozumie się przez to podmiot uprawniony na podstawie tytułu prawnego do władania statkiem powietrznym, w celu wykonywania operacji lotniczej;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1464 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106, Nr 79, poz. 666, Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 21, poz. 104, Nr 28, poz. 145, Nr 40, poz. 227, Nr 76, poz. 489, Nr 119, poz. 804, Nr 152, poz. 1018 i 1019, Nr 182, poz. 1228, Nr 229, poz. 1498 i Nr 249, poz. 1657.

- 11) projekcie wspólnych wdrożeń – rozumie się przez to projekt wspólnych wdrożeń w rozumieniu art. 2 pkt 23 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 12) prowadzącym instalację – rozumie się przez to prowadzącego instalację w rozumieniu art. 3 pkt 31 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 13) statku powietrznym – rozumie się przez to statek powietrzny w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze;
- 14) tonokilometrze – rozumie się przez to 1 Mg ładunku handlowego, stanowiącego łączną masę towarów, przesyłek pocztowych i pasażerów, przewiezonego na odległość 1 km;
- 15) tytule prawnym – rozumie się przez to tytuł prawny w rozumieniu art. 3 pkt 41 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 16) uprawnieniu do emisji – rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza ekwiwalentu, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, dwutlenku węgla (CO₂), które służy do rozliczenia wielkości emisji w ramach systemu i którym można rozporządzać na zasadach określonych w ustawie;
- 17) zezwoleniu – rozumie się przez to decyzję administracyjną zezwalającą na emisję gazów cieplarnianych z instalacji objętej systemem i określającą obowiązki prowadzącego instalację w zakresie monitorowania;
- 18) zmianie w instalacji – rozumie się przez to wywołującą wzrost emisji rozbudowę instalacji objętej systemem, a w przypadku instalacji wytwarzającej ciepło, również wywołującą wzrost emisji zmianę w sieci ciepłowniczej związaną z przyłączeniem nowych odbiorców.

Art. 4.

Okresem rozliczeniowym dla:

- 1) prowadzącego instalację, który posiada instalację objętą systemem, jest okres od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2012 r., zwany dalej „okresem rozliczeniowym 2008 – 2012”,
- 2) operatora statku powietrznego jest okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.
– a także każdy, następujący po tym okresie ośmioletni okres, poczynwszy od dnia 1 stycznia 2013 r.

Art. 5.

Minister właściwy do spraw środowiska jest organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do starosty oraz marszałka województwa w sprawach rozstrzyganych na podstawie przepisów ustawy.

Rozdział 2

Administrowanie systemem

Art. 6.

Nadzór nad systemem sprawuje minister właściwy do spraw środowiska.

Art. 7.

Systemem administruje Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwany dalej „Krajowym ośrodkiem”.

Art. 8.

1. Uprawnienia do emisji są utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwanym dalej „Krajowym rejestrem”.
2. Prowadzący instalację objętą systemem jest obowiązany do posiadania w Krajowym rejestrze rachunku posiadania operatora, o którym mowa w art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2004, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rachunkiem instalacji”, oraz może posiadać osobiste rachunki posiadania.

3. Operator statku powietrznego jest obowiązany do posiadania w Krajowym rejestrze rachunku operatora statków powietrznych w rejestrze Unii, o którym mowa w art. 11 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 270 z 14.10.2010, str. 1), zwanego dalej „rachunkiem operatora statku powietrznego”, oraz może posiadać osobiste rachunki posiadania.
4. Osobiste rachunki posiadania w Krajowym rejestrze mogą posiadać podmioty niewymienione w ust. 2 i 3.
5. Niewydane uprawnienia do emisji oraz uprawnienia do emisji stanowiące krajową rezerwę uprawnień do emisji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 4, rezerwę dla projektów wspólnych wdrożeń posiadających listy zatwierdzające, które powodują obniżenie emisji dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6, oraz specjalną rezerwę dla operatorów statków powietrznych, o której mowa w art. 23 ust. 1, przyznane Rzeczypospolitej Polskiej, są utrzymywane na krajowym rachunku posiadania w Krajowym rejestrze.

Art. 9.

1. Za utworzenie rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2 – 4, wnosi się opłatę w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania wpłaty.
2. Dowód wniesienia opłaty dołącza się do wniosku o utworzenie rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2 – 4.
3. Posiadacz rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2 – 4, wnosi, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, opłatę roczną w wysokości stanowiącej równowartość 25 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok, za który jest wnoszona opłata.
4. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 3, wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanego dalej „Narodowym Funduszem”.

5. Opłaty, o której mowa w ust. 3, nie wnosi się za rok, w którym utworzono rachunek, o którym mowa w art. 8 ust. 2 – 4.
6. Narodowy Fundusz przekazuje do Krajowego ośrodka dowód wniesienia opłaty, o której mowa w ust. 3, w terminie do dnia 14 kwietnia każdego roku.
7. W przypadku niewniesienia opłaty, o której mowa w ust. 1, lub nieprzekazania dowodu wniesienia tej opłaty, Krajowy ośrodek nie utworzy rachunku. Utworzenie rachunku następuje niezwłocznie po przekazaniu dowodu wniesienia tej opłaty.
8. W przypadku niewniesienia opłaty, o której mowa w ust. 3, Krajowy ośrodek blokuje rachunek. Odblokowanie rachunku następuje niezwłocznie po przekazaniu dowodu wniesienia tej opłaty.
9. Warunki otwierania, administrowania i utrzymywania rachunków, o których mowa w art. 8 ust. 2 – 4, w Krajowym rejestrze określa regulamin, o którym mowa w art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

Art. 10.

1. Uprawnieniami do emisji można swobodnie rozporządzać, chyba że ustawa stanowi inaczej.
2. Czynności rozporządzające uprawnieniami do emisji mogą być dokonywane między osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, które posiadają rachunek w Krajowym rejestrze lub innym rejestrze państwa członkowskiego Unii Europejskiej prowadzonym na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Art. 11.

1. Uprawnienia do emisji niewykorzystane w danym roku okresu rozliczeniowego zachowują ważność w kolejnych latach tego okresu.

2. Niewykorzystane w danym okresie rozliczeniowym uprawnienia do emisji znajdujące się na rachunkach, o których mowa w art. 8 ust. 2 – 4, w Krajowym rejestrze są zastępowane odpowiednią liczbą uprawnień do emisji ważnych w kolejnym okresie rozliczeniowym.

Rozdział 3

Rozdział uprawnień do emisji

Art. 12.

1. Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem, zwany dalej „krajowym planem”, sporządza się na okres rozliczeniowy 2008 – 2012 na podstawie informacji przekazywanych przez prowadzących instalacje.
2. Projekt krajowego planu opracowuje Krajowy ośrodek.
3. Prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem, a także spełniającą przesłanki objęcia systemem, jest obowiązany do przekazywania Krajowemu ośrodkowi informacji, na podstawie których jest opracowywany krajowy plan.
4. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę informacji, o których mowa w ust. 1, pod względem kompletności zawartych w nich danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń.
5. Jeżeli z oceny Krajowego ośrodka wynika, że informacje, o których mowa w ust. 1, nie spełniają wymagań, o których mowa w ust. 4, Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem do prowadzącego instalację o uzupełnienie zawartych w nich danych lub udzielenie wyjaśnień.
6. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą prawidłowego opracowania krajowego planu lub jego zmiany, określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) zakres,
 - 2) termin składania,
 - 3) sposób przekazywania, formę i układ– informacji, o których mowa w ust. 1.

Art. 13.

1. W krajowym planie określa się:

- 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przeznaczonych do rozdziału w danym okresie rozliczeniowym;
- 2) całkowitą liczbę uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem;
- 3) wykaz instalacji wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji na poszczególne lata okresu rozliczeniowego;
- 4) liczbę uprawnień do emisji, jakie w okresie rozliczeniowym będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji dla instalacji nowych i tych instalacji, w których dokonano zmiany w instalacji, zwaną dalej „krajową rezerwą”;
- 5) liczbę lub procentowy udział jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, które prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji, oraz sposób wykorzystania tych jednostek w okresie rozliczeniowym;
- 6) liczbę uprawnień do emisji, które stanowią rezerwę dla projektów wspólnych wdrożeń posiadających listy zatwierdzające, które powodują obniżenie emisji dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem.

2. W krajowej rezerwie wyodrębnia się:

- 1) rezerwę dla instalacji zidentyfikowanych po dniu 1 stycznia 2008 r. oraz na planowane projekty wspólnych wdrożeń;
- 2) w przypadku zmiany krajowego planu rezerwę uprawnień do emisji, pozyskanych w wyniku takiej zmiany.

3. Opracowując krajowy plan, bierze się pod uwagę:

- 1) polityki, strategie, plany lub programy dotyczące w szczególności przemysłu, energetyki, transportu, ochrony środowiska oraz rolnictwa i leśnictwa;
- 2) najbardziej dokładne i aktualne dane dotyczące całkowitej wielkości emisji krajowej oraz emisji z instalacji objętych systemem;
- 3) wynikające ze wskaźników emisji relacje wielkości emisji z instalacji do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 4) wdrażane technologie efektywne z punktu widzenia ochrony środowiska oraz wytwarzania i wykorzystywania energii.

4. W uzasadnieniu do krajowego planu podaje się:

- 1) sposób określenia całkowitej liczby uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem;
- 2) kryteria rozdziału uprawnień do emisji między rodzaje instalacji i między instalacje tego samego rodzaju;
- 3) sposób określenia liczby uprawnień do emisji, które w okresie rozliczeniowym będą stanowić krajową rezerwę;
- 4) sposób określenia liczby lub procentowego udziału jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, które prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji, oraz wykorzystania tych jednostek w okresie rozliczeniowym;
- 5) informacje o sposobie wykorzystania uwag i wniosków zgłoszonych w ramach konsultacji społecznych, o których mowa w art. 14.

Art. 14.

Krajowy ośrodek zapewnia możliwość udziału społeczeństwa przy opracowaniu projektu krajowego planu na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.⁶⁾).

Art. 15.

1. Krajowy ośrodek przekazuje, po przeprowadzeniu konsultacji społecznych, projekt krajowego planu ministrowi właściwemu do spraw środowiska.
2. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia projekt krajowego planu z członkami Rady Ministrów.
3. Krajowy plan jest przedkładany Komisji Europejskiej oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej niezwłocznie po jego uzgodnieniu.
4. Krajowy plan jest przyjmowany, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia jego przedłożenia Komisja Europejska nie odrzuci krajowego planu.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 42, poz. 340, Nr 84, poz. 700 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 145, Nr 106, poz. 675, Nr 119, poz. 804, Nr 143, poz. 963 i Nr 182, poz. 1228.

5. Rada Ministrów przyjmuje krajowy plan, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością zapewnienia równego traktowania instalacji ujętych w krajowym planie, zapewnienia dostępu do uprawnień do emisji nowym instalacjom, potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego państwa, a także powszechnym charakterem tego planu.

Art. 16.

1. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci krajowy plan w części, Rada Ministrów przyjmuje krajowy plan, w drodze rozporządzenia, w przypadku braku zastrzeżeń Komisji Europejskiej do poprawionego lub uzupełnionego planu, kierując się koniecznością zapewnienia obowiązku wykonania decyzji Komisji Europejskiej, równego traktowania instalacji objętych systemem, dostępu do uprawnień do emisji nowym instalacjom, potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego państwa, a także powszechnym charakterem tego planu.
2. W przypadku gdy Komisja Europejska odrzuci krajowy plan, przepisy art. 13 – 15 stosuje się odpowiednio.

Art. 17.

1. Rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy dokonuje się z uwzględnieniem stosowanej technologii produkcyjnej, informacji dotyczących najlepszych dostępnych technik, o których mowa w art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, wykorzystywanych surowców i paliw, prognozowanej wielkości produkcji oraz wskaźników emisji wynikających z relacji wielkości emisji z instalacji do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw.
2. Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej informację o liczbie uprawnień do emisji dostępnych w krajowej rezerwie.
3. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy, kierując się względami gospodarczymi, bezpieczeństwem energetycznym państwa, potrzebą ograniczania wielkości emisji i zapewnienia równego traktowania prowadzących instalacje nowe i tych, w których dokonano zmiany w instalacji, oraz przesłankami, o których mowa w ust. 1.

Art. 18.

1. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń, który powoduje obniżenie emisji z instalacji objętych systemem, składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o przekazanie uprawnień do emisji przewidzianych na ten projekt w rezerwie, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się w formie pisemnej i postaci elektronicznej nie później niż do dnia 31 grudnia 2012 r.
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) wskazanie okresu sprawozdawczego, którego dotyczy raport z weryfikacji, o którym mowa w art. 45 ust. 6 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji i za który będą przekazywane uprawnienia do emisji z rezerwy, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6;
 - 2) wskazanie liczby uprawnień do emisji, które mają zostać przekazane prowadzącemu instalację zgodnie z liczbą określoną w raporcie z weryfikacji, o którym mowa w art. 45 ust. 6 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
 - 3) wskazanie rachunku instalacji, na które mają zostać przekazane uprawnienia do emisji.

Art. 19.

1. Niewykorzystane do dnia 31 grudnia 2012 r. uprawnienia do emisji z rezerwy, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6, w przypadku projektów wspólnych wdrożeń, które powodują bezpośrednie obniżenie emisji z instalacji objętej systemem, mogą zostać przekazane jako uprawnienia do emisji na okres rozliczeniowy 2008 – 2012 instalacji objętej systemem, na którą to obniżenie miało mieć wpływ.
2. Jeżeli projekt wspólnych wdrożeń, o którym mowa w ust. 1, nie został zrealizowany lub osiągnięta w związku z jego realizacją wielkość emisji unikniętej lub emisji zredukowanej, w rozumieniu art. 2 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, jest mniejsza od przewidywanej, prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem nie później niż do dnia 31 grudnia 2012 r. składa do ministra właściwego do spraw

środowiska wniosek o przekazanie odpowiednio całości lub części uprawnień do emisji przewidzianych na ten projekt w rezerwie, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6.

3. Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, określa, w drodze decyzji, liczbę uprawnień do emisji, które przekazuje się prowadzącemu instalację.
4. Kopię ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi.
5. Krajowy ośrodek niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania kopii ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 3, wydaje na rachunek instalacji uprawnienia do emisji w liczbie określonej w tej decyzji.

Art. 20.

1. Prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., przekazuje do Krajowego ośrodka informacje o wielkości emisji z tej instalacji za lata 2005 – 2009.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, dla emisji dwutlenku węgla (CO₂), podtlenku azotu (N₂O) oraz perfluorowęglowodorów (PCFs) są przygotowywane w sposób i w formie określonej w decyzji Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 229 z 31.08.2007, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „decyzją Komisji nr 2007/589/WE”, lub zgodnie z najlepszą dostępną wiedzą.
3. Krajowy ośrodek przekazuje informacje, o których mowa w ust. 1, ministrowi właściwemu do spraw środowiska.
4. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej informacje, o których mowa w ust. 1.

Art. 21.

1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, liczbę lub procentowy udział uprawnień do emisji, jakie w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. mogą zostać przyznane instalacjom objętym systemem, kierując się

koniecznością wypełnienia zobowiązań wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej.

2. Krajowy ośrodek przygotowuje projekt wykazu instalacji objętych systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji, zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE, kierując się potrzebą zapewnienia równego traktowania instalacji ujętych w wykazie.
3. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki przygotowuje projekt wykazu instalacji wytwarzających energię elektryczną objętych systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną tym instalacjom liczbą uprawnień do emisji, zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi przez Komisję Europejską w celu wdrożenia art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, kierując się potrzebą zapewnienia równego traktowania instalacji ujętych w wykazie i potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego państwa.
4. Minister właściwy do spraw środowiska i Krajowy ośrodek zapewniają możliwość udziału społeczeństwa przy opracowywaniu projektu wykazu, o którym mowa w ust. 2 i 3, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.
5. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie do dnia 31 lipca 2011 r. projekt wykazu, o którym mowa w ust. 2.
6. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia projekty wykazów, o których mowa w ust. 2 i 3, z członkami Rady Ministrów.
7. Projekty wykazów, o których mowa w ust. 2 i 3, są przedkładane Komisji Europejskiej w terminie do dnia 30 września 2011 r.
8. Rada Ministrów przyjmuje wykazy, o których mowa w ust. 2 i 3, w drodze rozporządzenia, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej, a także powszechnym charakterem tych wykazów.

Rozdział 4

Przyznawanie uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych i prowadzącym instalacje

Art. 22.

1. Operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o przyznanie uprawnień do emisji, nie później niż na 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.
2. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania wpłaty. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.
3. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji zawiera:
 - 1) nazwę operatora statku powietrznego oraz jego miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres;
 - 2) oznaczenie okresu rozliczeniowego, którego dotyczy wniosek.
4. Do wniosku o przyznanie uprawnień do emisji dołącza się:
 - 1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej;
 - 2) raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 55 ust. 1.
5. Jeżeli wniosek o przyznanie uprawnień do emisji nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 3 i 4, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.
6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski o przyznanie uprawnień do emisji do Komisji Europejskiej, nie później niż na 18 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.
7. Minister właściwy do spraw środowiska, zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 3e ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską tej decyzji, oblicza:

- 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przyznanie uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, mnożąc liczbę tonokilometrów podanych w tym wniosku przez wartość wzorca porównawczego ustalonego w decyzji;
- 2) liczbę uprawnień do emisji przyznanych na każdy rok okresu rozliczeniowego operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przyznanie uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat okresu rozliczeniowego.

Art. 23.

1. Operator statku powietrznego może wystąpić z wnioskiem o przyznanie uprawnień do emisji z rezerwy, z której przyznaje się uprawnienia do emisji dla operatorów statków powietrznych w każdym okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się po dniu 31 grudnia 2012 r., zwanej dalej „specjalną rezerwą”.
2. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy przyznaje się operatorowi statku powietrznego, w przypadku gdy:
 - 1) rozpoczęcie wykonywania operacji lotniczych objętych systemem nastąpiło po zakończeniu roku monitorowania, o którym mowa w art. 55 ust. 2, i ich wykonywanie nie stanowi kontynuacji operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego albo
 - 2) średnioroczny wzrost liczby tonokilometrów między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 55 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego wynosi ponad 18 %, pod warunkiem że nie jest on następstwem operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego.
3. Liczba uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy przyznanych operatorowi statku powietrznego, który spełnia przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, nie może przekroczyć 1.000.000 uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym.
4. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy składa się do ministra właściwego do spraw środowiska, nie później niż do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

5. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania wpłaty. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.
6. Do wniosku o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy stosuje się art. 22 ust. 3.
7. Do wniosku o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy dołącza się:
 - 1) dowód potwierdzający spełnienie przez operatora statku powietrznego przesłanki, o której mowa w ust. 2 pkt 1 albo 2;
 - 2) dowód wniesienia opłaty rejestracyjnej;
 - 3) raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w art. 55 ust. 1, w drugim roku okresu rozliczeniowego.
8. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy złożony przez operatora statku powietrznego spełniającego przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, zawiera dodatkowo informacje o:
 - 1) procentowym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 55 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego;
 - 2) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 55 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego;
 - 3) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 55 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego, przekraczającym 18 %.
9. Jeżeli wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 6 – 8, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

10. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje do Komisji Europejskiej wnioski o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy, nie później niż do dnia 31 grudnia w trzecim roku okresu rozliczeniowego.
11. Minister właściwy do spraw środowiska zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską tej decyzji, oblicza:
 - 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznanych ze specjalnej rezerwy na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy został przekazany do Komisji Europejskiej;
 - 2) liczbę uprawnień do emisji przyznanych ze specjalnej rezerwy na każdy rok okresu rozliczeniowego operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat do końca okresu rozliczeniowego.
12. Obliczenie całkowitej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 11 pkt 1, następuje przez pomnożenie wartości wzorca porównawczego ustalonego w decyzji Komisji Europejskiej wydanej na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE przez:
 - 1) liczbę tonokilometrów wskazanych we wniosku o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy;
 - 2) liczbę tonokilometrów przekraczającą procentowy wzrost, o którym mowa w ust. 2 pkt 2.

Art. 24.

1. Minister właściwy do spraw środowiska niezwłocznie po dokonaniu obliczeń, o których mowa w art. 22 ust. 7 i art. 23 ust. 11, przekazuje do Krajowego ośrodka informacje o:
 - 1) całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego;
 - 2) liczbie uprawnień do emisji przyznanych operatorowi statku powietrznego na każdy rok okresu rozliczeniowego.
2. Minister właściwy do spraw środowiska zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej informacje, o których mowa w ust. 1.

3. Krajowy ośrodek na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, w terminie do dnia 28 lutego każdego roku, wydaje na rachunek operatora statku powietrznego liczbę uprawnień do emisji, jaka została obliczona dla niego na dany rok okresu rozliczeniowego.

Art. 25.

1. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy, które nie zostały rozdzielone w trybie określonym w art. 23, są przeznaczone do sprzedaży w drodze aukcji.
2. Środki pieniężne uzyskane z aukcji stanowią dochód budżetu państwa.
3. Zasady sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji określa rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1).

Art. 26.

1. Uprawnienia do emisji są przyznawane instalacji objętej systemem na poszczególne lata okresu rozliczeniowego.
2. Instalacjom istniejącym uprawnienia do emisji są przyznawane w krajowym planie albo w wykazach, o których mowa w art. 21 ust. 2 i 3.
3. Instalacjom nowym lub w przypadku instalacji, w której dokonano zmiany w instalacji, uprawnienia do emisji są przyznawane w zezwoleniu.
4. W terminie do dnia 28 lutego każdego roku Krajowy ośrodek wydaje na rachunek instalacji liczbę uprawnień do emisji, jaka została przyznana w krajowym planie albo w wykazach, o których mowa w art. 21 ust. 2 i 3, lub w zezwoleniu.
5. Jeżeli zezwolenie zostało wydane po dniu 28 lutego, Krajowy ośrodek wydaje na rachunek instalacji liczbę uprawnień do emisji, jaka została przyznana w tym zezwoleniu na pierwszy wskazany w nim rok, w terminie 14 dni od dnia otrzymania kopii ostatecznego zezwolenia określającego liczbę przyznanych uprawnień do emisji, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie.

Art. 27.

1. Prowadzący instalację, który posiada instalację, której przyznano uprawnienia do emisji, wnosi opłatę za wprowadzanie dwutlenku węgla (CO₂) do powietrza w wysokości równej iloczynowi:
 - 1) liczby uprawnień do emisji przyznanych na pierwszy rok okresu rozliczeniowego w krajowym planie,
 - 2) liczby uprawnień do emisji przyznanych na pierwszy rok uczestnictwa instalacji w okresie rozliczeniowym, określonej w zezwoleniu w przypadku instalacji nowych,
 - 3) liczby uprawnień do emisji przyznanych na pierwszy rok w zezwoleniu, w przypadku instalacji, w której dokonano zmiany w instalacji
 - i obowiązującej w roku poprzednim jednostkowej stawki opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o której mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, dotyczącej dwutlenku węgla (CO₂).
2. Prowadzący instalację, który wniósł opłatę, o której mowa w ust. 1, nie ponosi, w tym roku okresu rozliczeniowego, opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, za wprowadzanie do powietrza dwutlenku węgla (CO₂), na którego emisję uzyskał uprawnienia do emisji.
3. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany uiścić:
 - 1) 50 % kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek instalacji;
 - 2) 50 % kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 miesięcy od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek instalacji.
4. Opłatę, o której mowa w ust. 1, wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.

Art. 28.

1. Do ponoszenia opłat, o których mowa w art. 27 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.⁷⁾), z tym że uprawnienia organu podatkowego przysługują wierzycielowi, którym jest Narodowy Fundusz.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590

2. Organem właściwym w zakresie decyzji wydawanych na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w ust. 1, jest Prezes Zarządu Narodowego Funduszu. W sprawach tych organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu jest minister właściwy do spraw środowiska.

Rozdział 5

Aukcje uprawnień do emisji

Art. 29.

Uprawnienia do emisji z:

- 1) krajowej rezerwy, z wyjątkiem uprawnień do emisji, które zasilą krajową rezerwę w wyniku zmiany krajowego planu,
 - 2) rezerwy uprawnień do emisji dla projektów wspólnych wdrożeń posiadających listy zatwierdzające, które powodują obniżenie emisji dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6
- które nie zostaną wykorzystane do dnia 31 grudnia 2012 r., mogą zostać zbyte w drodze aukcji, z tym że łączna liczba uprawnień do emisji przeznaczonych do zbycia w drodze aukcji nie może przekroczyć 10 % całkowitej liczby uprawnień do emisji przeznaczonych do rozdziału w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012.

Art. 30.

Przeprowadzenie aukcji wymaga zgody Rady Ministrów, wyrażanej na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska w drodze uchwały.

i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671, z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 44, poz. 362, Nr 57, poz. 466, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 213, poz. 1652 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 57, poz. 355, Nr 127, poz. 858, Nr 142, poz. 961, Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1306.

Art. 31.

1. W aukcji mogą wziąć udział podmioty, o których mowa w art. 10 ust. 2, zwane dalej „uczestnikami aukcji”.
2. Aukcję prowadzi się w formie elektronicznej.
3. Aukcję prowadzi Krajowy ośrodek za pośrednictwem platformy informatycznej, wyłonionej w trybie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, Nr 161, poz. 1078 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 5, poz. 13).
4. Krajowy ośrodek ustala regulamin aukcji.
5. Regulamin aukcji określa:
 - 1) wymagania dotyczące przebiegu i rozstrzygnięcia aukcji;
 - 2) warunki przetwarzania danych dotyczących uczestników aukcji;
 - 3) wymagania techniczne dotyczące dostępu do platformy informatycznej;
 - 4) warunki niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa i prawidłowości przebiegu aukcji;
 - 5) warunki zawieszenia dostępu do platformy informatycznej.
6. Regulamin aukcji jest zatwierdzany przez ministra właściwego do spraw środowiska.

Art. 32.

1. Krajowy ośrodek zamieszcza ogłoszenie o aukcji na swojej stronie internetowej, na co najmniej 30 dni przed jej rozpoczęciem, oraz zaprasza do składania ofert.
2. Ogłoszenie o aukcji zawiera:
 - 1) termin przeprowadzenia sesji aukcji;
 - 2) godziny otwarcia i zamknięcia sesji aukcji;
 - 3) wolumen uprawnień przeznaczonych do sprzedaży w danej sesji aukcji.
3. Krajowy ośrodek i uczestnicy aukcji od godziny otwarcia do godziny zamknięcia sesji aukcji przekazują oferty, wnioski i inne oświadczenia za pomocą formularza, umieszczonego na platformie informatycznej, o której mowa w art. 31 ust. 3, umożliwiającego wprowadzenie niezbędnych danych w trybie bezpośredniego połączenia z platformą, a także zapewniającego bezpieczeństwo transakcji.
4. Dokumenty, o których mowa w ust. 3, pod rygorem nieważności, składa się opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego

kwalfikowanego certyfikatu, w rozumieniu ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. Nr 130, poz. 1450, z późn. zm.⁸⁾).

5. Aukcja odbywa się w jednej rundzie sesji aukcji.
6. W przypadku gdy przewiduje się, że przychód ze sprzedaży uprawnień do emisji będzie większy niż koszt przeprowadzenia rundy sesji aukcji, Krajowy ośrodek może zdecydować o przeprowadzeniu kolejnej rundy sesji aukcji.

Art. 33.

1. Wadium stanowi 20 % wysokości oferty składanej przez uczestnika aukcji.
2. Wadium może być wniesione w jednej lub kilku następujących formach:
 - 1) pieniądzu;
 - 2) czeku potwierdzonym przez bank;
 - 3) poręczeniu bankowym;
 - 4) gwarancji bankowej;
 - 5) gwarancji ubezpieczeniowej.
3. Wadium wnoszone w pieniądzu wpłaca się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu wskazany w ogłoszeniu o aukcji w nieprzekraczalnym terminie 3 dni roboczych przed dniem rozpoczęcia aukcji.
4. Wadium wnoszone w innej formie niż w pieniądzu składa się w siedzibie Narodowego Funduszu w terminie, o którym mowa w ust. 3.
5. Narodowy Fundusz przekazuje Krajowemu ośrodkowi informację o wniesieniu wadium nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia aukcji.

Art. 34.

1. Oferta każdego uczestnika aukcji jest niedostępna dla pozostałych uczestników aukcji.
2. Uczestnik aukcji w trakcie sesji aukcji składa jedną ofertę, określając cenę jednego uprawnienia do emisji oraz liczbę uprawnień do emisji, jaką chce nabyć po tej cenie.

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 i Nr 217, poz. 2125, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, z 2006 r. Nr 145, poz. 1050, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230 i Nr 182, poz. 1228.

3. Złożona oferta wiąże uczestnika aukcji do końca danej rundy sesji aukcji i nie może być wycofana.

Art. 35.

1. Krajowy ośrodek akceptuje wszystkie oferty z ceną wyższą lub równą cenie rozliczeniowej aukcji, obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 39.
2. Cena zakupu uprawnień do emisji stanowi iloczyn ceny rozliczeniowej aukcji i liczby uprawnień do emisji, na którą opiewa złożona oferta.

Art. 36.

1. Krajowy ośrodek przekazuje Narodowemu Funduszowi informację, w postaci elektronicznej, o wyniku aukcji w terminie 3 dni roboczych od dnia zakończenia aukcji.
2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) zwycięskie oferty;
 - 2) ceny zakupu uprawnień do emisji;
 - 3) rachunki, na które powinny być zwrócone wadium wniesione w pieniądzu;
 - 4) sposób zwrotu wadium wniesionego w innej formie niż w pieniądzu.
3. Narodowy Fundusz dokonuje zwrotu wniesionego wadium w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 1.
4. W przypadku zwycięskich ofert wadium wniesione w pieniądzu jest zaliczane na poczet ceny zakupu uprawnień do emisji.

Art. 37.

1. Krajowy ośrodek zamyka sesję aukcji:
 - 1) w terminie określonym w ogłoszeniu o aukcji;
 - 2) po zakończeniu ostatniej rundy sesji aukcji;
 - 3) jeżeli w ustalonym w ogłoszeniu o aukcji okresie nie zostaną zgłoszone żadne oferty.
2. Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej informację o:
 - 1) nabywcach uprawnień do emisji;

- 2) całkowitej liczbie uprawnień do emisji zbytych w drodze aukcji;
 - 3) uzyskanej cenie rozliczeniowej aukcji.
3. Nabywca uprawnień do emisji uiszcza cenę zakupu w terminie 3 dni roboczych od dnia zakończenia aukcji na rachunek bankowy Narodowego Funduszu wskazany w ogłoszeniu o aukcji oraz przekazuje Krajowemu ośrodkowi dowód uiszczenia ceny zakupu uprawnień do emisji.
 4. Środki pieniężne uzyskane w wyniku uiszczenia ceny zakupu, o której mowa w ust. 3, stanowią dochód budżetu państwa.
 5. Narodowy Fundusz przekazuje przychody uzyskane z aukcji, pomniejszone o koszty obsługi tych przychodów, na dochody budżetu państwa w terminie 4 dni od dnia wpływu na rachunek, o którym mowa w ust. 3.
 6. Krajowy ośrodek przekazuje uprawnienia do emisji na rachunek nabywcy w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania dowodu uiszczenia ceny zakupu uprawnień do emisji.

Art. 38.

1. Krajowy ośrodek unieważnia aukcję, jeżeli wszystkie oferty zawierają ceny niższe niż cena minimalna lub z przyczyn technicznych o charakterze obiektywnym.
2. Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej informację o unieważnieniu aukcji.
3. Przepis art. 36 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 39.

Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób przeprowadzenia aukcji, w tym:

- 1) sposób ustalania liczby sesji aukcji,
- 2) wymagania dotyczące rejestracji i identyfikacji uczestników aukcji,
- 3) sposób określenia ceny minimalnej uprawnienia do emisji,
- 4) sposób wyznaczania ceny rozliczeniowej aukcji

– kierując się potrzebą zagwarantowania przejrzystości i prawidłowego funkcjonowania aukcji oraz równego traktowania uczestników aukcji, a także informacjami o aktualnej wartości rynkowej jednego uprawnienia do emisji.

Rozdział 6

Zezwolenia

Art. 40.

Prowadzący instalację objętą systemem jest obowiązany do uzyskania zezwolenia.

Art. 41.

1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek prowadzącego instalację.
2. Zezwolenie wydaje odpowiednio organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.
3. Zezwolenie wydaje się na czas określony nie dłuższy niż 10 lat.
4. Organ właściwy do wydania zezwolenia przesyła kopię wydanego zezwolenia Krajowemu ośrodkowi, właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz Narodowemu Funduszowi, w terminie 10 dni od dnia, w którym zezwolenie stało się ostateczne.

Art. 42.

1. Wniosek o wydanie zezwolenia zawiera:
 - 1) nazwę prowadzącego instalację oraz jego miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres;
 - 2) adres zakładu, na terenie którego jest eksploatowana instalacja objęta systemem;
 - 3) informację o tytule prawnym do instalacji;
 - 4) informację o rodzaju instalacji, stosowanych urządzeniach i technologiach oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji;
 - 5) rodzaje gazów cieplarnianych, które mają być objęte zezwoleniem;
 - 6) czas, na jaki ma zostać wydane zezwolenie;

- 7) liczbę uprawnień do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego w rozbiciu na poszczególne lata.

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:

- 1) pozwolenie zintegrowane albo pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jeżeli jego uzyskanie jest wymagane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, z tym że pozwoleń tych nie dołącza się, jeżeli zostały one wydane przez organ właściwy do wydania zezwolenia lub organ ten je posiada;
- 2) streszczenie wniosku sporządzone w języku niespecjalistycznym;
- 3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 56 ust. 1, sporządzony w formie pisemnej i postaci elektronicznej umożliwiającej elektroniczne przetwarzanie zawartych w nim danych;
- 4) decyzję o pozwoleniu na użytkowanie instalacji lub potwierdzenie dokonania zawiadomienia o zakończeniu budowy i zamiarze przystąpienia do użytkowania instalacji, w przypadku gdy pozwolenie na użytkowanie nie jest wymagane;
- 5) kopię decyzji wydanej przez organ właściwej jednostki dozoru technicznego zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. Nr 122, poz. 1321, z późn. zm.⁹⁾), dopuszczającej do eksploatacji urządzenie wchodzące w skład instalacji, objętej takim dozorem;
- 6) kopię informacji, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, jeżeli jest ona przewidywana.

Art. 43.

1. W zezwoleniu określa się:

- 1) nazwę prowadzącego instalację oraz jego miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres;
- 2) adres zakładu, na terenie którego jest eksploatowana instalacja objęta systemem;
- 3) rodzaje instalacji objętych systemem oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji;

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 98, poz. 817 i 818 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278.

- 4) rodzaje gazów cieplarnianych objętych zezwoleniem;
 - 5) czas, na jaki zostaje wydane zezwolenie.
2. W zezwoleniu zatwierdza się plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 56 ust. 1.
 3. W przypadku instalacji objętej systemem, w której dokonano zmiany w instalacji, w zezwoleniu określa się także:
 - 1) liczbę dodatkowych uprawnień do emisji, na czas od dnia wydania zezwolenia do końca okresu rozliczeniowego 2008 – 2012, po otrzymaniu od Krajowego ośrodka opinii o możliwej do przyznania liczbie uprawnień do emisji dla danej instalacji objętej systemem;
 - 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1.
 4. Dla instalacji nowej w zezwoleniu określa się także:
 - 1) liczbę uprawnień do emisji, na czas od dnia wydania zezwolenia do końca okresu rozliczeniowego 2008 – 2012, po otrzymaniu od Krajowego ośrodka opinii o możliwej do przyznania liczbie uprawnień do emisji dla danej instalacji;
 - 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1.
 5. W zezwoleniach wydanych instalacjom objętym systemem powstałym w wyniku podziału instalacji objętej systemem określa się także:
 - 1) liczbę uprawnień do emisji przyznanych instalacjom, na czas do końca okresu rozliczeniowego, zgodnie z oświadczeniem, o którym mowa w art. 48 ust. 2;
 - 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1, odpowiednio do dokonanego zgodnie z pkt 1 podziału uprawnień do emisji, chyba że opłata ta została wniesiona przed podziałem instalacji objętej systemem.
 6. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi wniosek prowadzącego instalację nową, lub w której dokonano zmiany w instalacji wraz załącznikami, o których mowa w art. 42 ust. 2, w celu wydania opinii.
 7. Krajowy ośrodek wydaje opinię w formie postanowienia. Opinia wiąże organ wydający zezwolenie.

Art. 44.

1. Prowadzący instalację jest obowiązany do wystąpienia z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku zmiany:
 - 1) w instalacji objętej systemem;
 - 2) planu monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 56 ust. 1;
 - 3) nazwy, pod którą prowadzący instalację prowadzi działalność;
 - 4) przepisów określających sposób monitorowania wielkości emisji.
2. Prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem w terminie 30 dni od dnia wystąpienia zmiany, o której mowa w ust. 1.

Art. 45.

W przypadku gdy podczas przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdzi, że prowadzący instalację nie posiada zezwolenia, ustala, w drodze decyzji, na wniosek prowadzącego instalację, termin złożenia wniosku o wydanie zezwolenia, chyba że prowadzący instalację złożył wniosek o wydanie zezwolenia przed dniem zakończenia tej kontroli.

Art. 46.

1. W przypadku wyczerpania krajowej rezerwy, wydanie liczby uprawnień do emisji na rachunek instalacji, określonej w zezwoleniu, następuje po zasileniu krajowej rezerwy odpowiednią liczbą uprawnień do emisji.
2. Uprawnienia do emisji z krajowej rezerwy są wydawane w terminie 14 dni od dnia zasilenia krajowej rezerwy, proporcjonalnie do liczby uprawnień do emisji określonej w zezwoleniach, które wpłynęły do Krajowego ośrodka przed dniem zasilenia krajowej rezerwy.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, prowadzącemu instalację nie przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z niewydania uprawnień do emisji lub późniejszego ich wydania.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek na podstawie informacji zawartych w Krajowym rejestrze sporządza wykaz instalacji objętych systemem wraz z przyporządkowaną im liczbą uprawnień do emisji, które do dnia 31 marca pierwszego roku kolejnego okresu rozliczeniowego nie zostały wydane.

5. Wykaz, o którym mowa w ust. 4, Krajowy ośrodek przekazuje organowi właściwemu do wydania zezwolenia w terminie do dnia 15 kwietnia pierwszego roku kolejnego okresu rozliczeniowego.
6. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia, w części dotyczącej liczby przyznanych uprawnień do emisji, jeżeli na skutek wyczerpania krajowej rezerwy uprawnienia do emisji nie zostały wydane na rachunek instalacji do dnia 30 kwietnia pierwszego roku kolejnego okresu rozliczeniowego.

Art. 47.

1. Z dniem zbycia tytułu prawnego do instalacji objętej systemem, zbywca traci prawo do rozporządzania uprawnieniami do emisji przyznanymi tej instalacji.
2. Nabywca jest obowiązany zgłosić Krajowemu ośrodkowi nabycie tytułu prawnego do instalacji objętej systemem w terminie 14 dni od dnia nabycia tego tytułu prawnego.
3. Nabywca tytułu prawnego do instalacji objętej systemem jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji z tej instalacji.
4. Zbywca tytułu prawnego do instalacji objętej systemem jest obowiązany do przekazania nabywcy wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu o wielkości emisji, o którym mowa w art. 57 ust. 3.
5. Na wniosek nabywcy tytułu prawnego do instalacji objętej systemem organ właściwy do wydania zezwolenia przenosi, w drodze decyzji, prawa i obowiązki wynikające z zezwolenia.

Art. 48.

1. Jeżeli w wyniku podziału instalacji objętej systemem powstaje jedna lub więcej instalacji, które spełniają przesłanki uczestnictwa w systemie, prowadzący te instalacje występują w terminie 21 dni od dnia podziału z wnioskiem odpowiednio o zmianę albo wydanie zezwolenia dla instalacji.
2. Do wniosków, o których mowa w ust. 1, dołącza się oświadczenie prowadzących instalacje o sposobie podziału liczby uprawnień do emisji przyznanych instalacji objętej systemem przed jej podziałem.

Art. 49.

1. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia, w przypadku gdy instalacja objęta systemem przestała spełniać przesłanki objęcia systemem lub gdy wielkość emisji określona w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, w poprzednim roku okresu rozliczeniowego wyniosła zero.
2. Prowadzący instalację, w terminie 21 dni od dnia wystąpienia zdarzenia powodującego, że instalacja objęta systemem przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, jest obowiązany poinformować o tym, na piśmie, organ właściwy do wydania zezwolenia i Krajowy ośrodek.
3. Kopię decyzji stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia organ właściwy do wydania zezwolenia przesyła Krajowemu ośrodkowi, właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz Narodowemu Funduszowi, w terminie 14 dni od dnia, kiedy decyzja stała się ostateczna.
4. Prowadzący instalację jest obowiązany do sporządzenia raportu o wielkości emisji, o którym mowa w art. 57 ust. 3, z tym że raport ten sporządza się na dzień wystąpienia zdarzenia powodującego, że instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem.
5. Uprawnienia do emisji przyznane w krajowym planie lub w zezwoleniu na poszczególne lata okresu rozliczeniowego następujące po roku kalendarzowym, w którym miało miejsce zdarzenie, o którym mowa w ust. 1, zasilają krajową rezerwę.
6. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek instalacji w kolejnym roku okresu rozliczeniowego następującego po roku kalendarzowym, w którym miało miejsce zdarzenie, o którym mowa w ust. 1, podlegają zwrotowi i zasilają krajową rezerwę.

Rozdział 7

Szczególne zasady wydawania zezwoleń podmiotom podejmującym realizację instalacji,
które będą wytwarzały energię elektryczną

Art. 50.

1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek podmiotu podejmującego realizację instalacji spalania paliw, z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub

komunalnych o nominalnej mocy cieplnej powyżej 20 MW, która będzie wytwarzała energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim i w której nie będzie prowadzony rodzaj działalności określony w lp. 2 – 29 w tabeli nr 2 załącznika do ustawy.

2. Podjęcie realizacji instalacji ma miejsce w dniu faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego dotyczącego tej instalacji. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień, który nastąpił przed dniem 31 grudnia 2008 r., w którym podjęto prace przygotowawcze na terenie budowy instalacji.
3. Do wydania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 6.
4. Wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, powinien także zawierać:
 - 1) wskazanie miejsca realizacji instalacji;
 - 2) opis, harmonogram i planowany termin oddania instalacji do użytkowania;
 - 3) informację o tytule prawnym do składników majątkowych lub niemajątkowych wchodzących w skład instalacji.
5. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się potwierdzenie złożenia wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jeżeli podmiot, o którym mowa w ust. 1, nie posiada tych pozwoleń dla instalacji, której dotyczy wniosek. Potwierdzenia nie dołącza się, jeżeli organem właściwym do wydania zezwolenia jest organ właściwy do wydania tych pozwoleń.
6. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, nie przyznaje się uprawnień do emisji i nie określa się wysokości opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1.
7. Prowadzący instalację, w terminie 14 dni od dnia oddania instalacji do użytkowania, występuje do właściwego organu o zmianę zezwolenia w zakresie, o którym mowa w ust. 6.
8. Obowiązek monitorowania i rozliczania wielkości emisji powstaje z dniem wydania decyzji o zmianie zezwolenia.

Rozdział 8

Monitorowanie i rozliczanie wielkości emisji

Art. 51.

1. Operator statku powietrznego jest obowiązany sporządzić:
 - 1) plan monitorowania wielkości emisji;
 - 2) plan monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych.
2. Zawartość planów monitorowania, o których mowa w ust. 1, określa decyzja Komisji nr 2007/589/WE.

Art. 52.

1. Operator statku powietrznego składa wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, do ministra właściwego do spraw środowiska.
2. Wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, zawiera:
 - 1) nazwę operatora statku powietrznego oraz jego miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres;
 - 2) wykaz statków powietrznych wykorzystywanych w momencie składania projektu planu monitorowania oraz liczbę statków każdego rodzaju, jak również orientacyjny wykaz dodatkowych rodzajów statków powietrznych, które mogą być wykorzystywane;
 - 3) dane o typie i podtypie statku powietrznego;
 - 4) znaki rejestracyjne statków powietrznych;
 - 5) rodzaje gazów cieplarnianych, które mają być objęte planem;
 - 6) rodzaje wykorzystywanych paliw.
3. Do wniosku o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, dołącza się:
 - 1) odpowiednio dokumenty, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. b – e;
 - 2) plan monitorowania wielkości emisji oraz plan monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych sporządzone

w formie pisemnej i postaci elektronicznej umożliwiającej elektroniczne przetwarzanie zawartych w nich danych.

4. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje plany monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, Krajowemu ośrodkowi w celu zbadania ich zgodności z przepisami decyzji Komisji nr 2007/589/WE.
5. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację dotyczącą zgodności sporządzonych planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, z przepisami decyzji Komisji nr 2007/589/WE, w terminie 14 dni od dnia otrzymania tych planów.

Art. 53.

Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze decyzji, zatwierdza plany monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1.

Art. 54.

1. Operator statku powietrznego jest obowiązany dokonywać przeglądu planu monitorowania wielkości emisji przed rozpoczęciem każdego okresu rozliczeniowego.
2. Operator statku powietrznego jest obowiązany do wystąpienia z wnioskiem o zmianę planu monitorowania wielkości emisji w przypadku zmiany:
 - 1) w średniorocznych zgłaszanych emisjach, które wymagają od operatora statku powietrznego zmiany poziomu dokładności, o którym mowa w decyzji Komisji nr 2007/589/WE;
 - 2) liczby operacji lotniczych lub wartości emisji, wskutek której operator statku powietrznego przekracza próg ustalony dla niewielkich źródeł emisji;
 - 3) rodzaju wykorzystywanego paliwa.

Art. 55.

1. Operator statku powietrznego jest obowiązany sporządzić raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych w roku monitorowania.

2. Rokiem monitorowania jest rok kalendarzowy kończący się na 24 miesiące przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.
3. Raport, o którym mowa w ust. 1, zweryfikowany przez jednostki uprawnione operator statku powietrznego przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
 - 1) na co najmniej 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego;
 - 2) do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego, w przypadku gdy informacje zawarte w raporcie są podstawą ubiegania się o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy.

Art. 56.

1. Prowadzący instalację spełniającą przesłanki objęcia systemem jest obowiązany sporządzić plan monitorowania wielkości emisji.
2. Plan monitorowania wielkości emisji podlega zatwierdzeniu w zezwoleniu.
3. Prowadzący instalację jest obowiązany do zmiany planu monitorowania wielkości emisji w przypadku:
 - 1) zmiany stosowanej metodyki monitorowania wymuszonej koniecznością funkcjonowania instalacji w warunkach odbiegających od normalnych, o których mowa w art. 142 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, trwającej dłużej niż 14 dni, jeżeli odpowiedni sposób monitorowania nie został przewidziany w tym planie;
 - 2) zmiany stosowanej metodyki monitorowania w związku z poprawą dokładności danych w rozumieniu przepisów określających sposób monitorowania wielkości emisji, pod warunkiem że zastosowanie innej metodyki monitorowania nie będzie nieracjonalne kosztowo i technicznie niewykonalne;
 - 3) ujawnienia błędów w stosowanej metodyce monitorowania;
 - 4) zmiany stosowanego paliwa oraz surowców wykorzystywanych w instalacji;
 - 5) zmiany grupy emisji w rozumieniu przepisów określających sposób monitorowania emisji.

Art. 57.

1. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji zgodnie z planem monitorowania wielkości emisji.

2. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji za każdy rok okresu rozliczeniowego.
3. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego rozlicza wielkość emisji na podstawie raportu o wielkości emisji sporządzanego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.

Art. 58.

1. Sposób monitorowania wielkości emisji pochodzących z instalacji objętej systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. i operacji lotniczych oraz sposób monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych określa decyzja Komisji nr 2007/589/WE.
2. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) sposób monitorowania wielkości emisji z instalacji objętej systemem,
 - 2) częstotliwość przekazywania danych dotyczących monitorowania,
 - 3) zakres informacji zawartych w raporcie,
 - 4) formę i układ raportu,
 - 5) sposób weryfikacji raportów– kierując się potrzebą zapewnienia wiarygodnych informacji o wprowadzanych do powietrza gazach cieplarnianych.

Art. 59.

Raporty, o których mowa w art. 55 ust. 1 i art. 57 ust. 3, podlegają weryfikacji przez jednostki uprawnione w zakresie zgodności informacji zawartych w raporcie ze stanem faktycznym.

Art. 60.

1. Krajowy ośrodek prowadzi wykaz jednostek uprawnionych.
2. Jednostka uprawniona powinna zatrudniać do przeprowadzenia weryfikacji osoby, które:
 - 1) wykazują się doświadczeniem zawodowym, gwarantującym prawidłowe wykonywanie obowiązków, związanym z:
 - a) projektowaniem instalacji technologicznych i ekologicznych lub

- b) nadzorem i kontrolą procesów i urządzeń technologicznych z uwzględnieniem wymogów ochrony środowiska, lub
 - c) badaniem systemów ekozarządzania oraz weryfikacją danych i raportów dotyczących środowiska, lub
 - d) zarządzaniem oraz bilansowaniem emisji;
- 2) posiadają wykształcenie poświadczone dyplomem ukończenia studiów pierwszego stopnia, w zakresie technicznym, ekonomicznym, przyrodniczym, lub co najmniej dziesięcioletnie doświadczenie zawodowe;
 - 3) uczestniczyły w co najmniej 20 dniach audytu weryfikacyjnego dotyczącego weryfikacji emisji gazów cieplarnianych.

Art. 61.

Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego ponosi koszty weryfikacji raportów, o których mowa w art. 55 ust. 1 i art. 57 ust. 3.

Art. 62.

- 1. Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego jest obowiązany do dostarczenia Krajowemu ośrodkowi raportu o wielkości emisji zweryfikowanego przez jednostkę uprawnioną w terminie do dnia 31 marca każdego roku.
- 2. Raport przedkłada się w formie pisemnej oraz postaci elektronicznej.
- 3. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie przedłoży w terminie raportu, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek blokuje rachunek w Krajowym rejestrze. Odblokowanie rachunku następuje niezwłocznie po przedłożeniu tego raportu.
- 4. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę raportu, o którym mowa w ust. 1, pod względem kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z wymaganiami określonymi w przepisach, o których mowa w art. 59, i z zatwierdzonym planem monitorowania wielkości emisji.
- 5. Jeżeli z oceny Krajowego ośrodka wynika, że raport, o którym mowa w ust. 1, nie spełnia wymagań, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o udzielenie wyjaśnień.

6. Jeżeli z udzielonych wyjaśnień wynika potrzeba dokonania zmian w raporcie, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o dokonanie zmian w tym raporcie.
7. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany, w uzgodnieniu z jednostką uprawnioną, która przeprowadziła weryfikację raportu, wprowadzić zmiany do raportu i przedłożyć poprawiony raport w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.

Art. 63.

1. Jeżeli Krajowy ośrodek nie uzyska wystarczających wyjaśnień od prowadzącego instalację albo w terminie nie otrzyma poprawionego raportu, występuje o przeprowadzenie przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska kontroli w celu sprawdzenia, czy ustalenia raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1, są zgodne ze stanem faktycznym.
2. W przypadku operatorów statków powietrznych Krajowy ośrodek występuje o przeprowadzenie kontroli, o której mowa w ust. 1, do mazowieckiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.
3. Kontrolę prowadzi się na zasadach określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.¹⁰⁾).
4. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdzi nieprawidłowości, które miały wpływ na ustalenie wielkości emisji, wydaje decyzję określającą wielkość rzeczywistej emisji w roku okresu rozliczeniowego, którego dotyczy raport o wielkości emisji.
5. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska niezwłocznie przekazuje Krajowemu ośrodkowi kopię ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 4.
6. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdzi zgodność ustaleń zawartych w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, ze stanem faktycznym, przekazuje prowadzącemu instalację albo operatorowi statku powietrznego i Krajowemu ośrodkowi informacje w tym zakresie.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587 i Nr 124, poz. 859, z 2008 r. Nr 138, poz. 865, Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206 i Nr 79, poz. 666 oraz z 2010 r. Nr 192, poz. 1228 i Nr 239, poz. 1592.

Art. 64.

1. Krajowy ośrodek wprowadza do Krajowego rejestru wielkość emisji na podstawie:
 - 1) raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1, albo
 - 2) raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 7, albo
 - 3) ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 63 ust. 4.
2. Krajowy ośrodek powiadamia pisemnie prowadzącego instalację oraz operatora statku powietrznego o wprowadzeniu informacji o wielkości emisji określonej w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, do Krajowego rejestru, w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3.

Art. 65.

1. W terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego dokonuje, za pośrednictwem rachunku w Krajowym rejestrze, umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji ustalonej na podstawie raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1, sporządzonego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.
2. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 7, lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 63 ust. 4, wynika, że wielkość emisji była większa niż określona w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego, w terminie 14 dni od dnia wprowadzenia do Krajowego rejestru wielkości emisji, dokonuje umorzenia brakującej liczby uprawnień do emisji.
3. Umorzenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, stanowi rozliczenie wielkości emisji.
4. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 7, lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 63 ust. 4, wynika, że wielkość emisji była mniejsza niż określona w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, umorzone uprawnienia w liczbie przekraczającej wielkość emisji są zaliczane na poczet rozliczenia wielkości emisji w kolejnych latach okresu rozliczeniowego. Zwrotu uprawnień do emisji za ostatni rok okresu rozliczeniowego dokonuje się zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.
5. Prowadzący instalację nie może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w ust. 1 i 2, uprawnień do emisji przyznanych operatorowi statku powietrznego.

Art. 66.

1. Krajowy ośrodek sporządza wykaz prowadzących instalacje lub operatorów statków powietrznych, którzy:
 - 1) nie przedłożyli Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1, w terminie;
 - 2) nie dokonali rozliczenia wielkości emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji określonej w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, za poprzedni rok okresu rozliczeniowego w terminie.
2. Krajowy ośrodek przekazuje wykazy, o których mowa w ust. 1, właściwym wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska w terminie do dnia 15 maja każdego roku.
3. Krajowy ośrodek informuje właściwego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o prowadzącym instalację lub operatorze statku powietrznego, który w terminie nie dokonał umorzenia, o którym mowa w art. 65 ust. 2.

Art. 67.

1. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
 - 1) wykaz, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 2, każdego roku w terminie do dnia 15 maja;
 - 2) informację, o której mowa w art. 66 ust. 3.
2. Minister właściwy do spraw środowiska podaje do publicznej wiadomości w Biuletynie Informacji Publicznej wykaz, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 2, oraz informację, o której mowa w art. 66 ust. 3.

Rozdział 9

Grupa instalacji objętych systemem

Art. 68.

1. Prowadzący instalacje należące do tego samego rodzaju działalności mogą do dnia 31 grudnia 2011 r. utworzyć grupę instalacji objętych systemem, w ramach której mogą wspólnie rozliczać wielkość emisji w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012.

2. Prowadzący instalacje przed wystąpieniem z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji objętych systemem powołują zarządcę.
3. Zarządca na czas istnienia grupy instalacji objętych systemem:
 - 1) dysponuje rachunkami instalacji wchodzących w jej skład na zasadach określonych w regulaminie, o którym mowa w art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
 - 2) jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji grupy instalacji objętych systemem zgodnie z art. 65.
4. Prowadzący instalacje występują z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji objętych systemem do ministra właściwego do spraw środowiska.
5. Wniosek o utworzenie grupy instalacji objętych systemem zawiera:
 - 1) wykaz i określenie rodzaju instalacji w ramach danego rodzaju działalności wchodzących w skład tej grupy;
 - 2) nazwy prowadzących instalacje wchodzących w skład grupy oraz ich miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres;
 - 3) oznaczenie zarządcy, jego miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres oraz dokument potwierdzający jego powołanie;
 - 4) okres, na który grupa ma być utworzona;
 - 5) wskazanie sposobu rozliczenia wielkości emisji, w przypadku gdy zarządca nie dokona tego rozliczenia.
6. Minister właściwy do spraw środowiska po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 4, zajmuje stanowisko i niezwłocznie przekazuje Komisji Europejskiej wniosek wraz z zajęтым stanowiskiem.
7. W przypadku zgłoszenia przez Komisję Europejską zastrzeżeń do wniosku, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzących instalacje do uwzględnienia uwag Komisji Europejskiej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania, a następnie przekazuje Komisji Europejskiej poprawiony wniosek.
8. W przypadku wydania przez Komisję Europejską decyzji o braku zastrzeżeń do wniosku, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o utworzeniu grupy instalacji objętych systemem.

9. W przypadku gdy zarządca grupy instalacji objętych systemem nie rozliczy wielkości emisji, za rozliczenie wielkości emisji z instalacji objętych grupą odpowiadają prowadzący instalacje na zasadach określonych we wniosku, o którym mowa w ust. 4.

Rozdział 10

Wykorzystanie jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji

Art. 69.

1. Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji:
 - 1) jednostki redukcji emisji,
 - 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji– przy czym uznaje się, że jedna jednostka odpowiada jednemu uprawnieniu do emisji.
2. Do rozliczenia, o którym mowa w ust. 1, nie wykorzystuje się jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji uzyskanych w wyniku:
 - 1) realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych;
 - 2) użytkowania i zmian sposobu użytkowania gruntu;
 - 3) prowadzenia gospodarki leśnej.
3. Prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012 jednostki redukcji emisji oraz jednostki poświadczonej redukcji emisji w liczbie lub procentowym udziale określonych w krajowym planie.
4. Liczba jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, którą operator statku powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia wielkości emisji za rok 2012, wynosi nie więcej niż 15 % liczby uprawnień do emisji dla operatora statku powietrznego przyznanych na ten rok.
5. Liczba jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, którą operator statku powietrznego może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji, odpowiada procentowej wartości wielkości emisji określonej w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, za każdy rok w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., określonej na poziomie nie niższym niż 1,5 %.

6. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” procent jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, którą operator statku powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia wielkości emisji.

Rozdział 11

Kary pieniężne

Art. 70.

1. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie przedłoży w terminie Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1 albo 7, podlega karze pieniężnej w wysokości 10 000 euro.
2. Jeżeli prowadzący instalację nie zgłosi w terminie faktu, że instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, podlega karze pieniężnej w wysokości 5 000 euro.
3. Wysokość kary ustala się, stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na dzień, w którym powstał obowiązek.

Art. 71.

1. Jeżeli prowadzący instalację, operator statku powietrznego albo zarządca grupy instalacji objętych systemem nie dokona w terminie umorzenia, o którym mowa w art. 65 ust. 1 lub 2, podlega karze pieniężnej w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji, która nie została umorzona, i jednostkowej stawki kary pieniężnej.
2. Jednostkowa stawka kary pieniężnej wynosi 100 euro.
3. Wysokość stawki ustala się, stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy następujący po dniu 30 kwietnia roku, w którym powstał obowiązek rozliczenia.

Art. 72.

1. Jeżeli prowadzący instalację nie posiada zezwolenia, o którym mowa w art. 40, podlega karze pieniężnej w wysokości 50 000 euro.

2. Wysokość kary ustala się, stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na dzień nałożenia kary.
3. W przypadku złożenia wniosku o wydanie zezwolenia, w terminach, o których mowa w art. 45, kary pieniężnej nie nakłada się, a postępowanie w sprawie jej nałożenia umarza się.

Art. 73.

1. Kary pieniężne nakłada, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska.
2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza naruszenia, o których mowa w art. 70 – 72, na podstawie wykazów, o których mowa w art. 66 ust. 1, informacji, o której mowa w art. 66 ust. 3, lub ustaleń kontroli.
3. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska przesyła Krajowemu ośrodkowi oraz Narodowemu Funduszowi kopię decyzji o nałożeniu kary, a w przypadku, o którym mowa w art. 70, gdy kara została nałożona na operatora statku powietrznego, także ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

Art. 74.

1. Kary pieniężne wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, który wydał decyzję.
2. Wpływy z kar pieniężnych wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska przekazują na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie do końca następnego miesiąca po upływie każdego kwartału.

Art. 75.

1. Do ponoszenia kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.
2. Do kar pieniężnych nie stosuje się przepisów działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczących terminów płatności należności, zaniechania ustalenia zobowiązania, zaniechania poboru należności oraz umarzania zaległych zobowiązań.

3. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 30 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary pieniężnej stała się ostateczna.

Art. 76.

1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w terminie do dnia 15 lutego każdego roku, przekazuje Krajowemu ośrodkowi oraz Narodowemu Funduszowi informacje o karach pieniężnych nałożonych w poprzednim roku.
2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera nazwy prowadzących instalacje lub operatorów statków powietrznych, na których nałożono kary pieniężne, oraz wysokość tych kar wraz z podaniem, za jaki rodzaj naruszenia zostały nałożone.

Art. 77.

1. W terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary pieniężnej stała się ostateczna, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o operatorach statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku:
 - 1) przedłożenia raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1;
 - 2) umorzenia, o którym mowa w art. 65 ust. 1 i 2.
2. Minister właściwy do spraw środowiska po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, oraz stwierdzeniu, że operator statku powietrznego:
 - 1) nie przedłożył raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1,
 - 2) nie dokonał umorzenia, o którym mowa w art. 65 ust. 1 i 2– zawiadamia danego operatora statku powietrznego o wszczęciu postępowania w sprawie skierowania do Komisji Europejskiej wniosku o nałożenie zakazu prowadzenia przez tego operatora operacji lotniczych.
3. Operator statku powietrznego po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, może złożyć ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie 10 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, wyjaśnienia.
4. Minister właściwy do spraw środowiska po uzyskaniu zgody Rady Ministrów przesyła do Komisji Europejskiej wniosek o nałożenie zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:
- 1) dowody potwierdzające naruszenie przez operatora statku powietrznego obowiązku przedłożenia raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1, albo obowiązku dokonania w wymaganym terminie umorzenia, o którym mowa w art. 65 ust. 1 i 2;
 - 2) informację o podjętych środkach mających na celu wykonanie obowiązków, o których mowa w pkt 1;
 - 3) uzasadnienie celowości nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych;
 - 4) propozycje dotyczące czasowego i przestrzennego zakresu obowiązywania zakazu prowadzenia operacji lotniczych oraz dodatkowych warunków lub obowiązków, jakie powinny zostać nałożone na operatora statku powietrznego.
6. Postępowanie w sprawie nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych jest prowadzone zgodnie z przepisami rozporządzenia wydanego w związku z art. 16 ust. 12 dyrektywy 2003/87/WE.

Rozdział 12

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 78.

W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 pkt 13 otrzymuje brzmienie:
„13) przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 63 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...);”;
- 2) w art. 18 w ust. 3 uchyla się pkt 2.

Art. 79.

W ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 493, z późn. zm.¹¹⁾) w art. 5a w ust. 3 dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:

¹⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 106, poz. 673, Nr 115, poz. 741 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 155, poz. 1014 i Nr 160, poz. 1063, z 2000 r. Nr 48,

- „7) nabycia lub rozporządzania uprawnieniami do emisji, o których mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...);
- 8) nabycia lub rozporządzania jednostkami przyznanej emisji, jednostkami redukcji emisji, jednostkami poświadczonej redukcji emisji, o których mowa w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 249, poz. 1657).”.

Art. 80.

W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 401 w ust. 7 pkt 7 otrzymuje brzmienie:
- „7) wpływy z opłat, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 3 oraz w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...), a także wpływy z kar pieniężnych nałożonych na podstawie art. 70 – 72 tej ustawy;”;
- 2) w art. 401c ust. 8 otrzymuje brzmienie:
- „8. Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznacza się na finansowanie zadań Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”.

Art. 81.

W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.⁶⁾) w art. 21 w ust. 2 pkt 33 otrzymuje brzmienie:

„33) z zakresu ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) o:

- a) projektach krajowych planów rozdziału uprawnień do emisji,

poz. 550, z 2001 r. Nr 4, poz. 26, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 240, poz. 2055, z 2004 r. Nr 99, poz. 1001, Nr 123, poz. 1291 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 169, poz. 1417 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 107, poz. 721, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 206, poz. 1590 oraz z 2010 r. Nr 229, poz. 1590.

- b) wykazach, o których mowa w art. 21 ust. 2 i 3 tej ustawy,
- c) zezwoleniach, o których mowa w art. 40 tej ustawy,
- d) raportach o wielkości emisji z instalacji objętych systemem, o których mowa w art. 62 ust. 1 tej ustawy,
- e) zagregowanych danych dotyczących wielkości emisji wynikających z operacji lotniczych zawartych w raportach, o których mowa w art. 62 ust. 1 tej ustawy,
- f) decyzjach o wymierzeniu kary pieniężnej, o której mowa w art. 70 ust. 1, art. 71 ust. 1 i art. 72 ust. 1 tej ustawy;”.

Art. 82.

W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 249, poz. 1657) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) zasady funkcjonowania krajowego rejestru jednostek Kioto i uprawnień do emisji;”;
- 2) w art. 3 w ust. 2 dodaje się pkt 9 i 10 w brzmieniu:
„9) monitorowanie działań związanych z realizacją projektów wspólnych wdrożeń i projektów mechanizmów czystego rozwoju oraz innych projektów powodujących redukcję lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych;
- 10) administrowanie systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, a w szczególności:
 - a) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o instalacjach objętych systemem, niezbędne do opracowania projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz wykazu, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...), oraz monitorowania sposobu wywiązania się przez prowadzących instalacje z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie,
 - b) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o operatorach statków powietrznych wykonujących operacje lotnicze objęte systemem niezbędne do monitorowania sposobu wywiązania się przez operatorów statków powietrznych z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie,

- c) opiniowanie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
 - d) zbieranie danych i opracowywanie analiz dotyczących systemu,
 - e) opracowywanie projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz wykazu, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
 - f) opracowywanie sprawozdań dotyczących systemu w zakresie uczestnictwa w systemie instalacji i operatorów statków powietrznych,
 - g) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych i szkoleniowych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu,
 - h) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie związanym z funkcjonowaniem systemu oraz realizacją zobowiązań międzynarodowych w zakresie systemu,
 - i) prowadzenie wykazu jednostek uprawnionych do weryfikacji raportów określonych w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych sporządzanych przez operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje,
 - j) prowadzenie aukcji uprawnień do emisji,
 - k) opiniowanie, na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska, projektów aktów prawnych i dokumentów dotyczących funkcjonowania systemu,
 - l) sporządzanie wykazów prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, którzy naruszyli obowiązki związane z uczestnictwem w systemie, i przekazywanie ich ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;
- 3) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:
- „Art. 5a. Minister właściwy do spraw środowiska w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku przedkłada Radzie Ministrów informację o realizacji zadań wynikających z niniejszej ustawy oraz z ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych wraz z wykazem środków wydatkowanych na realizację tych zadań.”;
- 4) tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie:
- „Krajowy rejestr jednostek Kioto i uprawnień do emisji”;

5) w art. 17:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostki Kioto i uprawnienia do emisji są utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnień do emisji, zwanym dalej „Krajowym rejestrem”.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Uprawnienia do emisji są utrzymywane na rachunku posiadania operatora, rachunku operatora statków powietrznych w Unii, osobistym rachunku posiadania albo krajowym rachunku posiadania, określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3.”,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Krajowy ośrodek określa w regulaminie szczegółowe warunki otwierania, administrowania i utrzymywania rachunku prowadzącego instalację i osobistych rachunków posiadania w Krajowym rejestrze.”;

6) użyte w ustawie w różnej liczbie i przypadku wyrazy „wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych” zastępuje się użytymi w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami „system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych”.

Rozdział 13

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 83.

1. Z dniem wejścia w życie ustawy:

1) uprawnienia do emisji przyznane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 95, stają się uprawnieniami do emisji w rozumieniu niniejszej ustawy;

2) Krajowy Rejestr Uprawnień do Emisji utworzony na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 95, staje się Krajowym rejestrem jednostek Kioto i uprawnień do emisji w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 82.

2. Zezwolenie wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 95, zachowuje moc na czas, na jaki zostało wydane.

3. Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji przyjęty na podstawie ustawy, o której mowa w art. 95, staje się krajowym planem rozdziału uprawnień do emisji w rozumieniu niniejszej ustawy.
4. W przypadku ujęcia w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji instalacji, której uprawnienia zostały przyznane w zezwoleniu wydanym na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 95, zezwolenie to wygasa w części dotyczącej liczby uprawnień do emisji określonej w tym zezwoleniu.
5. Audytorzy, którzy uzyskali uprawnienia do weryfikacji rocznych raportów na podstawie ustawy, o której mowa w art. 95, zachowują uprawnienia do weryfikacji raportów w rozumieniu niniejszej ustawy jako jednostki uprawnione.

Art. 84.

W terminie 60 dni od dnia wejścia w życie ustawy prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia i zatwierdzenie planu monitorowania wielkości emisji, chyba że określone w zezwoleniu wymagania w zakresie monitorowania wielkości emisji odpowiadają wymaganiom, jakie powinien spełniać plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 56 ust. 1.

Art. 85.

1. Grupy instalacji utworzone na podstawie ustawy, o której mowa w art. 95, mogą działać do dnia 31 grudnia 2012 r., z tym że obowiązek rozliczenia wielkości emisji za rok 2012 realizuje się do dnia 30 kwietnia 2013 r.
2. W przypadku gdy zarządca grupy instalacji nie rozliczy wielkości emisji, za rozliczenie wielkości emisji z instalacji objętych grupą odpowiadają prowadzący instalacje.

Art. 86.

1. Operator statku powietrznego na okres rozliczeniowy rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 2012 r. i na okres rozliczeniowy rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 2013 r. składa do ministra właściwego do spraw środowiska, niezwłocznie po dniu wejścia w życie ustawy, wniosek o przyznanie uprawnień do emisji.
2. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego

kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania wpłaty. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) nazwę operatora statku powietrznego oraz jego miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres;
 - 2) oznaczenie okresu rozliczeniowego, którego dotyczy wniosek;
 - 3) zweryfikowane dane dotyczące liczby tonokilometrów odnoszącej się do operacji lotniczych objętych systemem wykonanych w 2010 r.
4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej.
5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 22 ust. 5 stosuje się odpowiednio.
6. Weryfikacji danych, o których mowa w ust. 3 pkt 3, może dokonywać podmiot, który uzyskał uprawnienie do weryfikacji tych danych w państwie członkowskim Unii Europejskiej.
7. Krajowy ośrodek prowadzi listę podmiotów uprawnionych do weryfikacji danych, o których mowa w ust. 3 pkt 3, na podstawie wniosków tych podmiotów. Do wniosku dołącza się oświadczenie podmiotu o posiadaniu uprawnienia określające organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który wydał uprawnienie wraz z numerem tego uprawnienia.
8. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski, o których mowa w ust. 1, do Komisji Europejskiej do dnia 30 czerwca 2011 r.

Art. 87.

1. Operator statku powietrznego, który wykonywał operacje lotnicze w 2010 r., przedkłada Krajowemu ośrodkowi dane o wielkości emisji za rok 2010 w formie pisemnej i postaci elektronicznej, zweryfikowane przez podmiot, o którym mowa w art. 86 ust. 6, niezwłocznie po dniu wejścia w życie ustawy.
2. Operator statku powietrznego nie dokonuje rozliczenia wielkości emisji za lata 2010 i 2011.

Art. 88.

1. Operator statku powietrznego jest obowiązany złożyć wnioski o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.
2. Wnioski o zatwierdzenie planów monitorowania wielkości emisji i planów monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych złożone przez operatorów statków powietrznych przed dniem wejścia w życie ustawy stają się wnioskami, o których mowa w art. 52 ust. 1, w rozumieniu ustawy.

Art. 89.

1. Prowadzący instalację, który posiada instalację, która nie jest objęta systemem w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012, a zostanie objęta systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., jest obowiązany do uzyskania zezwolenia w terminie do dnia 30 czerwca 2011 r.
2. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, nie przyznaje się uprawnień do emisji i nie określa się wysokości opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1.
3. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, nie monitoruje wielkości emisji i nie dokonuje rozliczenia wielkości emisji w latach 2010 – 2012.
4. Jeżeli prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, przekazał Krajowemu ośrodkowi informacje, o których mowa w art. 20 ust. 1, przed dniem wejścia w życie ustawy, uznaje się, że obowiązek określony w tym przepisie został spełniony.

Art. 90.

1. Prowadzący instalację, posiadający przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rachunek w Krajowym Rejestrze Uprawnień do Emisji, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 95, jest obowiązany do przekazania do Krajowego ośrodka dowodu wniesienia opłaty, o której mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 95, za pierwszy wpis dokonany w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że dowód został już dostarczony.

2. W przypadku nieprzekazania dowodu wniesienia opłaty Krajowy ośrodek blokuje rachunek instalacji. Odblokowanie rachunku instalacji następuje niezwłocznie po przekazaniu dowodu wniesienia tej opłaty.

Art. 91.

Przychody, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7 ustawy, o której mowa w art. 80, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, są uwzględniane przy ustalaniu wysokości zobowiązania określonego w art. 401c ust. 8 ustawy, o której mowa w art. 80, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 92.

Do opłat, o których mowa w art. 25 ustawy, o której mowa w art. 95, należnych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 93.

1. Do postępowań wszczętych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 95, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy a niezakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Decyzje wydane na podstawie art. 47 ustawy, o której mowa w art. 95, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wygasają, a wszczęte postępowania umarza się.

Art. 94.

1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 95, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 ust. 5 niniejszej ustawy i mogą być zmieniane na podstawie art. 15 ust. 5 niniejszej ustawy, jeżeli jest to uzasadnione względami gospodarczymi oraz bezpieczeństwem energetycznym państwa. Do zmiany stosuje się odpowiednio przepisy art. 13 – 16 niniejszej ustawy.
2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 41 ustawy, o której mowa w art. 95, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 58 ust. 2 niniejszej ustawy.

Art. 95.

Traci moc ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784 oraz z 2008 r. Nr 199, poz. 1227).

Art. 96.

Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załącznik
do ustawy
z dnia

Rodzaje instalacji objętych systemem lub działalności prowadzonej w instalacji objętej systemem

Tabela nr 1

Rodzaje instalacji objętych systemem i rodzaje działalności prowadzonej w instalacji objętej systemem oraz wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012

Lp.	Rodzaje działalności	Rodzaj instalacji	Wartości progowe
1	Działalność energetyczna	instalacje spalania, z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW
		instalacje spalania stosowane w zintegrowanych stalowniach, w tym instalacje do walcowania, powtórnego podgrzewania, hartowania lub wytrawiania	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW
		instalacje spalania stosowane w produkcji propylenu i etylenu w procesie krakingu petrochemicznego	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 50 tys. Mg na rok
		rafinerie ropy naftowej	-
		piece koksownicze	-
2	Hutnictwo żelaza i stali	instalacje prażenia lub spiekania rud metali, w tym rudy siarczkowej	-
		instalacje do produkcji surówki żelaza lub stali (pierwotnego lub wtórnego wytopu), w tym do ciągłego odlewania stali	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 2,5 Mg wytopu na godzinę
3	Przemysł mineralny	instalacje do produkcji klinkieru cementowego w piecach obrotowych	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 500 Mg na dobę
		instalacje do produkcji wapna	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 50 Mg na dobę

		instalacje do produkcji szkła, w tym włókna szklanego	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg wytopu na dobę
		instalacje do produkcji wełny skalnej	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg wytopu na dobę
		instalacje do produkcji wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 75 Mg na dobę i pojemność pieca przekraczająca 4 m ³ i gęstość ponad 300 kg wyrobu na m ³ pieca
4	Inne	instalacje do produkcji masy włóknistej z drewna lub innych materiałów włóknistych	-
		instalacje do produkcji papieru lub tektury	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg na dobę

Objaśnienia:

¹⁾ Ilość energii wprowadzonej do instalacji w paliwie w jednostce czasu przy jej nominalnym obciążeniu.

²⁾ Maksymalna ilość wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.

Uwaga:

Parametry tego samego rodzaju (nominalna moc cieplna lub zdolność produkcyjna) charakteryzujące skalę działalności prowadzonej w instalacji, odnoszące się do więcej niż jednej instalacji tego samego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu, sumuje się.

Tabela nr 2

Rodzaje instalacji objętych systemem lub rodzaje działalności prowadzonej w instalacjach objętych systemem oraz wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji lub działalności, wraz z przyporządkowanymi im gazami cieplarnianymi w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r.

Lp.	Rodzaje instalacji lub rodzaje działalności	Wartości progowe	Gazy cieplarniane	
			CO ₂	
1	Instalacje spalania paliw, z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
2	Rafinacja ropy naftowej	-	CO ₂	
3	Produkcja koksu	-	CO ₂	
4	Prażenie lub spiekanie rud metalu, w tym rudy siarczkowej	-	CO ₂	
5	Produkcja surówki żelaza lub stali (pierwotnego lub wtórnego wytopu), w tym do ciągłego odlewania stali	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 2,5 Mg wytopu na godzinę	CO ₂	
6	Produkcja lub obróbka metali żelaznych ³⁾ , w tym stopów żelaznych, jeżeli są wykorzystywane stacjonarne urządzenia techniczne, w których jest prowadzony proces spalania	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
7	Produkcja pierwotnego aluminium	-	CO ₂	PFCs
8	Produkcja wtórnego aluminium, jeżeli są wykorzystywane stacjonarne urządzenia techniczne, w których jest prowadzony proces spalania	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
9	Produkcja lub obróbka metali nieżelaznych, w tym produkcja stopów, rafinacja, odlewnictwo, jeżeli są wykorzystywane stacjonarne urządzenia techniczne, w których jest prowadzony proces spalania paliw (w tym paliwa wykorzystywane jako czynniki redukujące)	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	

10	Produkcja klinkieru cementowego w piecach obrotowych	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 500 Mg na dobę	CO ₂	
11	Produkcja klinkieru cementowego w innych piecach	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 50 Mg na dobę	CO ₂	
12	Produkcja wapna lub kalcynacja dolomitu i magnezytu w piecach obrotowych lub innych piecach	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 50 Mg na dobę	CO ₂	
13	Osuszanie, kalcynacja gipsu lub produkcja płyt gipsowo-kartonowych i innych wyrobów gipsowych, jeżeli są wykorzystywane stacjonarne urządzenia techniczne, w których jest prowadzony proces spalania	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
14	Produkcja szkła, w tym włókna szklanego	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg wytopu na dobę	CO ₂	
15	Produkcja wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania ⁴⁾	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 75 Mg na dobę	CO ₂	
16	Produkcja materiałów izolacyjnych z wełny mineralnej z wykorzystaniem szkła, surowców skalnych lub żużlu	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg na dobę	CO ₂	
17	Produkcja masy włóknistej z drewna lub innych materiałów włóknistych	-	CO ₂	
18	Produkcja papieru lub tektury	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg na dobę	CO ₂	
19	Produkcja sadzy, w tym karbonizacja substancji organicznych, takich jak: oleje, smoły, pozostałości krakowania i destylacji, jeżeli są wykorzystywane stacjonarne urządzenia techniczne, w których jest prowadzony proces spalania	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
20	Produkcja kwasu azotowego	-	CO ₂	N ₂ O
21	Produkcja kwasu adypinowego	-	CO ₂	N ₂ O
22	Produkcja kwasu glioksalowego i glioksylogowego	-	CO ₂	N ₂ O
23	Produkcja amoniaku	-	CO ₂	

24	Produkcja chemikaliów organicznych luzem przez krakowanie, reformowanie, częściowe lub pełne utlenianie albo przez podobne procesy	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 100 Mg na dobę	CO ₂	
25	Produkcja wodoru (H ₂) i gazu do syntezy w drodze reformowania lub częściowego utleniania	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 25 Mg na dobę	CO ₂	
26	Produkcja węglanu sodu (Na ₂ CO ₃) oraz wodorowęglanu sodu (NaHCO ₃)	-	CO ₂	
27	Wychwytywanie dwutlenku węgla z instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji, celem jego transportowania i podziemnego składowania ⁵⁾	-	CO ₂	
28	Transportowanie dwutlenku węgla przeznaczonego do podziemnego składowania z wykorzystaniem sieci transportowej ⁵⁾	-	CO ₂	
29	Podziemne składowanie dwutlenku węgla ⁵⁾	-	CO ₂	

Objaśnienia:

¹⁾ Ilość energii wprowadzonej do instalacji w paliwie w jednostce czasu przy jej nominalnym obciążeniu.

²⁾ Maksymalna ilość wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.

³⁾ Produkcja lub obróbka metali żelaznych obejmuje w szczególności walcownie, piece do ponownego podgrzewania, piece do wyżarzania, kuźnie, odlewnie oraz instalacje służące do powlekania i wytrawiania metali.

⁴⁾ Produkcja wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania obejmuje w szczególności produkcję dachówek, cegieł, cegieł ognioodpornych, kafelków, wyrobów kamionkowych i porcelany.

⁵⁾ Działalności, które zostaną objęte systemem z dniem wejścia w życie przepisów ustawy implementujących postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniającej dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 114).

Uwagi:

1. Parametry tego samego rodzaju (nominalna moc cieplna lub zdolność produkcyjna), charakteryzujące skalę działalności prowadzonej w instalacji, odnoszące się do więcej niż jednej instalacji tego samego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu, sumuje się.
2. W celu włączenia do systemu instalacji, w których jest prowadzona działalność tego samego rodzaju, oblicza się moc cieplną, w której uwzględnia się sumę nominalnych mocy cieplnych wszystkich stacjonarnych urządzeń technicznych stanowiących część tej instalacji, w których zachodzi spalanie. Stacjonarne urządzenia techniczne, w których zachodzi spalanie, obejmują w szczególności: wszystkie rodzaje kotłów, palników, turbin, podgrzewaczy, pieców, w tym pieców do kalcynacji, pieców do prażenia, suszarnie, silniki, ogniwa paliwowe, pochodnie gazowe. Spalanie oznacza każde utlenianie paliwa, niezależnie od sposobu wykorzystania uzyskanej w tym procesie energii elektrycznej, energii mechanicznej, ciepła oraz wszelkich innych bezpośrednio z tym związanych czynności, w tym przemywania gazów odlotowych. W obliczeniach tych nie uwzględnia się stacjonarnych urządzeń technicznych o nominalnej mocy cieplnej poniżej 3 MW oraz stacjonarnych urządzeń technicznych wykorzystujących wyłącznie biomasę. Przez stacjonarne urządzenie techniczne wykorzystujące wyłącznie biomasę rozumie się stacjonarne urządzenie techniczne, które wykorzystuje paliwa kopalne wyłącznie podczas rozruchu lub wyłączeń.
3. W przypadku gdy w instalacji jest prowadzona działalność objęta systemem, dla której wartość progowa nie została określona za pomocą nominalnej mocy cieplnej, wartość progowa dla tej działalności ma nadrzędne znaczenie przy podejmowaniu decyzji dotyczącej włączenia instalacji do systemu.
4. W przypadku przekroczenia wartości progowej (nominalnej mocy cieplnej lub zdolności produkcyjnej) jakiegokolwiek rodzaju działalności prowadzonej w instalacji, wszystkie stacjonarne urządzenia techniczne, w których dochodzi do spalania innego niż spalanie odpadów niebezpiecznych lub komunalnych, powinny być objęte zezwoleniem na uczestnictwo w systemie.
5. Współczynnik ocieplenia służący do porównania wielkości udziału poszczególnych gazów cieplarnianych w powstawaniu globalnego ocieplenia oraz wyraża wielkość wpływu cząsteczki danego gazu na pochłanianie promieniowania długofalowego Ziemi w stosunku do pochłaniania tego promieniowania przez cząsteczkę dwutlenku węgla (CO_2) dla:
 - 1) dwutlenku węgla (CO_2) wynosi 1 i jest wykorzystywany do obliczania ekwiwalentu,
 - 2) podtlenku azotu (N_2O) wynosi 310,
 - 3) metanu (CH_4) wynosi 21.

6. Współczynnik ocieplenia dla heksafluorku siarki (SF₆), perfluorowęglowodorów (PFCs) oraz wodorofluorowęglowodorów (HFC) określa rozporządzenie (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 161 z 14.06.2006, str. 1, z późn. zm.).

U Z A S A D N I E N I E

Założenia i cel projektowanej ustawy

W dniu 1 stycznia 2005 r. rozpoczął działanie w Unii Europejskiej system handlu uprawnieniami do emisji utworzony na mocy przepisów dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE. Wprowadzony tą dyrektywą mechanizm ekonomiczny, jakim jest system handlu uprawnieniami do emisji, stanowi jeden z najważniejszych instrumentów polityki Unii Europejskiej w dziedzinie ochrony klimatu. System handlu uprawnieniami do emisji, zwany dalej „systemem”, zapewnia ograniczenie wielkości emisji gazów cieplarnianych w sposób ekonomicznie efektywny.

Doświadczenia zebrane na przestrzeni pięciu lat funkcjonowania systemu i obowiązywania ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji wykazały konieczność doprecyzowania przepisów w zakresie implementacji dyrektywy 2003/87/WE.

Warto także dodać, iż prace nad projektem ustawy o wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych rozpoczęte w 2008 r. zostały wstrzymane decyzją sekretarza KERM z uwagi na konieczność wspólnego procedowania z projektem ustawy o systemie bilansowania i rozliczania wielkości emisji dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO_x) dla dużych źródeł spalania. Wynikało to z konieczności zapewnienia transpozycji art. 2 ust. 5 i ust. 7 dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania oraz załącznika XII część 13 lit. D sekcja 2 Traktatu o Przystąpieniu. Ponadto ze względu na obowiązek implementowania tzw. dyrektywy lotniczej (2008/101/WE zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie) zaistniała konieczność włączenia do zakresu projektu ustawy nowych zagadnień, a tym samym proces opracowania projektu ustawy wydłużył się, regulacje dotyczą bowiem operatorów statków powietrznych nie tylko polskich, ale i pochodzących z Unii Europejskiej (UE) oraz innych państw.

Celem projektu ustawy jest osiągnięcie jednoznacznej interpretacji przepisów poprzez ich doprecyzowanie. Ponadto projekt ustawy tworzy transparentne regulacje, które w szczególności dotyczą:

- 1) zakwalifikowania instalacji do objęcia systemem,
- 2) włączenia do systemu operacji lotniczych wykonywanych przez operatora statku powietrznego,
- 3) zasad rozporządzania uprawnieniami do emisji,
- 4) zasad zbywania uprawnień do emisji w drodze aukcji,
- 5) stworzenia efektywnego systemu sankcji zabezpieczających wykonywanie obowiązków wynikających z ustawy.

Projekt ustawy ma także na celu transpozycję przepisów dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631) wraz ze zmianami opublikowanymi w następujących dyrektywach:

- 1) 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18);
- 2) 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3);
- 3) 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63) w zakresie dotyczącym art. 1 pkt 10 i pkt 13.

Projekt ustawy zapewni wykonanie następujących decyzji:

- 1) nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie

oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 49 z 19.02.2004, s. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 57);

- 2) Komisji nr 2005/166/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiającej zasady wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 55 z 1.03.2005, str. 57);
- 3) Komisji nr 2006/780/WE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12);
- 4) Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającą wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 229 z 31.08.2007, str. 1), zmienianą decyzją Komisji nr 2009/339/WE z dnia 16 kwietnia 2009 r. zmieniającą decyzję 2007/589/WE w zakresie włączenia wytycznych dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji oraz danych dotyczących tonokilometrów związanych z działalnością lotniczą (Dz. Urz. UE L 103 z 23.04.2009, str. 10) oraz decyzją nr 2010/345/UE z dnia 8 czerwca 2010 r. zmieniającą decyzję 2007/589/WE w celu uwzględnienia wytycznych dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych w związku z wychwytywaniem, transportem i geologicznym składowaniem dwutlenku węgla (Dz. Urz. UE L 155 z 22.06.2010, str. 34);
- 5) Komisji nr 2009/450/WE z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowej interpretacji rodzajów działalności lotniczej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 149 z 16.06.2009, str. 69).

W zakresie swojej regulacji projekt ustawy umożliwia wykonanie:

- 1) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE

Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2004, str. 1, z późn. zm.);

- 2) rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 270 z 14.10.2010, str. 1);
- 3) rozporządzenia Komisji (WE) nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 271 z 11.10.2008, str. 3);
- 4) rozporządzenia Komisji (WE) nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.08.2009, str. 1, z późn. zm.);
- 5) rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1).

Projekt ustawy zmienia następujące ustawy:

- 1) z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.);
- 2) z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 493, z późn. zm.);
- 3) z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25 poz. 150, z późn. zm.);
- 4) z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.);

- 5) z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070, z późn. zm).

Podstawę prawną funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji stanowi ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji wraz z aktami wykonawczymi, która implementuje dyrektywę 2003/87/WE i dyrektywę 2004/101/WE oraz ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

Projekt ustawy przewiduje częściowe wdrożenie dyrektywy 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, nie zawiera uregulowań uwzględniających zjawisko ucieczki emisji czy derogacji dla energetyki. Do projektu nie wprowadzono także wszystkich zasad charakteryzujących okres rozliczeniowy 2013 – 2020. Częściowa transpozycja przepisów Unii Europejskiej związana jest z brakiem opracowanych przez Komisję szczegółowych regulacji umożliwiających określenie zasad np. przydziału liczby uprawnień do emisji, przydziału uprawnień z wspólnotowej rezerwy. Dlatego ustawa ta stanowi jedynie środek o charakterze tymczasowym do czasu opracowania przepisów zapewniających pełną transpozycję dyrektywy 2009/29/WE, które będą stanowiły odrębną regulację i które będą obowiązywały od 2013 r.

Projekt niniejszej ustawy będzie regulował funkcjonowanie systemu handlu w obecnie trwającym okresie rozliczeniowym, które w wielu kwestiach zasadniczo różni się od zasad funkcjonowania systemu w przyszłych ośmioletnich okresach. Z tych względów wprowadzenie w jednym akcie prawnym odrębnych regulacji dotyczących kolejnych okresów rozliczeniowych spowodowałoby znaczne utrudnienia. Jednakże uregulowanie niektórych kwestii dotyczących 8-letnich okresów rozliczeniowych, w tym w szczególności okresu 2013 – 2020, jest niezbędne z uwagi na konieczność przygotowania się prowadzących instalację i operatorów statków powietrznych do zmian, jakie nastąpią od roku 2013. Dlatego projekt ustawy w niektórych przepisach odnosi się do okresu rozliczeniowego 2013 – 2020, wprowadzając pewne szczególne rozwiązania wynikające z dyrektywy 2009/29/WE, odmienne od rozwiązań dla okresu rozliczeniowego 2008 – 2012.

Przepisy szczegółowe

Projekt ustawy określa zasady funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które wynikają z prawnych regulacji zawartych w dyrektywie 2003/87/WE dotyczących działania systemu handlu uprawnieniami do emisji. Jednakże w związku z wejściem w życie Traktatu z Lizbony, a tym samym likwidacją Wspólnoty Europejskiej, zgodnie z art. 1 akapit 3 Traktatu o Unii Europejskiej dla projektu ustawy postanowiono przyjąć tytuł: „o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych”.

Projektowana ustawa uchyli ustawę z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji.

Zakres regulacji

W rozdziale pierwszym projektu ustawy określono przedmiotowy i podmiotowy zakres wprowadzanej regulacji.

Zakres przedmiotowy systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych obejmuje emisję gazów cieplarnianych z:

- 1) instalacji, w której prowadzona jest działalność powodująca ich emisję i która spełnia wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych – zwanej dalej „instalacją objętą systemem”;
- 2) operacji lotniczej, która rozpoczyna się lub kończy się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Rodzaje instalacji i rodzaje działalności oraz wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji objętych systemem w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012 oraz rodzaje instalacji lub działalności prowadzonej w instalacji objętych systemem, powodujące emisję gazów cieplarnianych objętych systemem od dnia 1 stycznia 2013 r. oraz ich wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji lub działalności, gazy cieplarniane przyporządkowane danej instalacji lub działalności są określone w załączniku do ustawy.

Wykaz stanowi podstawę do zakwalifikowania określonych instalacji w ramy systemu. W obecnie obowiązującym porządku prawnym rodzaje działalności i rodzaje instalacji są określane w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 27 lipca 2009 r. w sprawie rodzajów instalacji objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji (Dz. U. Nr 136 poz. 1120). Zmiana sposobu transpozycji załącznika I do dyrektywy 2003/87/WE do prawa

krajowego wyniku z potrzeby określenia w treści ustawy szczegółowego jej zakresu przedmiotowego. Ustawa wprowadza do systemu operacje lotnicze wykonywane przez operatora statku powietrznego, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w tym jednak przypadku określenie zakresu przedmiotowego nastąpiło poprzez sformułowanie, wzorem dyrektywy 2008/101/WE katalogu negatywnych przesłanek co do rodzajów wykonywanych operacji, których wystąpienie powoduje wyłączenie operacji spod zakresu obowiązywania ustawy. Spod regulacji projektowanej ustawy zostały wyłączone instalacje wykorzystywane do celów badawczych, testowych lub rozwojowych.

Należy dodać, że w sprawie wyłączenia z zakresu regulacji operacji lotniczej wykonywanej zgodnie z przepisami dla lotów z widocznością (lot VFR), określonych w załączniku 2 do Konwencji o Międzynarodowym Lotnictwie Cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. publikacja tego załącznika ma miejsce w Dzienniku Urzędowym Urzędu Lotnictwa Cywilnego nr 20/2009 w Obwieszczeniu nr 16 Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie ogłoszenia tekstu załącznika 2 do Konwencji o Międzynarodowym Lotnictwie Cywilnym, sporządzonej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. W materii ustawowej znalazło się również wskazanie gazów cieplarnianych objętych systemem w poszczególnych okresach rozliczeniowych, współczynników ocieplenia wykorzystywanych do porównania wielkości udziału poszczególnych gazów cieplarnianych w powstawaniu globalnego ocieplenia oraz wyraża wielkość wpływu cząsteczki danego gazu na pochłanianie promieniowania długofalowego Ziemi w stosunku do pochłaniania tego promieniowania przez cząsteczkę dwutlenku węgla (CO₂).

Z uwagi na tak zakreślony zakres przedmiotowy ustawy jej przepisy stosuje się wobec prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, wobec których Rzeczpospolita Polska pełni rolę tzw. administrującego państwa członkowskiego w rozumieniu dyrektywy 2008/101/WE i jednocześnie posiadają stosowne koncesje na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego lub certyfikaty upoważniające operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, a w przypadku przewoźników będących przedsiębiorcami zagranicznymi z państwa członkowskiego UE stosowne upoważnienie wydawane na podstawie art. 192a Prawa lotniczego, natomiast w przypadku obcych przewoźników lotniczych – odpowiednie zezwolenie wydawane na podstawie art. 193 tej ustawy. Wykaz operatorów statków powietrznych, wobec których Rzeczpospolita Polska

pełni rolę tzw. administrującego państwa członkowskiego, jest ustalany na mocy rozporządzenia Komisji wydawanego w związku z art. 18a ust. 3 dyrektywy (dotychczas wydano na tej podstawie rozporządzenie Komisji (WE) nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r., ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych, które zostało zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 82/2010 z dnia 28 stycznia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 748/2009 w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r., ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych.

Słowniczek znajdujący się w rozdziale I projektu ustawy wprowadza nowe pojęcia w stosunku do obecnie obowiązującej ustawy, np. pojęcie operatora statku powietrznego, operacji lotniczej. Ponadto projekt ustawy zawiera odwołania do pojęć zdefiniowanych w innych aktach prawnych np.:

- 1) ekwiwalent, jednostka redukcji emisji, jednostka poświadczonej redukcji emisji, projekt wspólnych wdrożeń – w rozumieniu ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 2) instalacja, prowadzący instalację, tytuł prawny – w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 3) statek powietrzny – w rozumieniu ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.).

Wprowadzenie nowych pojęć wynika przede wszystkim z obowiązku implementacji dyrektywy 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie. Odwołanie się do pojęć zdefiniowanych w innych aktach prawnych ma zapewnić ich jednolitą interpretację, a co się z tym wiąże – wykluczyć wszelkie rozbieżności, jakie mogą powstać w związku ze znaczeniem niektórych pojęć, ustalonym na gruncie aktów prawnych, które w pośredni sposób wpływają na funkcjonowanie systemu handlu uprawnieniami do emisji. Do słowniczka zostały także przeniesione pojęcia zdefiniowane w uchylanej ustawie z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i

innych substancji, co ma zapewnić spójność siatki pojęciowej pomiędzy projektowaną ustawą i aktem prawnym, który ustawa zastępuje.

Szczególnego wyjaśnienia wymaga definicja „emisji”. Dyrektywa 2003/87/WE definiuje „emisję” jako czynność uwolnienia gazów cieplarnianych, natomiast w projektowanej ustawie emisja jest definiowana jako „ładunek” substancji wprowadzanych do powietrza. Potrzeba odejścia od ścisłego przeniesienia normy dyrektywy wynika stąd, że w świetle ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji system uprawnieniami do emisji stanowi część systemu zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, ustanowionym na gruncie tej ustawy. Dlatego też wystąpiła potrzeba posłużenia się znaczeniem pojęcia emisji, zbliżonym do pojęcia wprowadzonego na gruncie ustawy z 2009 r.

Potrzeba stworzenia spójnej siatki pojęciowej pomiędzy projektowaną ustawą a ustawą o systemie zarządzania emisjami wynika również z faktu posługiwania się w obszarze systemu handlu uprawnieniami do emisji pojęciami zdefiniowanymi na potrzeby szerokiego systemu zarządzania emisjami. Chodzi tu o pojęcia jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, które w myśl prawa UE mogą zostać wykorzystane do rozliczenia wielkości emisji.

Należy jednocześnie podkreślić, że sposób zapewnienia w projektowanej ustawie transpozycji pojęcia „emisji”, którym posługuje się dyrektywa 2003/87/WE, nie jest wadliwy. Pojęcie emisji należy rozumieć w łączności z innymi przepisami ustawy, np. określającymi zakres przedmiotowej regulacji (rodzaje instalacji i operacji lotniczych objętych systemem). Wynika stąd, że jedynie emisje będące następstwem eksploatacji określonych ustawą rodzajów instalacji lub wykonywania określonych rodzajów operacji lotniczych wchodzą w zakres przedmiotowej regulacji. Takie znaczenie pojęcia emisji zdaje się realizować znaczenie pojęcia emisji przyjęte w art. 3 pkt b dyrektywy 2003/87/WE.

Z uwagi na potrzebę zapewnienia efektywnego sprawowania nadzoru nad funkcjonowaniem systemu, proponuje się powierzenie Ministrowi Środowiska funkcji organu wyższego stopnia w stosunku do innych podmiotów wykonujących zadania publiczne na mocy ustawy. Kompetencję do wydawania zezwoleń na uczestnictwo w systemie ustawa powierza organom samorządu terytorialnego (marszałkowi i staroście), tak jak ma to miejsce w obowiązującym stanie prawnym. Minister właściwy do spraw środowiska będzie pełnił rolę organu wyższego stopnia w sprawach rozstrzyganych przez te organy. Przepis ten jest wyrazem rezygnacji z dotychczas utrwalonego porządku co do właściwości instancyjnej w sprawach z zakresu

handlu uprawnieniami do emisji. Organem wyższego stopnia w stosunku do decyzji wydawanych przez starostów jest wojewoda. W związku z proponowaną zmianą nie powstaje jednak potrzeba uregulowania statusu pracowników zatrudnionych w urzędach wojewódzkich w związku z pełnieniem przez wojewodę funkcji organu wyższego stopnia, z uwagi na to, że na mocy ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. Nr 175, poz. 1462, z późn. zm.) zadania wojewodów przeniesiono na marszałków. W urzędach wojewódzkich nie są zatrudnieni pracownicy rozpatrujący odwołania w sprawach rozstrzyganych na podstawie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i innych substancji.

Ponieważ większość instalacji uczestniczących w systemie posiada ważne zezwolenia na udział w systemie przewiduje się, że właściwe organy będą zobowiązane do weryfikacji wydanych decyzji jedynie w przypadku potrzeby dokonania zmian w sposobie monitorowania wielkości emisji lub dokonania zmian w instalacji lub wydania nowych zezwoleń tzw. instalacjom nowym. Uczynienie Ministra Środowiska organem odwoławczym wpłynie pozytywnie na spójną praktykę stosowania prawa w dziedzinie handlu uprawnieniami do emisji.

Administrowanie systemem

Projekt ustawy powierza Ministrowi Środowiska sprawowanie nadzoru nad funkcjonowaniem systemu handlu uprawnieniami do emisji. Nadzór rozumiany jako kontrola i możliwość władczego oddziaływania ma zapewnić spójne funkcjonowanie całego systemu. Ponadto projekt ustawy powierza administrowanie systemem Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami (KOBIZE), który został utworzony na mocy przepisów ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji. Krajowy ośrodek przejmuje zadania Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji (KASHUE) powołanego na mocy ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, a wyznaczonego rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 13 września 2005 r. w sprawie wyznaczenia Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji (Dz. U. Nr 188, poz. 1562).

Ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji powierzyła wykonywanie zadań Krajowego ośrodka Instytutowi Ochrony

Środowiska w Warszawie. Obecnie jest to Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy. Instytut ten został także wyznaczony na podstawie przywołanego w poprzednim akapicie rozporządzenia do pełnienia zadań Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji. Projekt ustawy (a także projekt ustawy o systemie bilansowania i rozliczania wielkości emisji dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO_x)) pod względem zawartej w nich materii mają charakter komplementarny w stosunku do regulacji przyjętych w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, precyzując zasady funkcjonowania pozostałych elementów systemu zarządzania emisjami (tj. systemu bilansowania i rozliczania wielkości emisji dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO_x) dla dużych źródeł spalania oraz systemu handlu uprawnieniami do emisji). Realizacja zadań publicznych w obszarze poszczególnych elementów systemu zarządzania emisjami powinna być powiązana w warstwie instytucjonalnej poprzez powierzenie tych zadań jednemu podmiotowi – Krajowemu ośrodkowi. Brak takiej konsolidacji instytucjonalnej z całą pewnością utrudniłby skuteczne i sprawne funkcjonowanie systemu zarządzania emisjami. Projektowana ustawa jest podporządkowana celowi takiego właśnie zespolecia na poziomie instytucjonalnym wszystkich zadań publicznych należących do systemu zarządzania emisjami w Polsce.

Środki nadzoru wykonywanego przez Ministra Środowiska nad funkcjonowaniem systemu zarządzania emisjami, w tym systemu handlu uprawnieniami do emisji, zostały zaprojektowane w ustawie o systemie zarządzania emisjami z 2009 r.

Krajowy ośrodek opracowuje i przekazuje Ministrowi Środowiska sprawozdanie finansowo-rzeczowe z wykonywania ustawowych zadań. Ponadto nadzór nad Instytutem jako instytutem badawczym sprawuje Minister Środowiska na zasadach określonych w rozdziale 7 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. Nr 96, poz. 618). Środki nadzoru dotyczące kontroli wydatkowania środków przeznaczonych na realizację zadań KOBIZE przewidziane na zasadach porozumień trójstronnych dotyczących finansowania KOBIZE ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW), których stroną jest Minister Środowiska. W ramach ww. porozumień Instytut Ochrony Środowiska zobowiązany jest do przeprowadzenia corocznego audytu finansowego, sporządzania rocznych sprawozdań z realizacji zadań finansowanych ze środków NFOŚiGW, udzielania wyjaśnień dotyczących sposobu realizacji porozumienia oraz poddania się kontroli ze strony Funduszu lub Ministra Środowiska dotyczącej sposobu wykorzystania środków przekazanych na realizację zadań. W razie uchybień co do

określonego umową zakresu zadań Instytut może zostać zobowiązany do usunięcia uchybień w określonym terminie, a w przypadku, gdy uchybienie dotyczy przeznaczenia środków na realizację zadań innych niż zadania KOBIZE, Instytut zostanie zobowiązany do zwrotu nienależnie wydatkowanych środków wraz z odsetkami naliczanymi jak od zaległości podatkowych.

Projektowana ustawa dokonuje rozszerzenia zakresu zadań Krajowego ośrodka o zadania związane z administrowaniem systemem handlu uprawnieniami do emisji. Rozszerzenie to nastąpi w trybie zmiany ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

Uprawnienia do emisji są utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnień do emisji, ustanowionym na mocy ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji. W ten sposób w prawie krajowym znajdzie odzwierciedlenie instytucja skonsolidowanego rejestru, w którym utrzymywane są wszystkie rodzaje jednostek powstających w wyniku stosowania mechanizmów Protokołu z Kioto oraz uprawnienia do emisji, które stanowią kwalifikowaną formę jednostek przyznanej emisji (AAUs). Uprawnienia do emisji powstają z konwersji jednostek przyznanej emisji i są rozdzielane podmiotom uczestniczącym w systemie handlu uprawnieniami do emisji. Uprawnienia do emisji (występujące w obrocie pomiędzy uczestnikami wspólnotowego systemu handlu) są częścią bilansu jednostek Kioto.

Projekt ustawy wprowadza obowiązek ponoszenia opłat związanych z otwieraniem i utrzymywaniem rachunków w rejestrze. Opłaty te ponosiliby prowadzący instalacje, operatorzy statków powietrznych oraz wszyscy posiadacze tzw. osobistych rachunków posiadania tworzonych bez związku z prowadzeniem instalacji lub wykonywaniem operacji lotniczych objętych systemem handlu. Polska skorzystała w ten sposób z możliwości wskazywanych przez Komisję Europejską, która tworząc przepisy regulujące zasady funkcjonowania systemu, zalecała państwom członkowskim podejmowanie takich środków, które pozwolą na finansowanie administrowania systemu. Dodatkowo na możliwość pobierania opłat związanych z otwieraniem i utrzymywaniem rachunków wskazuje art. 74 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów, stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Kalkulacja wysokości opłaty była oparta na analizie kosztów utrzymania i obsługi rachunków w rejestrze, w tym:

- 1) zapewnienia wsparcia technicznego dla posiadaczy rachunków (helpdesk) i związanych z tym koszty rozmów telefonicznych (około 1000 zł miesięcznie);
- 2) zapewnienia bezpieczeństwa transakcji. Od września w związku z zaleceniami KE i UNFCCC (podjętymi po atakach hakerów na systemy rejestrowe państw członkowskich na początku 2010 r.) wprowadza się dodatkowy czynnik zabezpieczający, w postaci powiadomień SMS-owych (przy każdej próbie logowania na rachunek, przy każdym transferze uprawnień z rachunku, potwierdzenie każdego transferu uprawnień, umorzenia uprawnień) – koszt obsługi takiej dodatkowej funkcji to około 1500 zł rocznie powiadomień SMS-owych (nowego, zalecanego przez KE elementu systemu bezpieczeństwa transakcji);
- 3) ponoszenia kosztów związanych z opłatami licencyjnymi z tytułu aktywowania w rejestrach nowych funkcjonalności wymuszonych zmianami prawa – rozporządzenia rejestrowego, a w bieżącym roku koszt, jaki w zw. z tym poniesiono wyniósł 50 000 euro. Koszt ten ma charakter dodatkowy w stosunku do standardowej stawki opłaty licencyjnej;
- 4) wysyłki haseł dostępowych do rachunków w rejestrze – przesyłki te muszą być odpowiednio zabezpieczone (koszt przesyłek pocztowych), oraz koszt certyfikatów do zabezpieczenia systemu i innych.
- 5) wymiany sprzętu – serwerów rejestrowych (w ubiegłym roku koszt wymiany serwerów wyniósł 60 000 zł) oraz ponoszeniem opłat za kolokację serwerów – 25 000 zł miesięcznie.

W związku z powtarzającymi się w ostatnich miesiącach próbami ataków na rejestry wspólnotowe konieczne jest wprowadzenie dodatkowych środków zabezpieczających polski rejestr. Krajowy Administrator w najbliższym czasie planuje wdrożenie dodatkowego zabezpieczenia w postaci jednorazowych haseł przesyłanych poprzez SMS na telefony komórkowe użytkowników rejestru. Pozwoli to w znaczący sposób ograniczyć możliwość nieautoryzowanego dostępu do systemu.

Reasumując opłaty w zaproponowanych w projekcie ustawy wysokościach 100 i 25 euro pokrywają tylko koszty związane z prowadzeniem rachunku, natomiast pozostałe koszty wynikające z działania i zabezpieczenia Krajowego rejestru pokrywane są ze środków przeznaczonych na finansowanie systemu.

Projekt ustawy wprowadza także zasadę swobodnego rozporządzania uprawnieniami do emisji. Zasada ta ma zapewnić zarówno swobodę w przenoszeniu uprawnień pomiędzy instalacjami stanowiącymi własność jednego podmiotu, jak również umożliwić swobodny obrót uprawnieniami do emisji. Zgodnie z założeniami dyrektywy 2003/87/WE, rozporządzanie uprawnieniami do emisji powinno być prawem posiadacza tych jednostek. Warunkiem uczestniczenia w obrocie uprawnieniami do emisji jest posiadanie rachunku w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnień do emisji lub rejestrze innych państw członkowskich.

Projekt dopuszcza możliwość przenoszenia uprawnień do emisji pomiędzy okresami rozliczeniowymi (wprowadzając mechanizm bankingu uprawnień, o którym mowa w art. 13 dyrektywy 2003/87/WE). Uprawnienia do emisji, które nie zostały wykorzystane w danym okresie rozliczeniowym, zastępuje się uprawnieniami do emisji ważnymi w następnym okresie rozliczeniowym. Projektowane rozwiązanie ma zapewnić prowadzącym instalacje efektywne wykorzystywanie przyznaných uprawnień do emisji, a także zapewnia zwiększenie puli dostępnych uprawnień do emisji w kolejnym okresie rozliczeniowym.

Rozdział uprawnień do emisji

Projekt ustawy zakłada, że rozdział uprawnień do emisji pomiędzy prowadzącymi instalacje w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012 będzie odbywał się w jak dotychczas w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji lub zezwoleniu. Jednym z zadań Krajowego ośrodka jest opracowanie projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji. Zaproponowana dla przyjęcia Krajowego planu forma rozporządzenia jest najwłaściwszym rozwiązaniem, z uwagi na to, że akt rozdziału uprawnień do emisji, jakiego dokonuje państwo w krajowym planie, kształtuje sytuację prawną jednostek – prowadzących instalacje uczestniczące w systemie. Należy zauważyć, że wszystkie plany rozdziału uprawnień do emisji, przyjmowane od początku funkcjonowania systemu, miały formę rozporządzenia Rady Ministrów. Jednocześnie wymagania procesu legislacyjnego stosowane przy przyjmowaniu rozporządzeń zapewniają, w przypadku uchwalania rozporządzenia w sprawie przyjęcia Krajowego planu, przejrzystość metodologii rozdziału uprawnień, a także dają zainteresowanym podmiotom możliwość udziału w konsultacjach oraz zgłaszania uwag.

Projekt krajowego planu przygotowuje się na podstawie przekazywanych przez prowadzących instalacje informacji określonych w drodze rozporządzenia ministra

właściwego do spraw środowiska. Zebrane informacje stanowią podstawę do zdefiniowania rzeczywistych potrzeb poszczególnych sektorów przemysłu.

Projekt krajowego planu jest udostępniany w ramach konsultacji społecznych, aby zapewnić wszystkim zainteresowanym podmiotom możliwość zapoznania się z jego treścią oraz zgłoszenia uwag i wniosków. Po zakończeniu konsultacji oraz po dokonaniu uzgodnienia z członkami Rady Ministrów projekt Krajowego planu jest notyfikowany Komisji Europejskiej. Po zaakceptowaniu przez Komisję Europejską, Rada Ministrów przyjmuje krajowy plan na okres rozliczeniowy 2008 – 2012 r. w drodze rozporządzenia.

Ugruntowaną praktyką Komisji jest żądanie, by projekty aktów prawnych były notyfikowane Komisji na takim etapie krajowej procedury legislacyjnej, aby uznać je za ostateczne (nie można było wprowadzić do nich zmian przed ewentualnymi zmianami wynikającymi z uwag Komisji). Ma to wykluczyć sytuacje, w których projekt aktu zostaje notyfikowany Komisji, a następnie, w trakcie badania go przez Komisję, państwo wprowadza do niego kolejne zmiany. Skutkuje to koniecznością przedstawienia Komisji nowej wersji projektu do przeprowadzenia oceny. W związku z powyższym w polskiej praktyce legislacyjnej przyjęto, że projekty aktów prawnych, które wymagają akceptacji Rady Ministrów, są notyfikowane Komisji po ich zaakceptowaniu przez Radę Ministrów. Procedura notyfikacji krajowego planu rozdziału uprawnień ma swoje źródło w przepisach dyrektywy 2003/87/WE. Zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE: „Każde państwo członkowskie opracowuje krajowy plan przydziałów wskazujący całkowitą ilość pozwoleń, które ma zamiar rozdzielić w odniesieniu do tego okresu oraz sposób, w jaki proponuje je rozdzielić”, a następnie zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE notyfikuje go Komisji.

Zgodnie z przyjętymi założeniami, Krajowy plan określa:

- 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przeznaczonych do rozdziału w danym okresie rozliczeniowym;
- 2) całkowitą liczbę uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem;
- 3) wykaz instalacji wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji na poszczególne lata okresu rozliczeniowego;
- 4) liczbę uprawnień do emisji, jakie w okresie rozliczeniowym będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji dla instalacji nowych i tych, w których dokonano zmiany w instalacji;

- 5) liczbę lub procentowy udział jednostek poświadczonej redukcji emisji i jednostek redukcji emisji, które prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji oraz sposób wykorzystania tych jednostek w okresie rozliczeniowym;
- 6) liczbę uprawnień do emisji, które stanowią rezerwę dla projektów wspólnych wdrożeń posiadających listy zatwierdzające, które powodują obniżenie emisji dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem.

Ponadto w świetle decyzji KE z dnia 19 kwietnia 2010 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę dnia 8 kwietnia 2010 r. zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w ramach rezerwy na instalacje nowe należało uwzględnić dodatkową rezerwę dla instalacji istniejących zidentyfikowanych na późniejszym etapie i na projekty wspólnych wdrożeń zwane też „projektami JI”. Propozycja utworzenia przez Polskę takiej rezerwy została zaakceptowana we wspomnianej decyzji Komisji.

W projekcie ustawy zaproponowano, aby rozdział uprawnień do emisji z krajowej rezerwy dokonywany był z uwzględnieniem stosowanej technologii produkcyjnej, informacji dotyczących najlepszych dostępnych technik, prognozowanej wielkości produkcji oraz wskaźników emisji wynikających z relacji wielkości emisji z instalacji objętej systemem do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw. Krajowy ośrodek zobowiązano do informowania społeczeństwa za pośrednictwem strony internetowej o liczbie uprawnień do emisji dostępnych w krajowej rezerwie, a ministra właściwego do spraw środowiska do określenia, w drodze rozporządzenia, warunków i sposobu rozdziału uprawnień do emisji z tej rezerwy.

Projektowana ustawa wprowadza również regulacje dotyczące procedury przekazywania uprawnień do emisji na rachunki podmiotów realizujących projekty wspólnych wdrożeń (projekty JI), dla których została utworzona rezerwa na zatwierdzone projekty JI. Chodzi tu o szczególną kategorię projektów JI, które wpływają na obniżenie emisji z instalacji objętych systemem. Projektowane przepisy stanowią w tym względzie uzupełnienie wymagań formalnych przyjętych na gruncie ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji. Przepisy tej ustawy wprowadzają uwarunkowania formalne co do przekazywania jednostek redukcji emisji podmiotom realizującym projekty wspólnych wdrożeń o charakterze uniwersalnym. Potrzeba stworzenia na gruncie projektowanej ustawy uzupełniających uregulowań została spowodowana tym,

że w świetle decyzji KE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach protokołu z Kioto, państwa członkowskie zostały zobligowane do podjęcia określonych działań w kierunku zapobiegania efektowi tzw. podwójnego liczenia, polegającego na tym, że zmniejszenie emisji CO₂ w instalacji należącej do systemu handlu na skutek realizacji projektu JI nie znajdowałoby odzwierciedlenia w wielkości przydziału uprawnień do emisji dla tej instalacji. Stąd państwa członkowskie zostały zobowiązane do stworzenia specjalnej rezerwy uprawnień do emisji na zatwierdzone projekty JI, które w przypadku wystąpienia efektu redukcji emisji w instalacji objętej systemem byłyby wydawane nie prowadzącemu instalację, a podmiotowi realizującemu projekt.

Wydanie uprawnień do emisji z rezerwy na zatwierdzone projekty JI następowałoby na wniosek realizującego projekt, analogicznie do przepisów art. 50 ustawy o systemie zarządzania, z tym że wniosek taki mógłby zostać złożony najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r. z uwagi na koniec okresu rozliczeniowego, na który zostaje przyjęty krajowy plan, a w jego ramach wspomniana rezerwa.

Projektowana ustawa przewiduje też regulacje dotyczące „uwalniania” z rezerwy na zatwierdzone projekty JI niewykorzystanych uprawnień do emisji. Potrzeba stworzenia przepisów w tym zakresie została z kolei spowodowana tym, że w przypadku niezrealizowania projektu JI, który miał wpłynąć na redukcję emisji w instalacji objętej systemem lub w przypadku uzyskania w związku z realizacją projektu mniejszych redukcji emisji, niż początkowo zakładane, na koniec okresu rozliczeniowego w rezerwie pozostałyby niewykorzystane uprawnienia do emisji (które podlegałyby umorzeniu). Mechanizm „uwalniania” uprawnień z rezerwy na zatwierdzone projekty JI ma umożliwić prowadzącym instalacje, które na skutek wymienionych wyżej okoliczności nie osiągnęły zakładanych redukcji, uzyskanie dodatkowych uprawnień na pokrycie niedoboru uprawnień do emisji (w związku z nieosiągnięciem redukcji). Niewykorzystane uprawnienia do emisji z rezerwy na zatwierdzone projekty JI będą „uwalniane” na wniosek prowadzącego instalację, kierowany do ministra właściwego do spraw środowiska. Minister wydaje w tej sprawie decyzję po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka. Wymóg zasięgnięcia opinii Krajowego ośrodka jest uzasadniony tym, że do jego zadań, na gruncie nowelizowanej ustawy o systemie zarządzania emisjami, ma należeć monitorowanie realizacji projektów wspólnych wdrożeń.

Prowadzący instalacje, które zostaną objęte systemem od dnia 1 stycznia 2013 r., przekazują do Krajowego ośrodka informacje o wielkości emisji za lata 2005 – 2009. Przekazane przez Krajowy ośrodek informacje minister właściwy do spraw środowiska, nie później niż do końca 2010 r., przekazuje Komisji Europejskiej. Zabieg ten umożliwi realizację postanowień art. 9a ust. 2 dyrektywy 2009/29/WE. Informacje, o których mowa w niniejszym akapicie, zebrane ze wszystkich państw członkowskich zostaną przez Komisję wykorzystane do obliczenia całkowitej puli uprawnień do emisji, jaka będzie dostępna w kolejnym okresie rozliczeniowym w całej Unii Europejskiej.

Z uwagi na to, że przewidziane prawem Unii Europejskiej terminy wykonywania pewnych obowiązków upłynęły, nim ustawa implementująca dyrektywę 2009/29/WE wejdzie w życie, w projektowanej ustawie zrezygnowano z ich szczegółowej regulacji. Polska dopełniła obowiązku przekazania informacji w określonym w dyrektywie terminie, stąd obowiązek określony w art. 9a dyrektywy 2003/87/WE został wykonany przed wejściem w życie ustawy (KOBIZE przekazał te dane Ministrowi Środowiska w dniu 21 czerwca 2010 r., a Minister Środowiska wysłał do Komisji Europejskiej pismem z dnia 5 lipca 2010 r.). Zaproponowany w projekcie ustawy ogólny przepis ma na celu jedynie wykazanie, że Polska dopełniła również obowiązku implementacji przepisu prawa unijnego do prawa polskiego (art. 9a zmienionej dyrektywy 2003/87/WE).

Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości wskazuje sytuacje, w których postanowienia dyrektyw mogą znaleźć bezpośrednie zastosowanie. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli przepisy dyrektywy wydają się być, odnośnie do ich treści, bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne, jednostka może polegać na treści takich przepisów.

Projektowana ustawa dokonuje włączenia do systemu handlu uprawnieniami do emisji operacji lotniczych, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Zgodnie z harmonogramem dyrektywy operatorzy statków powietrznych od początku 2010 r. mają obowiązek monitorowania emisji i liczby tonokilometrów pochodzących z operacji lotniczych. Należy jednak zauważyć, że pomimo braku implementacji dyrektywy 2008/101/WE, operatorzy statków powietrznych zostali powiadomieni o nałożonych na nich obowiązkach wynikających z aktów przepisów prawa Unii Europejskiej. Minister Środowiska otrzymuje wnioski o zatwierdzenie planów monitorowania wielkości emisji i liczby tonokilometrów. Obecnie trwa merytoryczno-techniczna ocena planów monitorowania emisji rocznych i tonokilometrów dla operatorów

statków powietrznych, sporządzanych zgodnie z przepisami decyzji Komisji nr 2009/33/WE z dnia 16 kwietnia 2009 r. zmieniającej decyzję 2007/589/WE w zakresie włączenia wytycznych dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji oraz danych dotyczących tonokilometrów związanych z działalnością lotniczą. Z uwagi na przyjęcie na gruncie dyrektywy 2009/29/WE odmiennych zasad przydziału uprawnień do emisji w kolejnym okresie rozliczeniowym oraz konieczność wykonania przez państwa członkowskie czynności związanych z określeniem wielkości nieodpłatnych przydziałów uprawnień do emisji na okres 2012 – 2020 jeszcze w czasie trwania bieżącego okresu rozliczeniowego projektowana ustawa tworzy podstawy prawne do podejmowania tych czynności. W okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. będą obowiązywały ujednolicone w całej UE zasady przydziału nieodpłatnych uprawnień do emisji dla wszystkich instalacji objętych systemem – określone zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE. W wykazie instalacji powinny się znaleźć także te instalacje wytwarzające energię elektryczną, którym w trybie derogacji przewidzianej w art. 10c dyrektywy zostaną przyznane nieodpłatne uprawnienia do emisji. Państwa członkowskie mają obowiązek sporządzenia wykazu wszystkich instalacji objętych w kolejnym okresie rozliczeniowym systemem wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji i notyfikowania go Komisji Europejskiej najpóźniej do dnia 30 września 2011 r. Komisja jednak zastrzega sobie prawo zgłoszenia zastrzeżeń co do wpisania do wykazu określonych instalacji.

Ustawa realizuje założenie, że projekt wykazu instalacji objętych systemem zostanie przygotowany przez dwa podmioty: Krajowy ośrodek w zakresie instalacji objętych systemem oraz ilości uprawnień, które zostaną przyznane tym instalacjom, z wyłączeniem instalacji wytwarzających energię elektryczną, natomiast minister właściwy do spraw środowiska, działając w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, opracuje projekt wykazu obejmującego instalacje wytwarzające energię elektryczną, którym na zasadach określonych w art. 10c dyrektywy zostaną przyznane przejściowo nieodpłatne uprawnienia do emisji. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekt wykazu, który oba wykazy uzgadnia z członkami Rady Ministrów.

Powierzenie ministrowi do spraw środowiska zadania polegającego na opracowaniu projektu wykazu dla instalacji wytwarzających energię elektryczną związane jest z koniecznością zapewnienia realizacji tego zadania w ścisłej współpracy z resortem gospodarki, do którego należą sprawy energetyki i bezpieczeństwa energetycznego. Należy zauważyć, że dokument

ten będzie miał kluczowe znaczenie dla sektora energetycznego. Nowa dyrektywa przyjmuje założenie, że wytwórcy energii w kolejnym okresie rozliczeniowym będą zasadniczo zmuszeni do zakupu całego wolumenu uprawnień do emisji na rynku. Derogacja przewidziana w art. 10c ma stworzyć podstawę przedłużenia możliwości nieodpłatnego przyznawania uprawnień instalacjom sektora elektroenergetycznego przez kolejnych 8 lat.

Wykazy są przyjmowane przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia. Rada Ministrów bierze pod uwagę ewentualne zastrzeżenia zgłoszone przez Komisję Europejską.

W kolejnym rozdziale projektu ustawy znalazły się przepisy dotyczące przyznawania uprawnień do emisji dla operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje.

Przydział uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych

Podobnie jak w przypadku prowadzących instalację również operatorom statków powietrznych przyznaje się uprawnienia do emisji, jednakże na odmiennych zasadach. Postępowanie w sprawie przyznania uprawnień do emisji operatorowi statku powietrznego składa się z trzech głównych etapów:

- 1) złożenie przez operatora wniosku do ministra właściwego do spraw środowiska, który zgromadzone wnioski przekazuje Komisji Europejskiej;
- 2) w rezultacie ich analizy, Komisja Europejska wydaje decyzję skierowaną do państw członkowskich, określającą informacje i dane służące obliczeniu wielkości przydziałów uprawnień do emisji, w szczególności ustala ona wzorzec porównawczy, wykorzystywany do obliczenia indywidualnych przydziałów uprawnień do emisji;
- 3) w oparciu o wspomnianą decyzję, minister właściwy do spraw środowiska oblicza i publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej informacje o całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego oraz o liczbie uprawnień do emisji przyznanych na każdy rok okresu rozliczeniowego.

Odnosząc się do drugiego etapu przyznawania uprawnień (decyzja Komisji Europejskiej), należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 1 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów

cieplarnianych we Wspólnocie, Komisja Europejska oblicza i podejmuje decyzję określającą wzorzec porównawczy, który ma być wykorzystywany przy nieodpłatnym przyznawaniu uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych, których wnioski o przydział uprawnień zostały przedłożone Komisji. Ponadto, zgodnie z treścią dyrektywy, wzorzec porównawczy wyrażony liczbą przydziałów na tonokilometr wylicza się poprzez podzielenie liczby przydziałów, które mają zostać przyznane w danym okresie nieodpłatnie, przez sumę tonokilometrów podanych we wnioskach przedłożonych Komisji. Z przytoczonego powyżej przepisu dyrektywy wynika, brak szczególnej procedury dla określania przez Komisję Europejską wzorca porównawczego. Jest on, jak stanowi dyrektywa, jedynie określany w decyzji Komisji Europejskiej. Wzorzec porównawczy stanowi zatem ogólnowspólnotowy wskaźnik, w oparciu o który państwa administrujące określają całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy poszczególnym operatorom statków powietrznych, a także liczbę uprawnień do emisji przyznanych na każdy rok okresu rozliczeniowego. Decyzja Komisji Europejskiej określająca wzorzec porównawczy będzie co najmniej notyfikowana państwom członkowskim, a zapewne zostanie też opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Wedle przedstawionego schematu działania przebiega zarówno postępowanie zmierzające do przyznania uprawnień do emisji z góry na cały okres rozliczeniowy, jak i na część okresu, już w jego trakcie, tzn. ze specjalnej rezerwy. W tej ostatniej sytuacji przydział ma charakter jednorazowy, a więc postępowanie odbywa się tylko raz na poziomie całej UE i następuje w trzecim roku okresu rozliczeniowego.

Poza wspomnianymi już podobieństwami, wprowadzone tryby postępowania są zbliżone do siebie w kilku innych aspektach. Uruchamiane są na wniosek operatora statku powietrznego, który musi spełniać określone wymagania formalne. Jeżeli minister właściwy do spraw środowiska stwierdzi, że wniosek nie czyni zadość określonym wymaganiom w tym zakresie, wzywa operatora do usunięcia braków, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Z żądaniem przyznania uprawnień związany jest obowiązek uiszczenia tzw. „opłaty rejestracyjnej” w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie, która stanowi przychód budżetu państwa. Po zakończeniu postępowania uprawnienia do emisji przyznane operatorom statków powietrznych są przekazywane na ich rachunki w rejestrze, zasadniczo do dnia 28 lutego każdego roku.

Zasygnalizowana już wcześniej różnica pomiędzy omawianymi rodzajami trybów, sprowadza się do materialnych przesłanek przyznania uprawnień do emisji. Podczas gdy pierwszy tryb

stosuje się do operatorów już wykonujących operacje lotnicze przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego (które będą nadal odbywać się w jego toku), to drugi tryb (specjalnej rezerwy) obejmuje przypadki podjęcia wykonywania operacji lotniczych po rozpoczęciu okresu rozliczeniowego, oraz odpowiedniego wzrostu liczby tonokilometrów w odniesieniu do operatorów, którym już przyznano uprawnienia do emisji w ramach trybu pierwszego. Dokładniej rzecz biorąc, zasoby uprawnień do emisji zgromadzone w specjalnej rezerwie przeznaczone są dla takiego operatora statku powietrznego, który spełnia jeden z poniższych warunków:

- 1) rozpoczął wykonywanie operacji lotniczych objętych systemem po zakończeniu roku monitorowania, o ile nie stanowi to kontynuacji operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego albo
- 2) średnioroczny wzrost liczby tonokilometrów pomiędzy rokiem monitorowania, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego wynosi ponad 18 %, pod warunkiem, że nie jest on następstwem operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego.

W tym kontekście warto podkreślić, że specjalna rezerwa pełni identyczną funkcję, jak krajowa rezerwa uprawnień do emisji dla prowadzących instalacje – chodzi o zapewnienie dostępu do uprawnień do emisji dla operatorów, którzy dopiero w trakcie okresu rozliczeniowego stali się uczestnikami systemu handlu uprawnieniami do emisji, a także dla tych, których działalność polegająca na realizowaniu operacji lotniczych rozwinęła się, poprzez wzrost średniorocznej liczby tonokilometrów z tych operacji. Specjalną rezerwą nie dysponuje samodzielnie dane państwo członkowskie, lecz jest ona wspólna dla całej UE i zarządza nią przede wszystkim Komisja Europejska, zaś kompetencje władz państwowych dotyczące przyznawania uprawnień z tej rezerwy są w dużej mierze czysto wykonawcze, o czym szerzej będzie mowa niżej.

Za zastosowaniem przez ministra właściwego do spraw środowiska formy działania, jaką jest czynność materialno-techniczna, przemawiają przepisy zawarte w dyrektywie 2008/101/WE. Zgodnie z art. 3e ust. 4 i art. 3f ust. 7 państwa członkowskie obliczają i publikują liczbę uprawnień do emisji dla każdego operatora statku powietrznego. Jednakże państwo członkowskie jest związane postanowieniami zawartymi w decyzjach Komisji Europejskiej, a zwłaszcza wzorcem porównawczym, wydawanych w związku z przydziałem uprawnień do emisji, co w konsekwencji oznacza brak swobody państwa członkowskiego przy ustalaniu przydziału uprawnień do emisji dla operatora statku powietrznego. Biorąc powyższe pod

uwagę, wyżej wskazana forma działania ministra właściwego do spraw środowiska jest w pełni uzasadniona. Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270) czynności materialno-techniczne podlegają kontroli sądu administracyjnego. W każdym przypadku, gdy operator statku powietrznego uzna, że czynność obliczenia liczby uprawnień do emisji narusza prawo, może skierować do Ministra Środowiska, w terminie 14 dni od dnia, w którym dowiedziała się o podjęciu czynności, żądanie usunięcia naruszenia prawa, a jeśli okaże się ono nieskuteczne, może następnie wnieść skargę do właściwego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Operator statku powietrznego nie będzie mógł zaskarżyć do sądu administracyjnego samego wzoru obliczania liczby uprawnień do emisji, ponieważ określiła go Komisja Europejska, ale poprawność przeprowadzonych przez Ministra Środowiska obliczeń rachunkowych.

Pomimo tego, że metoda obliczania wielkości przydziału uprawnień do emisji dla operatorów statków powietrznych jest podyktowana przepisami dyrektywy 2008/101/WE i państwo członkowskie nie dysponuje w tym względzie istotną swobodą, to fakt ten nie wyklucza możliwości kwestionowania tej metody przez operatora na drodze sądowej. W razie zaskarżenia omawianej czynności ministra właściwego do spraw środowiska – opierającej się na tej metodzie obliczenia przydziału – do sądu administracyjnego, sąd rozpoznający skargę może zwrócić się z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o ocenę ważności bądź dokonanie wykładni przepisów dyrektywy 2008/101/WE, które regulują zagadnienia metody obliczania wielkości przydziału uprawnień do emisji (art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej). Rozstrzygnięcie Trybunału wiąże sąd krajowy i dlatego może wpłynąć na wynik kontroli sądowo-administracyjnej zaskarżonej czynności ministra właściwego do spraw środowiska.

Dla operatorów statków powietrznych zasady sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji określa rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie.

Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy, które nie zostały rozdzielone w trybie określonym w art. 23 projektu ustawy, są przeznaczone do sprzedaży w drodze aukcji. Środki pieniężne uzyskane z aukcji stanowią dochód budżetu państwa.

Z tego względu można odwołać się bezpośrednio do wskazanego rozporządzenia. Mając na uwadze złożoność zagadnień związanych z włączeniem operacji lotniczych wykonywanych przez operatorów statków powietrznych do systemu handlu uprawnieniami do emisji, zarówno względy legislacyjne, jak i praktyczne spowodowały, że regulacje dotyczące przyznawania uprawnień do emisji zawarte w art. 22 projektowanej ustawy będą miały zastosowania wprost w okresach rozliczeniowych rozpoczynających się od dnia 1 stycznia 2021 r. W rozdziale zawierającym przepisy przejściowe znalazły się zmodyfikowane regulacje umożliwiające operatorom statków powietrznych, obecnie przypisanym do Polski jako państwa administrującego, wykonanie nakreślonych w tzw. dyrektywie lotniczej (2008/101/WE) obowiązków związanych z uzyskaniem bezpłatnych uprawnień do emisji.

Projekt ustawy zawiera także regulację dotyczącą szczegółowych zasad przyznawania uprawnień do emisji dla instalacji. Uprawnienia do emisji są przyznawane każdej instalacji objętej systemem na poszczególne lata okresu rozliczeniowego. Uprawnienia są przyznawane w krajowym planie, a dla instalacji nowych lub w przypadku dokonania zmiany w instalacji uprawnienia do emisji są przyznawane w zezwoleniu. W zezwoleniu przyznane są uprawnienia z krajowej rezerwy, zgodnie z zasadami opisanymi w art. 17 projektu ustawy. Szczegółowe warunki i sposób wydawania uprawnień z rezerwy będzie uszczegółowiony w rozporządzeniu Ministra Środowiska, do wydania którego upoważnia ww. przepis. Z uwagi na fakt, że zapotrzebowanie na przydział uprawnień do emisji jest wyższe niż liczba uprawnień, które stanowią krajową rezerwę i mogą być przyznane, zasadne jest zawarcie w projekcie przedmiotowej delegacji. Takie rozwiązanie jest również zgodne z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE.

Ustawa modyfikuje zasady wnoszenia opłaty za wprowadzanie dwutlenku węgla do powietrza. Dotychczasowe zasady wnoszenia opłat przyjęte w ustawie z dnia 22 grudnia 2004 r. zakładają, że prowadzący instalację, któremu przyznano uprawnienia do emisji, uiszcza opłatę w wysokości równej iloczynowi uprawnień do emisji przyznanych na pierwszy rok okresu rozliczeniowego i jednostkowej stawki opłaty za wprowadzanie do powietrza substancji, na których emisję prowadzący instalację uzyskał uprawnienia, określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 291 ust. 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Tak sformułowany zakres obowiązku opłatowego nie pozwala na pobieranie

opłat w związku z przyznaniem uprawnień do emisji w kolejnych latach okresu rozliczeniowego, choćby byłyby to uprawnienia przyznane po raz pierwszy prowadzącemu instalację w danym okresie rozliczeniowym (przydział uprawnień w zezwoleniu instalacjom nowym i instalacjom, w których dokonano zmiany). Proponowana regulacja ma zachować zasadę ponoszenia opłat w związku z przyznaniem uprawnień instalacji na pierwszy rok okresu rozliczeniowego, jednak rozszerza ten obowiązek na uprawnienia przyznane na pierwszy rok uczestnictwa instalacji w systemie (w przypadku instalacji nowych) oraz uprawnienia przyznane na pierwszy rok w zezwoleniu w przypadku zmiany w instalacji.

Sposób obliczenia wysokości należnej opłaty nie uległ zmianie. Prowadzący instalacje samodzielnie dokonują obliczenia wysokości opłaty, mnożąc liczbę uprawnień do emisji przez jednostkową stawkę opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, dotyczącej dwutlenku węgla (CO₂), obowiązującą w roku poprzednim, z tym zastrzeżeniem, że w przypadku instalacji nowych lub zmienianych określenie wysokości należnej opłaty następuje w decyzji właściwego organu. Analogicznie jak w przypadku ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji przyjęto założenie, że prowadzący instalację, który uiścił opłatę za wprowadzanie CO₂ do powietrza, na którego emisję uzyskał uprawnienia do emisji, nie ponosi w tym roku okresu rozliczeniowego opłat za emisję tej ilości dwutlenku węgla na zasadach określonych w przepisach Prawa ochrony środowiska.

Należy dodać, że prowadzący instalacje, którzy wnieśli opłatę po wejściu w życie rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przyjęcia KPRU na lata 2008 – 2012, nie będą ponosili ponownie opłaty na zasadach określonych w projektowanej ustawie.

Projektowana ustawa nie nakłada analogicznych opłat na operatorów lotniczych, zgodnie z założeniami leżącymi u podstaw decyzji Unii Europejskiej o włączeniu lotnictwa do wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji, wyrażonej ostatecznie w dyrektywie 2008/101/WE. Włączenie do systemu operacji lotniczych jest podstawowym i jedynym mechanizmem ograniczania emisji gazów cieplarnianych w tym sektorze na terytorium Unii Europejskiej. W punkcie 6 Komunikatu Komisji Europejskiej z 27.09.2005 r. pt. „Ograniczenie wpływu lotnictwa na zmiany klimatyczne” (COM (2005) 459 końcowy) opowiedziano się wyraźnie za przyjęciem wariantu rozszerzenia systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) na sektor lotniczy z jednoczesnym odrzuceniem opcji podatków oraz opłat z tytułu emisji dwutlenku węgla.

Działanie to nie narazi Polski na negatywne reakcje oraz kroki prawne ze strony krajów trzecich, będące konsekwencją naruszenia postanowień rezolucji Zgromadzenia ICAO A36-22 z 2007 r., która wzywa państwa do powstrzymania się od jednostronnego wprowadzania opłat za emisje gazów cieplarnianych (załącznik L punkt 1 lit. a rezolucji). Ponadto ustanowienie opłaty wprowadziłoby poważne ryzyko reperkusji ze strony Komisji Europejskiej oraz innych państw członkowskich względem Polski, gdyż powodowałoby dodatkowe pogorszenie skomplikowanej sytuacji międzynarodowej Unii Europejskiej względem państw trzecich będących stronami Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, wynikające z negatywnej oceny ze strony niektórych państw trzecich wdrożenia wspólnotowego systemu handlu emisjami (EU ETS) wbrew postanowieniom wyżej wymienionej rezolucji.

Kolejny rozdział projektu ustawy zawiera regulacje dotyczące sposobu przeprowadzania aukcji uprawnień do emisji. Warto także zaznaczyć, że od 2013 r. państwa członkowskie są zobowiązane sprzedawać na aukcji wszystkie uprawnienia do emisji, które nie zostaną przydzielone. To zobowiązanie odnosi się jednak do uprawnień, które będą ważne w III okresie rozliczeniowym.

W przepisach projektowanej ustawy przyjęto, że na aukcje zostaną przeznaczone uprawnienia do emisji z puli rezerwy dla instalacji nowych i tych, w których dokonano zmiany w instalacji, oraz rezerwy przeznaczonej na zatwierdzone projekty wspólnych wdrożeń, które nie zostaną wykorzystane do dnia 31 grudnia 2012 r. Projektowana regulacja dotycząca zbywania uprawnień do emisji w drodze aukcji wynika z prawa państwa członkowskiego wyrażonego w art. 10 dyrektywy 2003/87/WE. Państwo członkowskie może zbyć w drodze aukcji do 10 % uprawnień do emisji w pięcioletnim okresie rozliczeniowym, który rozpoczął się z dniem 1 stycznia 2008 r. Jeżeli państwo członkowskie nie skorzysta z tej możliwości i nie wprowadzi mechanizmu aukcyjnego w swoim prawie, niewykorzystane uprawnienia do emisji znajdujące się w rezerwach na koniec okresu rozliczeniowego ulegną zgodnie z przepisami dyrektywy 2009/29/WE umorzeniu. Jedynie bowiem uprawnienia, które znajdują się na rachunkach w rejestrze (inny niż rachunek państwa członkowskiego) mają zdolność konwersyjną, można je będzie przekształcić na uprawnienia ważne w kolejnym okresie rozliczeniowym. Sprzedaż uprawnień jest jedynym mechanizmem zwiększenia puli uprawnień pozostających do dyspozycji przedsiębiorców w kolejnym okresie rozliczeniowym.

Przepisy zawarte w projekcie ustawy odnoszą się do sprzedaży uprawnień ważnych w II okresie rozliczeniowym. Ze względu na pochodzenie uprawnień (niewykorzystane uprawnienia z rezerwy na nowe instalacje i z rezerwy na zatwierdzone projekty II) należy się spodziewać, że ich ilość przeznaczona do sprzedaży za pośrednictwem aukcji będzie stosunkowo niewielka, aukcja stanowi zatem jedynie ewentualną możliwość rozdysponowania pozostałych w rezerwach uprawnień do emisji.

Należy zwrócić uwagę, że przepisy dyrektywy 2003/87/WE nie narzucają żadnych ram proceduralnych co do sposobu sprzedaży uprawnień z okresu 2008 – 2012 (II okresu), wskazując jedynie górną granicę puli uprawnień, które państwo członkowskie może przeznaczyć do sprzedaży w bieżącym okresie rozliczeniowym (10 % całkowitego limitu uprawnień określonego w KPRU na dany okres), zatem brak jest prawnego nakazu posługiwania się formułą aukcji uregulowaną w rozporządzeniu aukcyjnym. Przepisy rozporządzenia odnoszą się wprost jedynie do uprawnień do emisji przeznaczonych dla sektora lotniczego oraz uprawnień III okresu rozliczeniowego (ważnych od 1 stycznia 2013 r.). Dodatkowo wybór ram proceduralnych aukcji na wzór proponowany w rozporządzeniu aukcyjnym jest w chwili prac nad projektem ustawy utrudniony z uwagi na brak ostatecznej decyzji o wyborze formuły aukcji (lokalnej czy centralnej) bez gruntownej analizy związanych z tym kosztów. Dodatkowo nadanie aukcji uprawnień do emisji pozostałych w krajowej rezerwie ściśle takiego charakteru, jaki narzuci rozporządzenie aukcyjne, bez jakichkolwiek odstępstw, wynikających z potrzeby posługiwania się uproszczonymi (a w ślad za tym mniej kosztownymi) wymaganiami formalnymi jest w chwili obecnej nieracjonalne kosztowo. Z uwagi na to, że zgodnie z przewidywaniami w krajowej rezerwie na koniec okresu rozliczeniowego pozostanie niewielka ilość uprawnień, spełnienie tych wymagań oznacza poniesienie istotnych kosztów, które mogą okazać się niewspółmierne do przychodów z aukcji.

Aukcja uprawnień do emisji z II okresu według modelu przyjętego w rozporządzeniu będzie wymagała zastosowania przyjętych takich wymagań formalnych i proceduralnych, jak:

- 1) rozpisanie przetargu na wybór platformy aukcyjnej,
- 2) przymus wyboru giełdy jako dostawcy platformy aukcyjnej, tymczasem wg projektowanej ustawy sprzedaż niewielkiej ilości uprawnień z II okresu nie wymaga angażowania giełdy,
- 3) prowadzenie aukcji przez licytatora, który spełnia warunki określone w art. 34,

- 4) konieczność ustanowienia przez państwa członkowskie jednego podmiotu monitorującego proces aukcyjny na wszystkich platformach (art. 24),
- 5) konieczność wprowadzenia mechanizmów związanych z ochroną rynku przed nadużyciami (art. 37 i nast. rozporządzenia).

Mając powyższe na uwadze, nie wydaje się zasadnym wprowadzanie w ustawie rozwiązań znajdujących się w rozporządzeniu Komisji Europejskiej o aukcjach.

W trakcie prac nad projektowanymi zapisami dotyczącymi odpłatnego zbycia uprawnień do emisji wzięto po uwagę wskazówki Komisji Europejskiej przyjmując, że odpowiednią formą sprzedaży powinna być aukcja z nieograniczonym dostępem. Zawężenie dostępu do aukcji ograniczałoby swobodę przepływu kapitału, a tym samym byłyby to niezgodne z art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Podstawowym warunkiem uczestnictwa w aukcji jest posiadanie rachunku w krajowym rejestrze lub innym rejestrze państwa członkowskiego Unii Europejskiej prowadzonym na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2216/2004, a także wniesienie wadium. Krajowy rejestr umożliwia otwarcie rachunku wszystkim podmiotom zainteresowanym – nie tylko prowadzącym instalacje czy operatorom statków powietrznych, ale również innym podmiotom np. brokerom. W związku z powyższym do uczestnictwa w aukcji są dopuszczone wszelkie potencjalnie zainteresowane podmioty, a zatem dostęp do aukcji będzie nieograniczony i otwarty.

Sprawnie funkcjonujący rynek uprawnień do emisji, prostota aukcji oraz niższe koszty organizacji zdecydowały o wykorzystaniu w niniejszym projekcie modelu aukcji statycznej. Ponieważ przedmiotem projektowanej aukcji będą jedynie uprawnienia do emisji, które pozostaną w rezerwie uprawnień do emisji, wykorzystane zostaną już istniejące platformy aukcyjne, co ma na celu ograniczenie kosztów organizacji aukcji. Dostawca platformy elektronicznej, na której przeprowadzona zostanie sprzedaż aukcyjna zostanie wybrany w trybie przewidzianym ustawą – Prawo zamówień publicznych. Ponieważ aukcja będzie dotyczyła wyłącznie kontraktów z natychmiastową dostawą, prowadzącym aukcję nie musi być podmiot posiadający szczególne zezwolenia nadawane przez Komisję Nadzoru Finansowego, w związku z czym przyjęto, że aukcję prowadzić będzie Krajowy ośrodek.

Szczegółowe zagadnienia związane z funkcjonowaniem i prowadzeniem aukcji zostaną uregulowane w rozporządzeniu, będą to: sposób ustalania ilości sesji aukcji, wymagania dotyczące rejestracji i identyfikacji uczestników aukcji, sposób wyznaczania ceny rozliczeniowej aukcji. Zakres informacji zawartych w ogłoszeniu o aukcji i w regulaminie

aukcji określono w przepisach materialnych projektowanej regulacji.

Projektując rozwiązania ustawowe dotyczące aukcji uprawnień do emisji, zdecydowano się na wprowadzenie dwóch mechanizmów, które mają za zadanie zabezpieczać prowadzącego aukcję przed nieoczekiwanymi i niekorzystnymi zachowaniami licytantów. Jednym z nich jest wadium jako forma zabezpieczenia, w przypadku gdy jeden ze zwycięzców nie uiszczy w wyznaczonym terminie ceny zakupu. Uwzględniając siłę nabywczą małych emitentów, zdecydowano się na określenie wysokości wadium na poziomie 20 % szacowanej przez uczestnika wysokości oferty. W intencji prawodawcy wysokość wadium na wskazanym poziomie stanowi właściwe zabezpieczenie przed wycofaniem się oferenta i zaburzeniem prawidłowości aukcji. W celu zapewnienia elastycznego podejścia do kwestii wadium, jako niezbędnego elementu decydującego o możliwości udziału w aukcji, zdecydowano się na dopuszczenie kilku różnych form zabezpieczenia: pieniądź, czek potwierdzony przez bank, poręczenie bankowe, gwarancja bankowa, gwarancja ubezpieczeniowa.

Sprzedaż uprawnień do emisji będzie się odbywała w czasie sesji aukcyjnych. W przypadku gdy w czasie danej sesji nie wszystkie uprawnienia do emisji znajdą nabywcę, zostaną one skierowane do sprzedaży na najbliższej sesji aukcyjnej. W przypadku gdy nabywców nie znajdą wszystkie uprawnienia przeznaczone do sprzedaży w czasie ostatniej z zaplanowanych sesji aukcyjnych, Krajowy ośrodek może podjąć decyzję o przeprowadzeniu kolejnej rundy sesji aukcyjnej, jednak muszą za tym przemawiać względy ekonomiczne. Mechanizm ten powinien zabezpieczyć przed nieproporcjonalnymi kosztami związanymi z organizacją aukcji w stosunku do przychodów, jakie są przewidywane ze sprzedaży uprawnień do emisji w tym trybie.

Proponowany format przeprowadzania aukcji – aukcja jednej ceny, z jedną rundą licytacji – jest najprostszy z punktu widzenia uczestników aukcji, jak również prowadzącego aukcję. Cena rozliczeniowa będzie wyznaczana na podstawie przecięcia krzywych popytu i podaży (szczegóły zostaną określone w rozporządzeniu), co oznacza, że wygrywają wszyscy oferenci, którzy złożyli oferty z ceną zakupu powyżej ceny rozliczeniowej, ale nie płacą za uprawnienia zaproponowanej przez siebie ceny, tylko ustaloną cenę rozliczeniową.

Środki pieniężne uzyskane ze sprzedaży uprawnień do emisji stanowią dochód budżetu państwa. Narodowy Fundusz przekazuje przychody uzyskane z aukcji, pomniejszone o koszty obsługi tych przychodów, na dochody budżetu państwa.

Kolejny rozdział zawiera przepisy dotyczące zasad wydawania zezwoleń. Każdy prowadzący instalację objętą systemem jest obowiązany do uzyskania zezwolenia. Zezwolenie jest

wydawane na wniosek prowadzącego instalacje przez organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Zezwolenie wydawane jest na okres nie dłuższy niż 10 lat. Przepisy określają zakres wniosku o wydanie zezwolenia. Nowym rozwiązaniem jest przeniesienie poza zakres wniosku o wydanie zezwolenia wymagań dotyczących monitorowania wielkości emisji. Warunki monitorowania wielkości emisji są przedmiotem planu monitorowania wielkości emisji, który jest dokumentem dołączanym do wniosku o wydanie zezwolenia. Zabieg ten miał dostosować polskie przepisy do wymagań decyzji Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Zgodnie z tą decyzją metodyka monitorowania wielkości emisji stanowi część planu monitorowania i podlega zatwierdzeniu przez właściwe organy. W zezwoleniu właściwy organ zatwierdza plan monitorowania wielkości emisji.

Do wniosku o wydanie zezwolenia należy także dołączyć decyzję o pozwoleniu na użytkowanie instalacji lub potwierdzenie dokonania zawiadomienia o zakończeniu budowy i zamiarze przystąpienia do użytkowania instalacji, gdy pozwolenie na użytkowanie nie jest wymagane. Wprowadzenie tego wymogu jest adresowane do instalacji nowych i instalacji, w których dokonano zmiany i jest uzasadnione względami praktycznymi. Warunek ten ma na celu wyeliminowanie możliwości ubiegania się o włączenie do systemu (oraz w konsekwencji przyznanie uprawnień do emisji) instalacjom znajdującym się w trakcie realizacji lub dopiero planowanym. W praktyce funkcjonowania systemu stosunkowo często zdarzały się przypadki występowania o udzielenie zezwolenia lub zmianę zezwolenia w związku ze zmianą w instalacji w stosunku do przedsięwzięć realizowanych, pomimo istnienia już na gruncie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji wymogu „użytkowania instalacji” jako przesłanki włączenia jej do systemu. Wymóg dołączenia do wniosku wskazanych dokumentów ma już na etapie wstępnej oceny wniosku wyeliminować przypadki przedwczesnego ubiegania się o udzielenie zezwolenia lub jego zmianę w związku ze zmianą dokonaną w instalacji.

W zezwoleniu udzielanym instalacjom nowym lub instalacjom, w których dokonano zmiany, właściwy organ określa liczbę przyznaných uprawnień do emisji z krajowej rezerwy, na czas od daty wydania zezwolenia do końca okresu rozliczeniowego. W przypadku gdy krajowa rezerwa uprawnień do emisji zostanie wyczerpana, prowadzącym instalacje nie przysługuje

roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z niewydania uprawnień do emisji. Wyłączenie prawa ubiegania się o odszkodowanie w związku z brakiem możliwości zapewnienia przez organy państwa nieodpłatnych uprawnień do emisji wynika stąd, że pula rezerwy uprawnień do emisji jest ograniczona. Ustawa nie przewiduje możliwości zasilania jej w inny sposób, jak poprzez kierowanie do niej uprawnień pochodzących z przydziałów zaplanowanych dla zlikwidowanych instalacji, które nie zostały im wydane.

W projekcie znalazł się także katalog przypadków, w których prowadzący instalacje jest zobowiązany do zmiany zezwolenia. Konieczność doprecyzowania przesłanek do dokonania zmian zezwolenia wynika po części z regulacji Komisji dotyczących przepisów określających sposób monitorowania wielkości emisji, a po części jest wynikiem doświadczeń zebranych na podstawie obowiązującej ustawy, która takiego katalogu przesłanek nie przewiduje. Wielu uczestników systemu realizuje sposób monitorowania wielkości emisji ustalony w oparciu o nieobowiązujące przepisy prawne, w sytuacji gdy od 2007 r. na poziomie prawa unijnego i od 2008 r. w prawie wewnętrznym obowiązują inne normy w tym zakresie. Regulacje dotyczące przesłanek zmiany zezwolenia uzupełniają przepisy przejściowe nakazujące prowadzącym instalacje, posiadającym ważne zezwolenia na uczestnictwo w systemie, wystąpienie z wnioskiem o zmianę zezwoleń w zakresie sposobu monitorowania wielkości emisji w ciągu 30 dni od wejścia ustawy w życie.

Przepisy projektu ustawy wskazują ponadto na termin od dnia zdarzenia, w jakim należy wystąpić do organu właściwego z wnioskiem o zmianę zezwolenia. Termin 30 dni zdaniem ustawodawców jest wystarczający do poprawnego opracowania przez prowadzącego instalacje wniosku o zmianę zezwolenia.

W kolejnych artykułach zostały zawarte przepisy dotyczące określenia zasad postępowania w przypadku: podziału instalacji, zbycia instalacji oraz przypadku gdy instalacja przestała spełniać przesłanki uczestnictwa w systemie. W przypadku zbycia instalacji nabywca jest zobowiązany do zawiadomienia Krajowego ośrodka o zaistniałym fakcie w ciągu 14 dni od nabycia instalacji. Jednocześnie nabywca musi wystąpić do właściwego organu o zmianę zezwolenia w zakresie zmiany prowadzącego instalację.

W przypadku podziału instalacji objętej systemem każda z powstałych instalacji musi posiadać zezwolenie, jeżeli wszystkie z powstałych instalacji spełniają przesłanki uczestnictwa w systemie. Prowadzący te instalacje występują z wnioskiem o zmianę lub o nowe zezwolenie do organu właściwego w terminie 21 dni od dnia podziału. W tej sytuacji powstaje również potrzeba określenia liczby uprawnień do emisji, jakimi będą dysponowały

utworzone w wyniku podziału instalacje. Przyjęto założenie, że kluczowe znaczenie będzie miała w tym względzie wola prowadzących instalacje powstałe w wyniku podziału. Na podstawie oświadczenia złożonego przez prowadzących instalacje, organ określi w zezwoleniach liczbę uprawnień do emisji przyznanych instalacjom na czas do końca okresu rozliczeniowego. Ustawa zastrzega jednak, że łączna liczba uprawnień do emisji przyznanych instalacjom powstałym w wyniku podziału nie może być większa od liczby uprawnień do emisji przyznanych instalacji przed jej podziałem.

Niezmierzalną zmianą w stosunku do obowiązujących przepisów jest wprowadzenie przepisów regulujących sposób wykorzystania uprawnień do emisji pozostałych po likwidowanych instalacjach (w przypadku gdy instalacja objęta systemem przestała spełniać przesłanki objęcia systemem lub gdy wielkość emisji określona w raporcie w poprzednim roku okresu rozliczeniowego wyniosła zero). Przyjęto założenie, że jeżeli instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, uprawnienia do emisji przyznane jej w krajowym planie lub zezwoleniu niewydane na rachunek prowadzącego tą instalację zasilają krajową rezerwę. Ustawa odnosi się również do zezwoleń wydanych tym instalacjom. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza w tym przypadku wygaśnięcie zezwolenia udzielonego instalacji. Precyzyjne uregulowanie powyższych zagadnień zdaniem ustawodawcy jest warunkiem właściwego wypełniania obowiązku rozliczania wielkości emisji, eliminowania z obrotu prawnego bezprzedmiotowych decyzji administracyjnych oraz umożliwia zasilanie krajowej rezerwy uprawnień dodatkowymi uprawnieniami do emisji.

Również w projekcie ustawy znalazła się regulacja dotycząca sposobu wydawania zezwoleń podmiotom podejmującym realizację instalacji, które będą wytwarzały energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim. Potrzeba stworzenia *lex specialis* w stosunku do ogólnych zasad wydawania zezwoleń wynika stąd, że w ślad za przyjętą przez Komisję Europejską interpretacją dotyczącą przesłanek przydziału nieodpłatnych uprawnień do emisji instalacjom sektora elektroenergetycznego w kolejnym okresie rozliczeniowym przydział nieodpłatnych uprawnień na zasadach określonych w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, będą mogły uzyskać jedynie te spośród instalacji, których proces inwestycyjny został fizycznie rozpoczęty przed dniem 31 grudnia 2008 r., które posiadają zezwolenia na uczestnictwo w systemie. Aby zatem umożliwić wszystkim podmiotom realizującym inwestycje, które zostaną ujęte w krajowym planie inwestycyjnym, w rozumieniu przepisów art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, uzyskanie nieodpłatnych uprawnień do emisji projektowana regulacja zakłada możliwość ubiegania się przez te podmioty na etapie realizacji inwestycji o zezwolenie na

udział w systemie handlu uprawnieniami do emisji. Założenie to stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, iż do systemu handlu może zostać włączona instalacja oddana do użytkowania. Zezwolenie udzielane podmiotom realizującym inwestycje w zakresie wytwarzania energii nie będzie uwzględniało przydziału uprawnień do emisji z uwagi na to, że do dnia oddania do użytkowania instalacja nie będzie prowadziła produkcji, a w ślad za tym nie będzie powodowała emisji gazów cieplarnianych. Przesłanką wystąpienia z wnioskiem o wydanie zezwolenia będzie faktyczne rozpoczęcie procesu inwestycyjnego, związanego z podjęciem realizacji instalacji. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień, jaki nastąpił przed dniem 31 grudnia 2008 r., w którym rozpoczęto budowę, poprzez podjęcie prac przygotowawczych na terenie budowy. Warto także podkreślić, iż pojęcie: „prac przygotowawczych” powinno być rozumiane w sposób narzucony przez przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623). Wydanie zezwolenia na uczestnictwo w systemie będzie następowało w oparciu o przepisy dotyczące wydawania zezwoleń dla instalacji istniejących. Przydział uprawnień dla tego rodzaju instalacji zostanie dokonany na wniosek prowadzącego instalację, który w terminie 14 dni od rozpoczęcia eksploatacji ma wystąpić do właściwego organu o zmianę w tym zakresie wydanego wcześniej zezwolenia.

W kolejnym rozdziale zostały uregulowane odrębnie zasady dotyczące określenia monitorowania i rozliczania wielkości emisji przez operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje oraz część wspólna przepisów. Operatorzy statków powietrznych składają do ministra właściwego do spraw środowiska wnioski o zatwierdzenie planu monitorowania wielkości emisji i planu monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych.

Należy podkreślić, że zarówno zakres informacji zawartych w obu planach monitorowania, jak i sam układ tych planów operator statku powietrznego zastosuje wprost decyzję Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającą wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Zabieg ten jest konieczny do wprowadzenia z uwagi na bardzo precyzyjny techniczny charakter obu planów. Mając na uwadze również fakt, że wejście w życie projektowanej ustawy planowane jest na kwiecień 2011 r., a do końca 2011 r. zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Komisja jest zobowiązana do wydania rozporządzenia ws. monitorowania i raportowania oraz w sprawie weryfikacji i akredytacji

jednostek uprawnionych, w przypadku operatorów statków powietrznych odesłano wprost do decyzji Komisji. Na podstawie planu monitorowania liczby tonokilometrów operator statku powietrznego przygotowuje raport dotyczący liczby tonokilometrów pochodzących z operacji lotniczych, który będzie stanowił podstawę wniosku o przydział nieodpłatnych uprawnień do emisji. Raport dotyczący liczby tonokilometrów przygotowuje się raz na cały okres rozliczeniowy. Na podstawie planu monitorowania wielkości emisji operator statku powietrznego przygotowuje raport i na jego podstawie corocznie rozlicza wielkość emisji pochodzącą z operacji lotniczych. Raport z monitorowania wielkości emisji oraz raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych podlega weryfikacji przez jednostki uprawnione. Ponadto zgodnie z decyzją Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającą wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, operator statku powietrznego jest obowiązany dokonywać przeglądu planu monitorowania wielkości emisji przed rozpoczęciem każdego okresu rozliczeniowego.

Prowadzący instalację, który posiada zezwolenie, jest obowiązany do monitorowania emisji oraz do rozliczania wielkości emisji. Zgodnie z art. 57 prowadzący instalację jest obowiązany sporządzić plan monitorowania wielkości emisji. Plan monitorowania podlega zatwierdzeniu w zezwoleniu. Prowadzący instalację jest również obowiązany do zmiany planu monitorowania we wskazanych w projekcie ustawy przypadkach. Jeżeli prowadzący instalację nie posiada wymaganego zezwolenia, w którym zatwierdzony jest także plan monitorowania, na podstawie przepisu art. 72 projektu ustawy podlega karze pieniężnej w wysokości 50 000 euro. Ponadto jeżeli prowadzący instalację na podstawie zatwierdzonego planu monitorowania nie sporządził raportu z wielkości emisji, nie poddał go weryfikacji i ostatecznie nie złożył do KOBIZE, na podstawie art. 70, podlega karze pieniężnej w wysokości 10 000 euro.

Ważnym ograniczeniem związanym ze sposobem rozliczenia wielkości emisji przez prowadzących instalacje jest pozbawienie ich możliwości wykorzystania do tego celu uprawnień do emisji wydanych operatorom statków powietrznych. Chociaż uprawnienia wydawane operatorom statków powietrznych będą wyrażały to samo uprawnienie (prawo do wyemitowania 1 Mg CO₂), będą posiadały właściwości dystynktywne (odmienne oznaczenie tego typu jednostek w skonsolidowanym systemie rejestrów). Ograniczenie to stanowi transpozycję przepisu dyrektywy 2008/101/WE.

Prowadzący instalację i operator statku powietrznego jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji na podstawie raportu o wielkości emisji sporządzanego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego. Rozliczenie wielkości emisji następuje poprzez umorzenie liczby uprawnień do emisji odpowiadającej wielkości zweryfikowanej emisji. Umorzenie uprawnień do emisji następuje za pośrednictwem rachunku operatora statku powietrznego lub rachunku instalacji w Krajowym rejestrze. Przepisy zobowiązują prowadzącego instalację, zarządcę oraz operatora statku powietrznego do umorzenia uprawnień w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku.

Projekt ustawy dopuszcza możliwość weryfikacji raportów przez uprawnione jednostki w zakresie zgodności informacji zawartych w raporcie ze stanem faktycznym. Ustawa pozbawia zatem możliwości weryfikacji raportów wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska. Jednostki uprawnione do weryfikacji raportów są akredytowane przez Polskie Centrum Akredytacji.

Prowadzący instalację, zarządca lub operator statku powietrznego jest zobowiązany do składania zweryfikowanego raportu z wielkości emisji do Krajowego ośrodka w terminie do dnia 31 marca każdego roku. Termin 31 marca jest ostatecznym terminem dla państwa członkowskiego na zapewnienie, że do tej daty raporty składane przez prowadzących instalacje zostaną zweryfikowane jako zadowalające. Oznacza to, że państwo może w przepisach krajowych ustalić sposób oceny zweryfikowanego raportu, jak również wyegzekwowanie od prowadzącego instalację złożenie takiego raportu. W ramach oceny, o której np. mowa w art. 62 ust. 4, Krajowy ośrodek będzie dokonywać agregacji danych wynikających ze zweryfikowanych raportów przekazanych przez prowadzących instalacje, zarządców oraz operatorów statków powietrznych.

Ustawa wprowadza nowy obowiązek po stronie Krajowego ośrodka. Będzie on dokonywał oceny zweryfikowanych raportów pod względem kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu w sprawie sposobu monitorowania wielkości emisji substancji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji i z zatwierdzonym planem monitorowania wielkości emisji. W przypadku gdy z oceny Krajowego ośrodka wyniknie, że zweryfikowany raport jest niekompletny, niepoprawny lub niezgodny z zakresem określonym w planie monitorowania, Krajowy ośrodek zwraca się do

prowadzącego instalacje lub operatora statku powietrznego o usunięcie naruszeń w określonym terminie.

W przypadku gdy Krajowy ośrodek nie uzyska wystarczających wyjaśnień od prowadzącego instalacje albo nie zostanie dochowany wyznaczony termin do ich udzielenia, Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem o kontrolę wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w stosunku do tego prowadzącego instalację. Jeśli kontrola wykaże nieprawidłowości, które miały wpływ na ustalenie wielkości emisji, wojewódzki inspektor wyda decyzję określającą wielkość rzeczywistej emisji w roku, którego dotyczy raport. Ustalenia decyzji będą stanowiły podstawę dokonania przez Krajowy ośrodek wpisu w Krajowym rejestrze w zakresie wielkości rzeczywistej emisji.

Wprowadzenie podstaw prawnych do przeprowadzenia oceny zweryfikowanych raportów z emisji jest uzasadnione tym, że na gruncie obowiązującej ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, Krajowy Administrator Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji podobnych uprawnień nie posiada. Tymczasem kilkuletnia praktyka związana z analizą treści przedkładanych raportów z emisji wskazuje, że w niektórych przypadkach powstawały uzasadnione zastrzeżenia co do ich treści oraz wyniku weryfikacji raportów. Jednocześnie KASHUE pozbawiony był możliwości kontroli raportów, a podejmowane przez niego próby doprowadzenia do usunięcia stwierdzonych uchybień nie miały podstaw formalnych. Proponowane w ustawie uregulowania mają usunąć luki występujące na gruncie obowiązującej ustawy w zakresie upoważnienia do wykonywania kontroli co do przedkładanych raportów przez podmioty administrujące systemem. Z uwagi na konieczność pilnego zatwierdzenia planów monitorowania dla operatorów statków powietrznych i monitorowania przez nich wielkości emisji dwutlenku węgla, zrezygnowano z wprowadzenia delegacji dla ministra właściwego do spraw środowiska do określenia w drodze aktu wykonawczego do ustawy sposobu monitorowania wielkości emisji pochodzących z operacji lotniczych oraz sposobu monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych. W ślad za tym przyjęto założenie, że w przedmiotowych sprawach będą stosowane wprost decyzje Komisji Europejskiej tj. decyzja Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiająca wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, oraz zmieniająca ją decyzja Komisji nr 2009/339/WE z dnia 16 kwietnia 2009 r. zmieniająca decyzję nr 2007/589/WE w zakresie włączenia wytycznych dotyczących monitorowania

i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji oraz danych dotyczących tonokilometrów związanych z działalnością lotniczą. Biorąc pod uwagę treść przedmiotowych decyzji należy uznać, że zawierają one normy, które mają charakter powszechnie obowiązujący, formułują w precyzyjny sposób prawa i obowiązki podmiotów, do których mają zastosowanie i w świetle tego spełniają kryteria skutku bezpośredniego. Projektodawcy nie widzą zatem przeszkód wobec bezpośredniego odwołania się do postanowień przedmiotowych decyzji KE, które będą podstawą oceny przez organy państwa wniosków operatorów statków powietrznych o zatwierdzenie planów monitorowania. Takie podejście jest zgodne z „Wytocznymi polityki legislacyjnej i techniki prawodawczej. Zapewnienie efektywności prawa Unii Europejskiej w polskim prawie krajowym.”

Dodatkowo zastosowane w ustawie rozwiązanie jest optymalne z uwagi na opóźnienia w transpozycji dyrektywy 2008/101/WE i umożliwią bezzwłoczną realizację zadań organów państwa i załatwianie wniosków operatorów statków powietrznych bez konieczności oczekiwania na wydanie aktu wykonawczego do ustawy.

Podobne rozwiązanie jak w przypadku zatwierdzania planów monitorowania operatorów statków powietrznych przyjęto dla nowych rodzajów instalacji objętych systemem po roku 2012. Przy zatwierdzaniu planów monitorowania wielkości emisji z tych instalacji w wydawanych zezwoleniach na uczestnictwo w systemie będą stosowane wprost postanowienia wspomnianej decyzji Komisji Europejskiej. Jedynie dla instalacji już objętych systemem będzie miał zastosowanie dotychczasowy model ustalania sposobu monitorowania wielkości emisji, tj. poprzez odwołanie się do przepisów aktu wykonawczego do ustawy, który przenosi do polskiego systemu prawa postanowienia decyzji Komisji nr 2007/589/WE. Projektowana ustawa proponuje w tym zakresie utrzymanie w mocy rozporządzenia Ministra Środowiska wydanego na podstawie delegacji zawartej w art. 41 dotychczasowej ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji. Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 12 września 2008 r. w sprawie sposobu monitorowania wielkości emisji substancji objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji (Dz. U. Nr 183, poz. 1142) w pełni transponuje postanowienia obowiązującej decyzji KE dotyczącej sposobu monitorowania wielkości emisji. Dodatkowo znaczna część prowadzących instalacje już pod rządami obowiązującej ustawy dostosowała sposób monitorowania wielkości emisji do wymagań rozporządzenia z 2008 r. Zmiana podstaw prawnych dotyczących sposobu monitorowania wielkości emisji z instalacji nie wydaje się być zasadna również z tego

powodu, że w świetle art. 14 dyrektywy 2009/29/WE wkrótce materia ta będzie regulowana przepisami przygotowywanego obecnie rozporządzenia Komisji Europejskiej, które zastąpi obowiązujące dotąd decyzje Komisji nr 2007/589/WE i nr 2009/339/WE. Rozporządzenie to ma zostać przyjęte najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r. W świetle tego wprowadzanie na okres niespełna roku odmiennych podstaw prawnych regulujących sposób monitorowania wielkości emisji z instalacji może narazić na szwank zasadę pewności prawa i z tego względu nie wydaje się być uzasadnione.

Prowadzący instalacje należące do tego samego rodzaju działalności mogą do końca roku 2012 tworzyć grupy instalacji, jednocześnie powołując zarządcę. Wniosek o utworzenie grupy instalacji prowadzący instalacje przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska. Następnie minister ten przedstawia swoje stanowisko w sprawie wniosku o utworzenie grupy Komisji Europejskiej. W przypadku zgłoszenia przez Komisję Europejską zastrzeżeń do wniosku o utworzenie grupy, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzących instalacje do uwzględnienia uwag Komisji Europejskiej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania, a następnie przekazuje Komisji Europejskiej poprawiony wniosek. W przypadku wydania przez Komisję Europejską decyzji o braku zastrzeżeń do wniosku, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o utworzeniu grupy instalacji objętych systemem. Prawo powoływania grup instalacji wygaśnie z końcem bieżącego okresu rozliczeniowego, z uwagi na to, że zmieniona dyrektywa 2003/87/WE nie dopuszcza do tworzenia i utrzymywania grup instalacji w kolejnych okresach rozliczeniowych. Dlatego też w przepisach przejściowych wprowadzono przepis wskazujący, że grupy instalacji utworzone przez prowadzących instalacje mogą działać do dnia 31 grudnia 2012 r., ale rozliczenie wielkości emisji za rok 2012 zarządca grupy instalacji lub odpowiednio prowadzący instalacje wchodzące w skład grupy mogą dokonać do dnia 30 kwietnia 2013 r.

Podobnie jak na gruncie dotychczasowych przepisów, ustawa wprowadza możliwość wykorzystania przez prowadzących instalacje jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji do rozliczania wielkości emisji. Do celów rozliczenia nie będą mogły zostać użyte jednostki uzyskane w wyniku:

- 1) realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych;
- 2) użytkowania i zmian użytkowania gruntu;
- 3) prowadzenia gospodarki leśnej.

Ograniczenia te formułuje wprost dyrektywa 2003/87/WE. Dodatkowo prawo wykorzystania wyżej wymienionych jednostek jest poddane ograniczeniom ilościowym. W odniesieniu do prowadzących instalacje ograniczenie to wynika z rozporządzenia RM przyjmującego KRPU na dany okres rozliczeniowy. W przypadku operatorów statków powietrznych procentową wartość jednostek CER i ERU możliwych do wykorzystania w związku z rozliczeniem wielkości emisji za 2012 r. określają wprost przepisy projektowanej ustawy, natomiast po 2012 r. będą obowiązywały wartości określone przez Komisję Europejską.

Liczba jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, którą operator statku powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia wielkości emisji: za rok 2012, wynosi nie więcej niż 15 % liczby uprawnień do emisji dla operatora statku powietrznego przyznanych na ten rok, a za każdy rok w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., zostanie określony na poziomie nie niższym niż 1,5 % i zostanie ogłoszony przez ministra właściwego do spraw środowiska, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Liczba lub procentowy udział jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, które prowadzący instalację będzie mógł wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., zostanie określony na podstawie przepisów art. 11a dyrektywy 2003/87/WE i nie jest możliwy do podania obecnie.

Projektowana ustawa nakłada na Krajowy ośrodek obowiązek sporządzania wykazów prowadzących instalacje albo operatorów statków powietrznych, którzy nie dopełnili określonych obowiązków wprowadzonych ustawą. Wykazy te będą przygotowywane corocznie z upływem określonych ustawą terminów wykonania obowiązków przez uczestników systemu. Wykazy te będą przekazywane właściwym wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska, aby na ich podstawie podjęli działania w kierunku wymierzenia kar pieniężnych przewidzianych za określone uchybienia.

Wykaz operatorów statków powietrznych, którzy nie złożyli wniosków o zatwierdzenie planów monitorowania, co roku przygotowuje również minister właściwy do spraw środowiska. Wykaz ten zostanie przedstawiony właściwym wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska, którzy na jego podstawie podejmą postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przewidzianej ustawą.

Kolejny rozdział zawiera przepisy dotyczące kar pieniężnych. Dyrektywa 2003/87/WE wymaga, aby państwa członkowskie wprowadziły do krajowych systemów prawnych kary,

które będą stosowane w przypadkach naruszeń przepisów ustanowionych w celu transpozycji powołanej dyrektywy. Kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Jednocześnie przepis art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE określa wysokość jednostkowej stawki w razie nierozliczenia polegającego na umorzeniu przez prowadzącego instalację (oraz operatora statku powietrznego) liczby uprawnień do emisji, która odpowiada wielkości zweryfikowanej emisji z instalacji (lub operacji lotniczych); stawka ta wynosi równowartość w złotych 100 euro za każdy nierozliczony Mg dwutlenku węgla. Przepisy zawarte w projektowanej ustawie wyczerpująco określają naruszenia, za które wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza kary. Karę wymierza się za:

- 1) niedokonanie w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku, za pośrednictwem rachunku w Krajowym rejestrze, umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji ustalonej na podstawie raportu sporządzonego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego;
- 2) nieprzedłożenie w terminie raportu o wielkości emisji;
- 3) brak zezwolenia;
- 4) niezgłoszenie w terminie faktu, że instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem.

Wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza przesłanki wymierzenia kary na podstawie ustaleń kontroli lub wykazów lub informacji przekazanych przez Krajowy ośrodek. Kary mają być odstraszające i proporcjonalne w zależności od rodzaju niedopełnionego obowiązku. Szczególnie istotne zdaniem projektodawców jest wprowadzenie kary za niezłożenie w terminie zweryfikowanego raportu o wielkości emisji za rok poprzedni. Dokument ten zawiera podstawowe informacje dotyczące funkcjonowania systemu, warunkuje prawidłowe i terminowe wykonanie obowiązku rozliczenia emisji, wskazując liczbę uprawnień do emisji podlegających umorzeniu. Brak wykonania tego obowiązku uniemożliwia skuteczne egzekwowanie innych obowiązków prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych.

Odmienne od powyższych rodzaj kary i postępowanie w sprawie jej nałożenia obowiązuje w stosunku do operatora statku powietrznego, który pomimo tego, że został już ukarany, nie złożył wniosku o zatwierdzenie planu monitorowania wielkości emisji. W takiej sytuacji Komisja Europejska, na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska, może wydać zakaz prowadzenia operacji lotniczych przez wskazanego operatora. Przepisy ustawy, regulując tylko część tej problematyki, koncentrują się na ustaleniu postępowania na etapie

krajowym oraz wyznaczeniu właściwych organów krajowych do prowadzenia tego postępowania i współdziałaniu w jego toku. Pozostałe kwestie regulować będzie akt prawny Komisji Europejskiej. Zgodnie z jego projektem, ma on dotyczyć charakteru zakazu, kompetencji i obowiązków zarówno Komisji Europejskiej, jak i władz państwa członkowskiego, a także szczegółowych kwestii proceduralnych.

W kolejnym rozdziale zostały określone przepisy zmieniające przepisy obowiązujące, wynikające z niniejszego aktu normatywnego. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska zostało dodane nowe zadanie wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska związane z wykonywaniem przez Krajowy ośrodek kontroli raportów o wielkości emisji. W przypadku nieuzyskania wystarczających wyjaśnień od prowadzącego instalację lub operatora statku powietrznego co do stwierdzonych nieprawidłowości, wojewódzcy inspektorzy zostaną zobligowani do przeprowadzenia kontroli, w wyniku której może zostać wydana decyzja ustalająca wielkość rzeczywistej emisji. Została także uchylona delegacja do wydania rozporządzenia dotyczącego określenia kosztów weryfikacji.

Zmiany w przepisach obowiązujących dotyczą ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa. W ustawie tej czynności prawne państwowych osób prawnych związane z zarządzaniem uprawnieniami do emisji, jednostkami poświadczonej redukcji emisji, jednostkami redukcji emisji wyłączono spod obowiązku uzyskania zgody ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.

Wprowadzono również zmiany do ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska dotyczące nowych zasad wnoszenia opłat za wprowadzanie pyłów i gazów do powietrza oraz określono przepisy dotyczące finansowania Krajowego ośrodka. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko rozszerzono katalog informacji o środowisku udostępnianych w trybie tej ustawy o zakres informacji dostępnych w dokumentach wynikający z niniejszej ustawy.

W celu zapewnienia spójności pomiędzy materiałą projektowanej ustawy i obowiązującą ustawą o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji proponuje się wprowadzenie zmian w ustawie o systemie zarządzania. Zmiany dotyczą rozszerzenia katalogu zadań Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami o pakiet zadań związanych z administrowaniem systemem handlu uprawnieniami do emisji, wprowadzenie zmiany nazwy Krajowego rejestru, w taki sposób aby nazwa odzwierciedlała kategorie jednostek utrzymywanych w rejestrze. Zgodnie z definicją ustawową pojęcie „jednostki

Kioto” nie obejmuje kategorii „uprawnień do emisji”, stąd uznano za właściwe wprowadzenie odpowiedniej zmiany nazwy rejestru.

Zmiany w ustawie o systemie zarządzania dotyczą także nałożenia na ministra właściwego do spraw środowiska obowiązku corocznego przedkładania Radzie Ministrów informacji o realizacji zadań wynikających z ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz z ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji dotyczących systemu handlu uprawnieniami do emisji wraz z wykazem kosztów przeznaczonych na realizację tych zadań. Zadania z zakresu zarządzania emisjami zaczynają odgrywać istotną rolę dla planowania i realizacji polityki państwa, stąd uznano za właściwe wprowadzenie obowiązku regularnego informowania Rady Ministrów o przebiegu realizacji tych zadań oraz o kosztach z nimi związanych.

W świetle powyższego zestawienia zmian proponowanych w ustawie o systemie zarządzania emisjami Krajowemu ośrodkowi proponuje się powierzyć następujący zakres zadań związanych z administrowaniem systemem handlu uprawnieniami do emisji:

- 1) administrowanie systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, a w szczególności:
 - a) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych, zawierającej informacje o instalacjach objętych systemem, niezbędne do opracowania projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz wykazu o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz monitorowania sposobu wywiązania się przez prowadzących instalacje z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie,
 - b) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych, zawierającej informacje o operatorach statków powietrznych wykonujących operacje lotnicze objęte systemem oraz niezbędne do monitorowania sposobu wywiązania się przez operatorów statków powietrznych z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie,
 - c) opiniowanie planów monitorowania, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
 - d) zbieranie danych i opracowywanie analiz dotyczących systemu,

- e) opracowywanie projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz wykazu, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
- f) opracowywanie sprawozdań dotyczących systemu w zakresie uczestnictwa w systemie instalacji i operatorów statków powietrznych,
- g) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych i szkoleniowych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu,
- h) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie związanym z funkcjonowaniem systemu oraz realizacją zobowiązań międzynarodowych w zakresie systemu,
- i) prowadzenie wykazu jednostek uprawnionych do weryfikacji raportów określonych w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych sporządzanych przez operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje,
- j) prowadzenie aukcji uprawnień do emisji,
- k) opiniowanie na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska, projektów aktów prawnych i dokumentów dotyczących funkcjonowania systemu,
- l) sporządzanie wykazów prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, którzy naruszyli obowiązki związane z uczestnictwem w systemie i przekazywanie ich ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

Zasadność powierzenia KOBIZE zadań związanych z opracowywaniem materiałów informacyjnych i prowadzeniem szkoleń wynika stąd, że podmiot ten posiada specjalistyczną wiedzę z zakresu zasad funkcjonowania systemu, jako jednostka wyznaczona do prowadzenia rejestru uprawnień oraz administrowania w zakresie związanym z monitorowaniem i weryfikacją emisji, oraz monitoruje zmiany w zasadach dotyczących funkcjonowania systemu i dzięki temu jest najlepiej przygotowany do upowszechniania wiedzy w tym zakresie wśród pracowników organów administracji publicznej, prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych. Z kolei zadania KOBIZE w zakresie zbierania danych i opracowywania analiz ma podstawę w następujących materialnych przepisach projektu ustawy:

- 1) art. 67 – wskazuje na obowiązek przekazywania do Ministra Środowiska wykazów prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych;

- 2) art. 12 – mówi o zbieraniu i ocenie informacji, na podstawie których jest opracowywany krajowy plan;
- 3) art. 20 – określa, że prowadzący instalacje, które zostaną objęte systemem od dnia 1 stycznia 2013 r., przekazują do Krajowego ośrodka informacje o wielkości emisji za lata 2005 – 2009, które to informacje są przedmiotem oceny pod względem kompletności zawartych w nich danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń. Dodatkowo potrzeba opracowania zestawień informacji i raportów z zakresu systemu handlu uprawnieniami do emisji przez KOBIZE może być wynikiem skonkretyzowania takiej potrzeby w rozporządzeniu wydanym przez Ministra Środowiska na podstawie art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

W przepisach przejściowych i końcowych znalazł się cały katalog przepisów związanych z uchynieniem obowiązującej ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784 oraz z 2008 r. Nr 199, poz. 1227).

W projekcie ustawy przewidziano możliwość zmiany rozporządzenia w sprawie przyjęcia krajowego planu. Zmiana taka będzie mogła być dokonana, jeżeli będzie uzasadniona względami gospodarczymi oraz bezpieczeństwem energetycznym państwa.

W przepisach przejściowych zawarto również regulacje dotyczące operatorów statków powietrznych, którzy do systemu zostaną włączeni od dnia 1 stycznia 2012 r. Operator statku powietrznego na okres rozliczeniowy rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 2012 r. i na okres rozliczeniowy rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 2013 r. powinien złożyć do ministra właściwego do spraw środowiska, niezwłocznie po dniu wejścia w życie ustawy, wniosek o przyznanie uprawnień do emisji. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro. We wniosku oprócz informacji o operatorze powinny zostać zawarte zweryfikowane dane dotyczące liczby tonokilometrów odnoszącej się do operacji lotniczych objętych systemem wykonanych w 2010 r. Weryfikacji danych o liczbie tonokilometrów odnoszącej się do operacji lotniczych objętych systemem wykonanych w 2010 r. może dokonywać podmiot, który uzyskał uprawnienie do weryfikacji tych danych w państwie członkowskim Unii Europejskiej. Listę podmiotów uprawnionych do weryfikacji danych prowadzi, na podstawie wniosków tych

podmiotów, Krajowy ośrodek. Wymóg ten wprowadzono w celu umożliwienia operatorom statków powietrznych, przypisanych Polsce jako państwu administrującemu, dokonania weryfikacji rocznych raportów, które z kolei stanowią podstawę do uzyskania bezpłatnych uprawnień do emisji na lata 2012 – 2020. Termin przekazania przez ministra właściwego do spraw środowiska wniosków o przyznanie uprawnień do emisji do Komisji Europejskiej upływa w dniu 30 czerwca 2011 r.

Ponadto operator statku powietrznego, który wykonywał operacje lotnicze w roku 2010, przedkłada Krajowemu ośrodkowi zweryfikowane dane o wielkości emisji za rok 2010, w formie pisemnej i postaci elektronicznej, niezwłocznie po dniu wejścia w życie ustawy. Informacje o wielkości emisji nie są jednak podstawą do dokonywania przez operatora statku powietrznego rozliczenia wielkości emisji za rok 2010 i 2011 w rozumieniu przepisów ustawy. Obowiązek rozliczania wielkości emisji przez operatora statku powietrznego powstaje w pierwszym roku, kiedy emisja z operacji lotniczych wykonywanych przez niego jest objęta systemem, a więc od roku 2012.

Operator statku powietrznego jest obowiązany złożyć wnioski o zatwierdzenie planów monitorowania w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, chyba że wnioski o zatwierdzenie planów monitorowania wielkości emisji i planów monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych zostały już złożone.

Powyższa regulacja jest więc istotnym usprawnieniem dla operatorów statków powietrznych, która umożliwia im pozyskanie bezpłatnych uprawnień do emisji i tym samym zachowanie konkurencyjności.

Reasumując, celem ustawy jest ujednolicenie i doprecyzowanie przepisów implementujących dyrektywę 2003/87/WE wraz z jej zmianami, dotyczących funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji. Ustawa wykorzystuje sześcioletnie doświadczenia w zakresie funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji w Polsce. Celem ustawy jest również stworzenie podstaw prawnych włączenia do systemu operacji lotniczych wykonywanych przez operatorów statków powietrznych.

Nie ma alternatywy wobec uchwalenia projektowanej ustawy. Polska jako państwo członkowskie powinna przenieść do krajowego porządku prawnego postanowienia wynikające ze zmiany dyrektywy 2003/87/WE opublikowanej w dyrektywie 2008/101/WE nie później niż do dnia 2 lutego 2010 r., a przepisy zawarte w art. 9a ust. 2 i art. 11 dyrektywy 2009/29/WE – nie później niż do dnia 31 grudnia 2009 r.

W projekcie zaproponowano, aby ustawa weszła w życie z dniem ogłoszenia. Taki termin jej wejścia w życie jest podyktowany pilną koniecznością implementowania przepisów Unii Europejskiej i umożliwienia operatorom statków powietrznych otrzymanie bezpłatnych uprawnień. Taki termin jest niezbędny, aby prowadzący instalacje mogli uzyskać zezwolenia, o których mowa w art. 50 projektowanej ustawy. Brak podstawy prawnej dla marszałków do wydania zezwoleń spowoduje uznanie tych podmiotów za instalacje nowe, które o bezpłatne uprawnienia do emisji na okres rozliczeniowego 2013 – 2020 będą musiały ubiegać się z zarządzanej przez Komisję ogólnounijną rezerwy lub zakupić całość uprawnień do emisji. Ponadto większość projektowanych regulacji dotyczących obowiązków nakładanych na prowadzących instalacje jest taka sama, jak regulacje znajdujące się w obowiązującej ustawie z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji. Obowiązki te nie będą dla nich zatem nowymi obowiązkami, do których powinni mieć czas się dostosować.

W art. 96 projektu zaproponowano zatem by ustawa weszła w życie z dniem ogłoszenia. Nadanie przepisowi normatywnemu wskazanej treści jest uzasadnione ważnym interesem państwa, a zasady demokratycznego państwa prawa nie stoją z tym w sprzeczności.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 4 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) – z chwilą przekazania projektu ustawy do uzgodnień międzyresortowych został on zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej. Zgodnie z trybem określonym w ww. ustawie nie wpłynęło żadne zgłoszenie podmiotu zainteresowanego wzięciem udziału w pracach nad projektem ustawy.

Projekt ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych nie wymaga notyfikacji przepisów technicznych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Wstępna ocena zgodności z prawem unijnym projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw:

- 1) 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we

Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631);

- 2) 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18);
- 3) 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3);
- 4) 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63) w zakresie dotyczącym art. 1 pkt 10 i pkt 13.

Projekt ustawy zapewni wykonanie następujących decyzji:

- 1) nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 49 z 19.02.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 57);
- 2) Komisji nr 2005/166/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiającej zasady wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 55 z 1.03.2005, str. 57);
- 3) Komisji nr 2006/780/WE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12);

- 4) Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającą wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 229 z 31.08.2007, str. 1), zmienianą decyzją Komisji nr 2009/339/WE z dnia 16 kwietnia 2009 r. zmieniającą decyzję 2007/589/WE w zakresie włączenia wytycznych dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji oraz danych dotyczących tonokilometrów związanych z działalnością lotniczą (Dz. Urz. UE L 103 z 23.04.2009, str. 10) oraz decyzją nr 2010/345/UE z dnia 8 czerwca 2010 r. zmieniającą decyzję 2007/589/WE w celu uwzględnienia wytycznych dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych w związku z wychwytywaniem, transportem i geologicznym składowaniem dwutlenku węgla (Dz. Urz. UE L 155 z 22.06.2010, str. 34);
- 5) Komisji nr 2009/450/WE z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowej interpretacji rodzajów działalności lotniczej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 149 z 16.06.2009, str. 69).

W zakresie swojej regulacji projekt ustawy umożliwia wykonanie:

- 1) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2004, str. 1, z późn. zm.);
- 2) rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 270 z 14.10.2010, str. 1);
- 3) rozporządzenia Komisji (WE) nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 271 z 11.10.2008, str. 3);
- 4) rozporządzenia Komisji (WE) nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą

wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.08.2009, str. 1, z późn. zm.);

- 5) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1).

Projekt ustawy zmienia następujące ustawy:

- 1) z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.);
- 2) z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 493, z późn. zm.);
- 3) z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25 poz. 150, z późn. zm.);
- 4) z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.);
- 5) ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070, z późn. zm.).

Projekt ustawy jest zgodny z prawem wspólnotowym. Dnia 23 lipca 2010 r. projekt ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, wraz z załącznikami (uzasadnienie, ocena skutków regulacji, tabela zbieżności, odwrócona tabela zbieżności, protokół rozbieżności) został przekazany do Ministerstwa Spraw Zagranicznych z prośbą o przedłożenie Komitetowi do Spraw Europejskich. W związku z otrzymaniem informacji o pozytywnej opinii Departamentu Prawa Unii Europejskiej MSZ co do zgodności przekazanego projektu z prawem Unii Europejskiej uzgodniono, że nie zachodzi potrzeba rozpatrzenia tego projektu przez Komitet do Spraw Europejskich.

W dniu 31 marca 2010 r. projekt ustawy został rozpatrzony przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego i uzyskał pozytywną opinię.

Projekt ustawy nie zawiera regulacji, które powinny być zaopiniowane przez Komitet Rady Ministrów do Spraw Informatyzacji i Łączności. Krajowy rejestr lub inny rejestr państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest prowadzony na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 916/2007 z dnia 31 lipca 2007 r. zmieniającym rozporządzenie Komisji (WE) nr 2216/2004 w sprawie ujednoliconego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz w rozporządzeniu Komisji nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzeniu Komisji (UE) nr 920/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Przedmiotowy projekt ustawy odsyła do tych rozporządzeń.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projekt ustawy dotyczy:

- 1) podmiotów gospodarczych prowadzących instalacje spełniające przesłanki objęcia ich systemem;
- 2) podmiotów gospodarczych – operatorów statków powietrznych wykonujących operacje lotnicze objęte systemem;
- 3) organów administracji publicznej – organy ochrony środowiska, do zadań których należy wydawanie decyzji administracyjnych – zezwoleń na udział w systemie, organy przeprowadzające kontrole w zakresie przestrzegania przepisów ochrony środowiska;
- 4) Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami;
- 5) wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska;
- 6) Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej;
- 7) jednostek uprawnionych do weryfikacji rocznych raportów.

2. Konsultacje

Projekt ustawy, zgodnie z § 12 ust. 5 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.), został poddany konsultacjom społecznym w ramach procedury legislacyjnej, trwającym od dnia 10 lutego do dnia 1 marca 2010. Przedmiotowy projekt został umieszczony na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznych Ministerstwa Środowiska www.mos.gov.pl w dziale Prawo – projekty aktów prawnych – ustawy oraz został przekazany w ramach konsultacji społecznych do stowarzyszeń zrzeszających przedsiębiorców oraz związków zawodowych wskazanych poniżej:

- 1) Aeroklub Polski;
- 2) Agencja Rynku Energii;
- 3) BARIP – Rada Przedstawicieli Linii Lotniczych w Polsce;
- 4) Business Centre Club – Związek Pracodawców;
- 5) CERBUD Krajowe Zrzeszenie Producentów Materiałów Mineralnych;

- 6) Federacja Konsumentów;
- 7) Forum CO₂ Branżowych Organizacji Gospodarczych;
- 8) Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu;
- 9) Forum Związków Zawodowych;
- 10) Główny Inspektor Ochrony Danych Osobowych;
- 11) Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowej;
- 12) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowej;
- 13) IATA Polska;
- 14) Instytut Metali Nieżelaznych;
- 15) Instytut Chemicznej Przeróbki Węgla;
- 16) Instytut Chemii Przemysłowej;
- 17) Instytut na Rzecz Ekorozwoju;
- 18) Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych;
- 19) Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii;
- 20) Izba Gospodarczej Ciepłownictwo Polskie;
- 21) Koalicja Klimatyczna;
- 22) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność 80”;
- 23) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”;
- 24) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 25) Konfederacja Pracodawców Polskich;
- 26) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 27) Liga Ochrony Przyrody;
- 28) Ogólnopolskie Porozumienia Związków Zawodowych;
- 29) Polska Izba Ekologii;
- 30) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan;
- 31) Polskie Centrum Akredytacji;
- 32) Polski Klub Ekologiczny;
- 33) Polski Komitet Energii Elektrycznej;
- 34) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych;

- 35) Polska Izba Przemysłu Chemicznego – Związek Pracodawców;
- 36) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych – Lewiatan;
- 37) Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego;
- 38) Stowarzyszenie Forum Opakowań Szklanych;
- 39) Stowarzyszenie Papierników Polskich;
- 40) Stowarzyszenie Producentów Cementu;
- 41) Stowarzyszenie Producentów Płyt Drewnopochodnych w Polsce;
- 42) Stowarzyszenie Przemysłu Wapienniczego;
- 43) Techniczna Grupa Robocza ds. Przemysłu Koksowniczego;
- 44) Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie;
- 45) WWF Polska;
- 46) Związek Powiatów Polskich;
- 47) Związek Pracodawców Ceramiki Budowlanej i Silikatów;
- 48) Związek Pracodawców Polskie Szkło;
- 49) Związek Producentów Cukru.

Ponadto projekt ustawy zostanie przesłany również do następujących organów:

- 1) wojewodowie;
- 2) marszałkowie województw;
- 3) Główny Urząd Statystyczny;
- 4) Główny Inspektor Ochrony Środowiska;
- 5) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej;
- 6) Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- 7) Urzędu Regulacji Energetyki;
- 8) Urzędu Zamówień Publicznych;
- 9) Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych;

W trakcie konsultacji społecznych i międzyresortowych projektu ustawy uwagi do ustaw zgłosiło około 27 podmiotów (stowarzyszeń, organizacji społecznych i przedsiębiorców) łącznie zgłoszono 261 uwag, natomiast 6 resortów (MG, MF, MI, MSZ, MSWiA, PGSP, RCL) zgłosiło 70 uwag. Zebrane uwagi zostały przeanalizowane i uwzględnione w projekcie ustawy oraz w uzasadnieniu.

Uwagi do projektu ustawy dotyczyły:

- 1) definicji: instalacji nowej – która została w odpowiedni sposób zmodyfikowana w celu bardziej precyzyjnego określenia zdefiniowanego nią pojęcia;
- 2) zagadnień dotyczących możliwości rozporządzania uprawnieniami do emisji – zgłoszone w tym zakresie uwagi odnosiły się do braku precyzyjnego określenia, co należy rozumieć pod wskazanym zagadnieniem – w uzasadnieniu do ustawy dodano wyjaśnienie, że taka regulacja jest wystarczająco szeroka, a także pozwala na swobodne przenoszenie uprawnień pomiędzy instalacjami, do których prowadzący instalację posiada tytuł prawny;
- 3) długości terminów obligujących prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych do dokonania określonych czynności wynikających z uczestnictwa w systemie – uwagi te zostały w większości przypadków uwzględnione poprzez odpowiednie wydłużenie terminów;
- 4) sposobu ponoszenia opłat w pierwszym roku uczestnictwa instalacji w systemie handlu uprawnieniami do emisji – uwagi zostały uwzględnione, ponadto do uzasadnienia dodano odpowiednie wyjaśnienia wprowadzenia projektowanego mechanizmu ponoszenia opłat;
- 5) wykonywania przez NFOŚiGW obowiązków organu podatkowego, a przede wszystkim otrzymywania informacji, które umożliwiają ich wykonywanie – uwagi zostały uwzględnione;
- 6) zakresu implementacji dyrektywy 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63) – w uzasadnieniu do projektu ustawy dodano stosowne wyjaśnienia, że implementacja wskazanej dyrektywy odbywa się tylko w zakresie jej dwóch przepisów;
- 7) zmiany zakresu podmiotowego obowiązku związanego z ponoszeniem opłat przez operatorów statków powietrznych, który zdaniem wnoszących uwagi skutkować mógł dalszym zwiększeniem dysproporcji praw i obowiązków ciążących na poszczególnych grupach operatorów statków powietrznych wykonujących przewozy lotnicze do lub z Rzeczypospolitej Polskiej – uwagę uwzględniono;

Ponadto zostały uwzględnione uwagi dotyczące zmiany odwołań do artykułów, przypisów, jak również doprecyzowano zapisy, których zrozumienie powodowało trudności.

Nie uwzględniono następujących uwag: zmniejszenia wysokości kar, sposobu ich wymiaru oraz egzekwowania – kary mają być odstraszające i proporcjonalne do zawinienia, ponadto ich rola polega na dyscyplinowaniu uczestników systemu handlu uprawnieniami do emisji do wypełniania obowiązków wynikających z uczestnictwa w systemie.

Ponadto została zgłoszona uwaga dotycząca rozdziału 7 (art. 48) projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych przez Fundację ClientEarth Poland (nr pisma 56075). Uwaga ta nie została uwzględniona ze względu na odmienne stanowisko Ministra Spraw Zagranicznych w tym zakresie.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Prognozowane skutki finansowe projektowanej ustawy będą miały niewielki wpływ na budżet państwa z uwagi na to, że zasadnicza część zadań regulowanych niniejszą ustawą jest już obecnie wykonywana przez Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji (KASHUE) i finansowana ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW). Nowe zadania Krajowego ośrodka wprowadzone ustawą również nie będą stanowiły obciążenia budżetu państwa i będą finansowane z tego samego źródła.

Skutki finansowe związane z przyjęciem nowych regulacji wynikają z powierzenia Krajowemu ośrodkowi nowych zadań związanych z włączeniem do systemu operatorów statków powietrznych oraz nadzorowaniem wypełniania obowiązków przez uczestników systemu.

Ważną grupę wydatków Krajowego ośrodka stanowi prowadzenie krajowego rejestru uprawnień do emisji i baz danych koniecznych do sprawnego monitorowania i zarządzania systemem (zakup, utrzymanie, konserwowanie, serwisowanie i rozwój oprogramowania i sprzętu informatycznego koniecznego do prowadzenia baz informatycznych, pozyskanie, weryfikację informacji i danych znajdujących się w budowanych systemach informatycznych).

Projekt przewiduje środki dla KOBIZE na jego funkcjonowanie, w tym na prowadzenie rejestru, dzięki którym koszty z tym związane nie będą stanowiły dodatkowego obciążenia

dla budżetu państwa. Do podstawowych kosztów ponoszonych przez Krajowy ośrodek związanych z prowadzeniem krajowego rejestru należą:

- 1) opłata za kolokację serwerów i obsługę technicznej infrastruktury przeznaczonej do obsługi rejestru;
- 2) umowa licencyjna na system Seringas;
- 3) umowa serwisowa systemu Seringas;

Ponadto wpływy, jakie uzyska KOBIZE z tytułu aktywacji rachunków, aktywacji osobistych rachunków posiadania oraz rocznej opłaty za utrzymywanie rachunków w rejestrze zostaną przeznaczone na realizację zadań Krajowego ośrodka wynikających z projektu ustawy, związanych z obsługą dodatkowych funkcjonalności systemu rejestrowego (np. planowane uruchomienie platformy umożliwiającej posiadaczom rachunków w rejestrze zlecenie wielu operacji jednocześnie, w tym także do rejestrów innych państw członkowskich UE) czy też wprowadzenie dodatkowych elementów systemu bezpieczeństwa transakcji w rejestrze (np. system powiadomień SMS-owych).

Dodatkowo KOBIZE ponosi wydatki związane z prowadzeniem inwentaryzacji emisji, prowadzeniem baz danych, utrzymywaniem systemów łączności pomiędzy rejestrami, wykonywaniem obowiązków sprawozdawczych wynikających ze zobowiązań nałożonych umowami międzynarodowymi, współpracą międzynarodową w ramach ETS. Zakłada się także, że środki finansowe Krajowego ośrodka zostaną także wykorzystane na realizację zadań wynikających np. z przygotowywanej w resorcie ustawy o systemie bilansowania emisjami dwutlenku siarki i tlenków azotu dla dużych źródeł spalania i sposobu rozliczania obowiązku dotrzymania pułapu emisji tych substancji.

Kolejną pozycję w budżecie KOBIZE stanowią prace i ekspertyzy konieczne do przygotowania dokumentów rządowych np. Krajowego planu, wykazu instalacji objętych systemem. Inne istotne pozycje to wynagrodzenia pracownicze, koszty szkoleń prowadzonych przez Krajowy ośrodek, środki na działanie i utrzymanie KOBIZE. Przygotowywany projekt ustawy poszerza katalog zadań KOBIZE przede wszystkim o zadania wynikające z konieczności inwentaryzowania, zbierania, przetwarzania i weryfikacji informacji i danych, zadania związane z oceną zweryfikowanych raportów z emisji oraz oceną przedłożonych przez operatorów statków powietrznych planów monitorowania oraz przygotowywaniem na potrzeby Ministra Środowiska opinii w tym zakresie.

Warto wskazać, że z mocy art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji ze środków pochodzących z opłat i kar

ponoszonych na podstawie przepisów o wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji finansowana jest również realizacja zadań publicznych powierzonych KOBIZE na podstawie tej ustawy. Krajowy ośrodek jest odpowiedzialny m.in. za utworzenie i prowadzenie krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, sporządzanie raportów i prognoz dotyczących wielkości emisji, a także wykonywanie szeregu innych zadań związanych z funkcjonowaniem krajowego systemu bilansowania i prognozowania emisji, opiniowaniem wniosków dotyczących realizacji projektów wspólnych wdrożeń.

Koszty związane z wykonywaniem nowych zadań powierzonych KOBIZE na mocy projektowanej ustawy oraz zadań przewidzianych dla KOBIZE ustawą o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji zostaną zrównoważone wpływami pochodzącymi z opłat i kar ponoszonych przez uczestników systemu.

Koszt organizacji aukcji jest trudny do oszacowania z uwagi na to, że na etapie tworzenia przepisów niniejszej ustawy nie można określić, na jakiej platformie informatycznej aukcja zostanie przeprowadzona (dostawca usług w tym zakresie zostanie wyłoniony w drodze przetargu). Jednak z uwagi na przewidywaną niewielką skalę mechanizmu aukcji (niewielka ilość uprawnień do emisji z drugiego okresu rozliczeniowego przewidzianych do zbycia w tym trybie) należy przyjąć, że koszt organizacji aukcji będzie utrzymywany na minimalnym koniecznym poziomie.

Rozszerzenie katalogu kar za niedopełnienie obowiązków przewidzianych przepisami projektowanej ustawy może potencjalnie spowodować dodatkowe obciążenie Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie kontroli przestrzegania wymagań określonych przepisami ustawy.

Głównym źródłem finansowania realizacji zadań KOBIZE będą środki pozyskane z opłat za korzystanie ze środowiska – tylko za emisję dwutlenku węgla, wnoszone przez prowadzących instalacje.

Szacowane wpływy z tytułu opłaty rejestracyjnej za przyjęcie wniosku o przydział uprawnień do emisji dla operatorów statków powietrznych wynoszą równowartość w zł polskich 100 euro – ok. 15 wniosków – 6 375 zł. Środki te będą stanowiły dochód budżetu państwa.

System może generować dodatkowe środki finansowe pochodzące ze sprzedaży uprawnień na aukcji. Określenie wielkości wpływów z tego tytułu jest niemożliwe ze względu na trudną do przewidzenia wielkość puli uprawnień, która zostanie przeznaczona na aukcję. Środki pozyskane z aukcji uprawnień będą stanowiły dochód budżetu państwa.

Mechanizm wydatkowania środków na realizację zadań powierzonych KOBIZE jest precyzyjnie określony w trójstronnym porozumieniu – umowa pomiędzy IOŚ, NFOŚiGW i MŚ. W ramach określonego preliminarza kosztów i wydatków przeznaczonych na realizację zadań ustawowych, MŚ dokonuje merytorycznej akceptacji poniesionych kosztów, a dodatkowo NFOŚiGW co kwartał prowadzi kontrolę rozliczeniową tych wydatków.

Dostosowanie polskich przepisów do wymogów prawa Unii Europejskiej ułatwi polskim przedsiębiorcom obrót uprawnieniami do emisji w ramach systemu handlu uprawnieniami. Dodatkowe obowiązki administracyjne nakładane projektowaną ustawą na podmioty dotychczas uczestniczące w systemie nie stanowią dla nich istotnego obciążenia administracyjnego. Ustawa nie indukuje konieczności uzyskania przez podmioty dotychczas uczestniczące w systemie żadnych nowych decyzji administracyjnych, a ewentualna zmiana zezwolenia może wynikać z konieczności dostosowania posiadanego zezwolenia w zakresie zmienionego sposobu monitorowania, określonego za pomocą planu monitorowania. Minimalne obciążenia podmiotów dotychczas uczestniczących w systemie mogą wynikać z konieczności wystąpienia do organu właściwego z wnioskiem o zmianę zezwolenia.

W odniesieniu do operatorów statków powietrznych włączanych do systemu na mocy przepisów projektowanej ustawy obowiązki związane z uczestnictwem w systemie mogą skutkować koniecznością zaangażowania dodatkowych środków technicznych i organizacyjnych.

Projektowana ustawa nakłada również określone obowiązki sprawozdawcze związane z wielkością emisji na podmioty prowadzące instalacje, które staną się uczestnikami systemu od dnia 1 stycznia 2013 r. oraz obowiązek uzyskania przez prowadzących te instalacje zezwolenia na uczestnictwo w systemie.

Prognozowane skutki finansowe projektowanej ustawy będą miały niewielki wpływ na budżet państwa z uwagi na to, że zasadnicza część zadań regulowanych niniejszą ustawą jest już obecnie wykonywana przez KASHUE i finansowana ze środków NFOŚiGW. Zgodnie z projektem ustawy zadania KASHUE będą wykonywane przez KOBIZE, który przejmie zadania w zakresie administrowania systemem handlu wykonywane dotąd przez KASHUE. Realizacja zadań KOBIZE będzie finansowana ze środków NFOŚiGW.

Skutki finansowe wynikające z przyjęcia nowych regulacji, a będące następstwem powierzenia Krajowemu ośrodkowi nowych zadań związanych z nadzorowaniem wypełniania obowiązków przez uczestników systemu nie będą stanowiły obciążenia budżetu państwa.

Ponadto w świetle art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) projektowana ustawa nie będzie powodowała skutków finansowych w postaci zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów. Jednostką sektora finansów publicznych, ze środków której finansowane będą działania związane z funkcjonowaniem systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (dalej: systemu), jest Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784, z późn. zm.), jak również ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070, z późn. zm.), gwarantują środki na funkcjonowanie systemu. Wejście w życie projektowanej ustawy nie zmieni w żaden sposób dotychczasowych mechanizmów finansowania systemu. Rozszerzenie katalogu kar może spowodować wzrost dochodów NFOŚiGW, a także potencjalne obciążenie Inspekcji Ochrony Środowiska, które jednak nie spowoduje dodatkowych kosztów. Ewentualne dodatkowe kontrole będą finansowane w ramach posiadanych przez Inspekcję Ochrony Środowiska środków. Będą mogły być również finansowane ze środków, które dotychczas przeznaczane były przez IOŚ na weryfikację planów monitorowania.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Regulacje prawne zaproponowane w niniejszej ustawie nie będą miały zasadniczego wpływu na rynek pracy.

Pewien wpływ na tworzenie nowych miejsc pracy może mieć wprowadzenie nowej specjalizacji w sferze usług świadczonych przez niezależnych audytorów, polegających na weryfikacji raportów składanych przez operatorów statków powietrznych.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw uwzględnia zagadnienia takie, jak wynikające z ustawy koszty obciążające podmioty uczestniczące w systemie i ich relacje do dochodów tych podmiotów.

Polityka klimatyczna UE, w tym system handlu uprawnieniami do emisji, jest instrumentem z założenia generującym pewne koszty dla uczestników systemu. Przedsiębiorcy, którzy nie podejmą działań mających na celu ograniczenie emisji, narażają się na koszty zakupu dodatkowych uprawnień do emisji lub obowiązek ponoszenia kar.

Projektowana ustawa nie ma bezpośredniego wpływu na wielkość przydziału uprawnień dla Polski, które zostaną rozdysponowane prowadzącym instalacje oraz operatorom statków powietrznych. Określenie wielkości przydziału uprawnień dla poszczególnych prowadzących instalację jest dokonywane w KPRU i podlega ocenie Komisji Europejskiej. Określenie wielkości przydziału uprawnień operatorom statków powietrznych ma następować w oparciu o ogólnowspólnotowy wzorzec porównawczy określany przez Komisję Europejską oraz zweryfikowaną liczbę tonokilometrów pochodzących z operacji lotniczych w danym okresie.

Trudno jest oszacować wielkość obciążeń wynikających z tytułu sankcji finansowych przewidzianych w projektowanej ustawie. Ustawa rozszerza katalog zachowań zagrożonych karą, stąd można się spodziewać, że obciążenia przedsiębiorców z tego tytułu wystąpią.

Akt ma znaczący wpływ na konkurencyjność naszej gospodarki, jak również na sytuację społeczną i rozwój regionów. Z uwagi na wysokie nawęglenie produkcji energii elektrycznej, akt wpływa na ceny energii elektrycznej, a te wpływają zarówno duży przemysł, jak i na sektor MŚP, a także gospodarstwa domowe.

Należy także wspomnieć o pozytywnym wpływie na gospodarkę, dzięki tworzeniu zachęt do oszczędzania energii i paliw, a także poprawie stanu środowiska, zwłaszcza czystości powietrza, co ma pozytywny wpływ na rozwój regionów, zwłaszcza turystycznych, a także na poprawę stanu zdrowia społeczeństwa.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Proponowane regulacje prawne mogą mieć wpływ na sytuację gospodarczą i rozwój regionów. Wypełnianie obowiązków określonych ustawą przez krajowe przedsiębiorstwa może mieć wpływ na sytuację gospodarczą i rozwój regionalny z uwagi na fakt, iż cena uprawnień za emisję kształtuje koszt produktu lub usługi wytwarzanej przez przedsiębiorstwa uczestniczące w systemie.

Minister Spraw Zagranicznych

Warszawa, 15 lutego 2011 r.

DPUE - 920 - 297 - 11/kma/ 11

514-282

dot.: RM-10-9-11 NOWY TEKST z dnia 14.02.2011 r.

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym nowym tekstem projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, pozwalam sobie przedstawić następującą opinię.

- I. Zgodnie z art. 3e ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE w brzmieniu nadanym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z wnioskiem o przyznanie nieodpłatnych przydziałów emisji CO₂ na pierwszy okres rozliczeniowy, operator statku powietrznego może wystąpić do właściwego organu w administrującym państwie członkowskim do dnia 31 marca 2011 r. Z kolei art. 3e ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE nakłada na państwa członkowskie obowiązek notyfikacji Komisji wniosków przedłożonych przez operatorów statków lotniczych do dnia 30 czerwca 2011 r. Projektowany art. 86 ust. 1 ustawy, zobowiązuje operatorów lotniczych do przedłożenia wniosku o którym mowa w art. 3e ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE „niezwłocznie po dniu wejścia w życie ustawy”, bez wskazania, że chodzi o dzień 31 marca 2011 r. Decyzja taka została podjęta w związku z opóźnieniami w pracach nad projektem ustawy, a tym samym w transpozycji dyrektywy 2008/101/WE do polskiego porządku prawnego i możliwością wejścia w życie projektu po dniu 31 marca 2011 r. Nie zmienia to jednak obowiązku doprowadzania do jak najszybszego wejścia w życie wskazanych przepisów w celu umożliwienia operatorom złożenia stosownych wniosków oraz ich notyfikowania Komisji do dnia 30 czerwca 2011 r.

- II. Odnosząc się do propozycji przeznaczania środków pozyskanych z aukcji uprawnień do emisji, uprzejmie informuję, że zyski te mogą stanowić dochód budżetu państwa pod warunkiem zgodnego z art. 10 dyrektywy 2003/87/WE wykorzystania tych środków. ·
- III. Z przedłożonego obecnie projektu ustawy usunięto art. 50 określający sposób dokonania zmiany liczby uprawnień do emisji przyznanej prowadzącym instalacje na rok 2012 poprzez zmniejszenie jej o liczbę uprawnień niewykorzystanych w 2010 r. na pokrycie wielkości emisji. O ile samo wykreślenie art. 50 z projektu ustawy jest zgodne z prawem Unii Europejskiej, uprzejmie informuję, że ze względu na niezwykle krótki czas na wyrażenie opinii o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej, nie było możliwe dokonanie oceny pozostałych przepisów ustawy pod kątem wykreślenia odwołań do usuniętego mechanizmu korekty *ex post*.

W konkluzji pozwalam sobie wyrazić opinię, że projekt ustawy, jest z zastrzeżeniem uwag zawartych w pkt I-II, zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministerstwa Środowiska

SEKRETARZ STANU

Nikolaj Dowgiałewicz

Do wiadomości:

Pan Andrzej Kraszewski
Minister Środowiska

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾**

z dnia 2011 r.

w sprawie warunków i sposobu rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy z dnia ... 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz.) zarządza się, co następuje.

§ 1. Rozporządzenie określa warunki i sposób rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy, dla instalacji nowych i tych, w których dokonano zmiany w instalacji.

§ 2.1. Przydział liczby uprawnień do emisji ustala się oddzielnie dla instalacji nowych i tych, w których dokonano zmiany w instalacji.

2. Przy przydziale uprawnień do emisji z krajowej rezerwy bierze pod uwagę potrzebę ograniczania wielkości emisji gazów cieplarnianych.

3. Wskaźnik emisji, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, oznacza wielkość emisji CO₂ na jednostkę produktu.

4. Do obliczenia liczby uprawnień do emisji przyznawanych z rezerwy przyjmuje się wskaźnik emisji ustalany jako wskaźnik rzeczywisty z instalacji, albo jako średni wskaźnik sektorowy, albo jako wskaźnik określony na podstawie kryterium najlepszej dostępnej techniki, w zależności od tego, który z wymienionych wskaźników jest najniższy.

§ 3. Przydział uprawnień do emisji dla instalacji, w której dokonano zmiany, oblicza się z uwzględnieniem rzeczywistych potrzeb instalacji związanych z wystąpieniem zapotrzebowania na dodatkowe uprawnienia do emisji w stosunku do ich liczby, jaką ustalono dla tej instalacji w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji do dwutlenku węgla lub w zezwoleniu.

§ 4. Sposób rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy jest określony w załączniku do rozporządzenia.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ŚRODOWISKA

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej - środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 216, poz. 1606).

SPOSÓB ROZDZIAŁU UPRAWNIEŃ DO EMISJI Z KRAJOWEJ REZERWY

1. Instalacje, w których dokonano zmiany.**1) Obliczenie wielkości dodatkowej emisji instalacji po dokonaniu zmiany.**

$$DE_i = \sum_j w_{j,i} \cdot P_{j,i} ,$$

gdzie:

DE_i dodatkowa emisja w roku i będąca skutkiem dokonania zmiany w instalacji, właściwa dla instalacji objętej wnioskiem, nie ujęta w przydziale uprawnień do emisji określonym w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji lub zezwoleniu,

$w_{j,i}$ wskaźnik emisji, właściwy dla instalacji objętej wnioskiem, dla produktu j w roku i ,

$P_{j,i}$ przewidywana wielkość produkcji produktu j w roku i , właściwa dla instalacji objętej wnioskiem,

i kolejny rok okresu rozliczeniowego, $i = (2008, 2009, 2010, 2011, 2012)$,

j kolejny produkt wytwarzany w instalacji właściwy dla rodzaju instalacji.

2) Sprawdzenie warunku wystąpienia zapotrzebowania na dodatkowe uprawnienia w całym okresie rozliczeniowym.

Uznaje się, że zapotrzebowanie na dodatkowe uprawnienia do emisji nastąpiło, jeżeli spełniony jest następujący warunek ustalany zgodnie ze wzorem:

$$\sum_i DE_i + \sum_i E_i > \sum_i AU_i ,$$

gdzie:

DE_i dodatkowa emisja w roku i będąca skutkiem dokonania zmiany w instalacji, właściwa dla instalacji objętej wnioskiem, nie ujęta w przydziale uprawnień do emisji określonym w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji lub zezwoleniu,

- E_i emisja w roku i z instalacji, w której dokonano zmiany, w części instalacji objętej zezwoleniem, odpowiadająca stanowi instalacji przed dokonaniem zmiany, potwierdzona zweryfikowanym raportem rocznym emisji dla lat w których sporządzono taki raport, natomiast dla lat dla których nie sporządzono raportu rocznego emisji nie większa niż przydział uprawnień do emisji dla tej instalacji określony w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji lub zezwoleniu,
- AU_i przydział uprawnień do emisji dla instalacji objętej zezwoleniem, w której dokonano zmiany w instalacji, określony w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji lub zezwoleniu, dla roku i ,
- i kolejny rok okresu rozliczeniowego, $i = (2008, 2009, 2010, 2011, 2012)$.

3) Obliczenie liczby możliwych do przyznania uprawnień do emisji z krajowej rezerwy.

W przypadku wystąpienia zapotrzebowania na dodatkowe uprawnienia do emisji, o którym mowa w punkcie 2), całkowitą liczbę możliwych do przyznania uprawnień do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego określa się według wzoru:

$$AD = \sum_i (DE_i + E_i - AU_i),$$

gdzie:

- AD całkowita liczba możliwych do przyznania dodatkowych uprawnień z krajowej rezerwy dla instalacji, w której dokonano zmiany w instalacji, na czas do końca okresu rozliczeniowego,
- DE_i dodatkowa emisja w roku i będąca skutkiem dokonania zmiany w instalacji, właściwa dla instalacji objętej wnioskiem, nie ujęta w przydziale uprawnień do emisji określonym w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji lub zezwoleniu,
- E_i emisja w roku i z instalacji, w której dokonano zmiany, w części instalacji objętej zezwoleniem, odpowiadająca stanowi instalacji przed dokonaniem zmiany, potwierdzona zweryfikowanym raportem rocznym emisji dla lat w których sporządzono taki raport, natomiast dla lat dla których nie sporządzono raportu rocznego emisji nie większa niż przydział uprawnień do emisji dla tej instalacji określony w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji lub zezwoleniu,
- AU_i przydział uprawnień do emisji dla instalacji objętej zezwoleniem, w której dokonano zmiany w instalacji, określony w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji lub zezwoleniu, dla roku i ,
- i kolejny rok okresu rozliczeniowego, $i = (2008, 2009, 2010, 2011, 2012)$.

Rozdziela całkowitej liczby możliwych do przyznania uprawnień z krajowej rezerwy na każdy rok z lat pozostałych do końca okresu rozliczeniowego dokonuje się proporcjonalnie do wnioskowanej liczby uprawnień.

2. Instalacje nowe

1) Obliczenie wielkości emisji dla instalacji nowej

$$NE_i = \sum_j w_{j,i} \cdot P_{j,i},$$

gdzie:

NE_i emisja w roku i powstająca w wyniku eksploatacji instalacji nowej, właściwa dla instalacji objętej wnioskiem,

$w_{j,i}$ wskaźnik emisji, właściwy dla instalacji objętej wnioskiem, dla produktu j w roku i ,

$P_{j,i}$ przewidywana wielkość pro

dukcji produktu j w roku i , właściwa dla instalacji objętej wnioskiem,

i kolejny rok okresu rozliczeniowego, $i = (2011, 2012)$,

j kolejny produkt wytwarzany w instalacji właściwy dla rodzaju instalacji określonej we wniosku.

2) Obliczenie liczby możliwych do przyznania uprawnień do emisji z krajowej rezerwy.

Całkowitą liczbę możliwych do przyznania uprawnień do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego określa się według wzoru:

$$AN = \sum_i NE_i,$$

gdzie:

AN całkowita liczba możliwych do przyznania uprawnień z krajowej rezerwy dla instalacji nowej, na czas do końca okresu rozliczeniowego,

NE_i emisja w roku i powstająca w wyniku eksploatacji instalacji nowej, właściwa dla instalacji objętej wnioskiem,

i kolejny rok okresu rozliczeniowego, $i=(2011, 2012)$,

Rozdziału całkowitej liczby możliwych do przyznania uprawnień z krajowej rezerwy na każdy rok z lat pozostałych do końca okresu rozliczeniowego dokonuje się proporcjonalnie do wnioskowanej liczby uprawnień.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie sporządzono na podstawie upoważnienia zawartego art. 17 ust. 3 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr..., poz....).

Minister właściwy do spraw środowiska określił warunki i sposób rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy, kierując się względami gospodarczymi, bezpieczeństwem energetycznym państwa, potrzebą ograniczania wielkości emisji i zapewnienia równego traktowania prowadzących instalacje nowe i tych, w których dokonano zmiany w instalacji oraz przesłankami, o których mowa w art. 17 ust. 1.

Rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy dokonuje się z uwzględnieniem stosowanej technologii produkcyjnej, informacji dotyczących najlepszych dostępnych technik, o których mowa w art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, wykorzystywanych surowców i paliw, prognozowanej wielkości produkcji oraz wskaźników emisji wynikających z relacji wielkości emisji z instalacji do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw.

Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej informację o liczbie uprawnień do emisji dostępnych w krajowej rezerwie.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Cel wprowadzenia rozporządzenia

Rozporządzenie stanowi akt wykonawczy wynikający z upoważnienia zawartego art. 17 ust. 3 ustawy z dnia ... z 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr..., poz...).

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Rozporządzenie oddziałuje na prowadzących instalacje, które spełniają przesłanki objęcia tych instalacji systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz na Krajowy ośrodek.

3. Konsultacje

Projekt niniejszej regulacji zostanie poddany konsultacjom, zgodnie z § 12 ust. 5 uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.), w ramach procedury legislacyjnej. Projekt przedmiotowego rozporządzenia zostanie umieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska www.mos.gov.pl w dziale Prawo – projekty aktów prawnych – rozporządzenia. Projekt rozporządzenia zostanie w ramach konsultacji społecznych przekazany do marszałków województw i wojewodów oraz stowarzyszeń i izb gospodarczych.

4. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżetu państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Ustanowienie i funkcjonowanie platformy aukcyjnej będzie się wiązało z kosztami dla budżetu państwa, jednak będą one pokryte przychodami ze sprzedaży uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, które będą znacznie wyższe od wydatków.

5. Wpływ aktu na rynek pracy

Przedmiotowy akt prawny nie wpłynie na rynek pracy.

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Przedmiotowy akt prawny określa sposób rozdziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych z krajowej rezerwy, co pozwoli instalacjom na równy dostęp do tych uprawnień i umożliwi podmiotom spełnienie swoich obowiązków wynikających z

uczestnictwa w systemie handlu uprawnieniami do emisji dotyczących rozliczania emisji gazów cieplarnianych.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny.

Przedmiotowy akt prawny nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wpływ aktu normatywnego na środowisko.

Przedmiotowy akt prawny nie będzie miał wpływu na środowisko.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾**

z dnia 2011 r.

w sprawie sposobu przeprowadzania aukcji uprawnień do emisji

Na podstawie art. 39 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób ustalania liczby sesji aukcji;
- 2) wymagania dotyczące rejestracji i identyfikacji uczestników aukcji;
- 3) sposób wyznaczania ceny rozliczeniowej aukcji.

§ 2. Liczbę sesji aukcji ustala się w zależności od liczby uprawnień do emisji, które zostały przeznaczone do sprzedaży na aukcji, przy czym maksymalna liczba uprawnień do emisji do sprzedaży podczas jednej sesji aukcji wynosi 1 000 000.

§ 3. 1. Przed złożeniem pierwszej oferty uczestnik aukcji powinien wystąpić do platformy aukcji z wnioskiem o dokonanie rejestracji.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, znajdujący się na platformie aukcji, w postaci elektronicznej, wypełnia się za pośrednictwem Internetu.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, będzie zawierał następujące informacje i uwierzytelnione odpisy dokumentów, umożliwiających identyfikację uczestnika aukcji:

- 1) nazwa, adres, numery telefonu i telefaksu;
- 2) identyfikator rachunku instalacji albo rachunku operatora statku powietrznego, albo osobistego rachunku posiadania;
- 3) pełne dane rachunku bankowego;
- 4) w przypadku:

a) osób prawnych:

- dowód utworzenia, wskazujący formę prawną uczestnika aukcji, prawo, któremu on podlega, wskazanie czy jest spółką notowaną na co najmniej jednej uznanej giełdzie papierów wartościowych,
- w stosownych przypadkach - dowód potwierdzający numer rejestracyjny uczestnika aukcji w odpowiednim rejestrze, w którym jest on zarejestrowany, a w przypadku ich braku – dokumenty założycielskie, statut lub inne dokumenty potwierdzające utworzenie,

b) w przypadku osób fizycznych – dowód ich tożsamości, w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, paszportu lub podobnego dokumentu wydanego przez władze, zawierającego pełne imię i nazwisko, fotografię i datę urodzenia danego uczestnika aukcji oraz jego stały adres zamieszkania na terytorium Unii Europejskiej, które to dokumenty mogą być uzupełnione, w razie potrzeby, wszelkimi innymi stosownymi dokumentami potwierdzającymi,

c) w przypadku prowadzącego instalację - zezwolenie na udział w systemie,

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej - środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 216, poz. 1606).

- d) w przypadku operatora statku powietrznego – dowód znajdowania się w rozporządzeniu wydanym w związku z art. 18a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE lub plan monitorowania wielkości emisji zatwierdzony zgodnie z art. 3g tej dyrektywy;
- 5) ostatnie zbadane sprawozdanie roczne oraz sprawozdanie finansowe uczestnika aukcji, w szczególności, jeżeli istnieją, rachunek zysków i strat oraz bilans, a w przypadku braku tych dokumentów – ostatnia deklaracja VAT lub wszelkie inne dodatkowe informacje niezbędne do potwierdzenia wypłacalności i zdolności kredytowej uczestnika aukcji.

§ 4. Cenę rozliczeniową aukcji wyznacza się po zamknięciu terminu składania ofert, w następujący sposób:

- 1) platforma aukcji sortuje złożone oferty według podanej w nich ceny, a następnie wolumeny ofert są sumowane poczynając od najwyższej oferty cenowej;
- 2) cena oferty, przy której suma wolumenu ofert jest równa lub przekracza wolumen uprawnień do emisji, sprzedawanych na danej aukcji jest ceną rozliczeniową aukcji.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ŚRODOWISKA

W porozumieniu:

MINISTER SKARBU PAŃSTWA

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Rozporządzenie wydawane jest na podstawie upoważnienia zawartego art. 39 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr..., poz....).

W rozporządzeniu zostały uregulowane szczegółowe zagadnienia związane z funkcjonowaniem i prowadzeniem aukcji. Są to sposób ustalania ilości sesji aukcji, szczegółowe wymagania dotyczące rejestracji i identyfikacji uczestników aukcji, szczegółowy sposób wyznaczania ceny minimalnej i ceny rozliczeniowej aukcji.

Proponowany format przeprowadzania aukcji – aukcja jednej ceny, z jedną rundą licytacji – jest najłatwiejszy z punktu widzenia uczestników aukcji, jak również prowadzącego aukcję. Cena rozliczeniowa uprawnień będzie wyznaczana na podstawie przecięcia krzywych popytu i podaży, co oznacza, że wygrywają wszyscy oferenci, którzy złożyli oferty z ceną zakupu powyżej ceny rozliczeniowej, ale nie płacą za uprawnienia zaproponowanej przez siebie ceny, tylko ustaloną cenę rozliczeniową.

Należy także dodać, że przepisy zawarte w rozporządzeniu odnoszą się do sprzedaży uprawnień na okres rozliczeniowy 2008-2012 w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji. Nie wydaje się wobec tego zasadne wprowadzanie dla sprzedaży niewielkiej liczby uprawnień do emisji wszystkich skomplikowanych rozwiązań zawartych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str.1), dotyczących aukcjonowanych produktów spot i futures, zabezpieczeń rynku przed nadużyciami itd.). Przyjęte w projekcie rozporządzenia rozwiązanie pozwala podmiotom posiadającym rachunki w rejestrze na zakup niewielkiej pozostałości uprawnień do emisji w krajowej rezerwie a przez to na umieszczenie uprawnień do emisji na rachunku i wykorzystanie ich w kolejnym okresie rozliczeniowym.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Cel wprowadzenia rozporządzenia

Rozporządzenie stanowi akt wykonawczy wynikający z upoważnienia zawartego art. 39 ustawy z dniao systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr..., poz...).

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Rozporządzenie oddziałuje na podmioty, które będą zainteresowane nabyciem uprawnień do emisji w drodze aukcji.

3. Konsultacje

Projekt niniejszej regulacji zostanie poddany konsultacjom, zgodnie z § 12 ust. 5 uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.), w ramach procedury legislacyjnej. Projekt przedmiotowego rozporządzenia zostanie umieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska www.mos.gov.pl w dziale Prawo – projekty aktów prawnych – rozporządzenia. Projekt rozporządzenia zostanie w ramach konsultacji społecznych przekazany do marszałków województw i wojewodów oraz stowarzyszeń i izb gospodarczych.

4. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżetu państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Ustanowienie i funkcjonowanie platformy aukcyjnej będzie się wiązało z kosztami dla budżetu państwa, jednak będą one pokryte przychodami ze sprzedaży uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, które będą znacznie wyższe od wydatków.

5. Wpływ aktu na rynek pracy

Brak wpływu.

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Przedmiotowy akt prawny określa zasady sprzedaży aukcyjnej uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, co pozwoli instalacjom na spełnienie swoich obowiązków wynikających z uczestnictwa w systemie handlu uprawnieniami do emisji dotyczących rozliczania emisji gazów cieplarnianych.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny.

Przedmiotowy akt prawny nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wpływ aktu normatywnego na środowisko.

Przedmiotowy akt prawny nie będzie miał wpływu na środowisko.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Ustawa o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾ :		Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniające dyrektywę Rady 96/61/WE			

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Koniecz- ność wdrożenia	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
		T / N			
Art. 1	Przedmiot Niniejsza dyrektywa ustanawia system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (zwany dalej "systemem wspólnotowym") w celu wspierania zmniejszania emisji gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób.		Art. 1.	. Ustawa określa zasady funkcjonowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.	
Art. 2	Zakres 1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do emisji z działań wymienionych w załączniku I oraz gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II. 2. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla jakichkolwiek wymagań na mocy dyrektywy 96/61/WE.		Art. 2	1. System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej „systemem”, obejmuje emisję gazów cieplarnianych z: instalacji: a) w których prowadzona jest działalność powodująca emisję tych gazów, b) które spełniają wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych – zwanej dalej „instalacją objętą systemem”; 2) operacji lotniczej, która rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej. 2. Emisje gazów cieplarnianych z instalacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, dotyczą:	

			a) od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. dwutlenku węgla (CO₂), b) od dnia 1 stycznia 2013 r.: - dwutlenku węgla (CO₂), - podtlenku azotu (N₂O), - perfluorowęglowodorów (PFC). 3. Emisje gazów cieplarnianych z operacji lotniczych dotyczą od dnia 1 stycznia 2011 r. dwutlenku węgla (CO₂). 4. Rodzaje instalacji i rodzaje działalności oraz wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, są określone w tabeli nr 1 załącznika do ustawy. 5. Rodzaje instalacji lub rodzaje działalności prowadzonej w instalacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, powodujące emisję gazów cieplarnianych objętych systemem od dnia 1 stycznia 2013 r. oraz: 1) wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji lub działalności; 2) gazy cieplarniane przyporządkowane danej instalacji lub działalności - są określone w tabeli nr 2 załącznika do ustawy. 6. Przepisy ustawy stosuje się do: 1) prowadzącego instalację, której eksploatacja powoduje emisję gazów cieplarnianych objętych systemem; 2) operatora statku powietrznego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli Rzeczypospolita Polska została dla tego operatora wskazana jako administrujące państwo członkowskie w rozporządzeniu wydanym w związku z art. 18a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE i posiada koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego, wydaną na podstawie art. 164 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.)), lub certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, wydany na podstawie art. 160 tej ustawy, lub upoważnienie dla przewoźnika lotniczego	
--	--	--	--	--

				będącego przedsiębiorcą zagranicznym z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 192a tej ustawy, lub zezwolenie dla obcych przewoźników lotniczych, mogących wykonywać przewozy lotnicze do lub z Rzeczypospolitej Polskiej, wydane na podstawie art. 193 tej ustawy.	
Art. 3	Definicje Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje: a) "pozwolenie" oznacza pozwolenie na emitowanie jednej tony równoważnika ditlenku węgla przez określony okres czasu, które jest ważne jedynie do celów spełniania wymogów niniejszej dyrektywy i może być przenoszone zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy; b) "emisje" oznaczają uwolnienie gazów cieplarnianych do powietrza z źródła znajdującego się w jakiegokolwiek instalacji; c) "gazy cieplarniane" oznaczają gazy wymienione w załączniku II; d) "pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych" oznacza pozwolenie wydane zgodnie z art. 5 i 6; e) "urządzenie" oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, gdzie przeprowadzana jest jedna lub więcej czynności, wymienionych w załączniku 1 oraz wszelkie inne czynności bezpośrednio związane, które mają technicznie powiązania z czynnościami prowadzonymi na danym miejscu i które mogą mieć wpływ na emisję; f) "operator" oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która eksploatuje lub kontroluje instalację lub, w przypadku gdy tak jest przewidziane w ustawodawstwie krajowym, na którą została delegowana decyzyjna władza ekonomiczna nad technicznym funkcjonowaniem urządzenia; g) "osoba" oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną; h) "nowy operator" oznacza jakiegokolwiek urządzenie przeprowadzające jedno lub więcej działań wskazanych w załączniku I, które uzyskało pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych ze względu na zmianę charakteru lub funkcjonowania lub rozszerzenie instalacji, w		Art. 4.	Ilekoć w ustawie jest mowa o: 1) ekwiwalencie – rozumie się przez to ekwiwalent w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664); 2) emisji – rozumie się przez to wprowadzane do powietrza gazy cieplarniane w wyniku działalności człowieka, związanej z eksploatacją instalacji lub prowadzeniem działalności oraz z wykonywaną operacją lotniczą gazy cieplarniane; 3) gazach cieplarnianych – rozumie się przez to: - dwutlenek węgla (CO₂), - metan (CH₄), - podtlenek azotu (N₂O), - fluorowęglowodory (HFCs), - perfluorowęglowodory (PFCs), - sześćfluorek siarki (SF₆); 4) instalacji – rozumie się przez to instalację w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.)); 5) instalacji istniejącej – rozumie się przez to eksploatowaną instalację, która spełnia przesłanki objęcia systemem i została ujęta w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem lub w wykazie, o którym mowa w art. 19 ust. 6; 6) instalacji nowej – rozumie się przez to eksploatowaną instalację, która powoduje emisję gazów cieplarnianych objętych systemem, spełnia przesłanki objęcia systemem, a która nie została ujęta w krajowym	

	następstwie powiadomienia Komisji o krajowym planie rozdzielania; i) "społeczeństwo" oznacza jedną lub więcej osób oraz, zgodnie z ustawodawstwem krajowym lub praktyką, stowarzyszenia, organizacje lub grupy osób; j) "tona równoważnika ditlenku węgla" oznacza jedną tonę metryczną ditlenku węgla (CO₂) lub ilość jakiegokolwiek gazu cieplarnianego wymienioną w załączniku II z równoważnym potencjałem powodowania globalnego efektu cieplarnianego.		planie rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem lub w wykazie o którym mowa w art. 19 ust. 6; 7) jednostce poświadczonej redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę poświadczoną redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji; 8) jednostce redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji; 9) jednostce uprawnionej – rozumie się przez to podmiot akredytowany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz.2087, z późn. zm.)) uprawniony do weryfikacji raportów; 10) okresie rozliczeniowym – rozumie się przez to: a) dla prowadzącego instalację okres rozpoczęty w dniu 1 stycznia 2008 r. i kończący się w dniu 31 grudnia 2012 r., b) dla operatora statku powietrznego okres rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 2012 r. i kończący się w dniu 31 grudnia 2012 r., a także każdy, następujący po tych okresach ośmioletni okres poczynawszy od dnia 1 stycznia 2013 r.; 11) operacji lotniczej – rozumie się przez to lot statku powietrznego, o którym mowa w pkt 15, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej; 12) operatorze statku powietrznego – rozumie się przez to podmiot uprawniony na podstawie tytułu prawnego do władania statkiem powietrznym, o którym mowa w pkt 15, w celu wykonywania operacji lotniczych; 13) projekcie wspólnych wdrożeń – rozumie się przez to projekt wspólnych wdrożeń w rozumieniu art. 2 pkt 23 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji; 14) prowadzącym instalację – rozumie się przez to prowadzącego instalację w rozumieniu art. 3 pkt 31	
--	--	--	---	--

				ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska; 15) statku powietrznym – rozumie się przez to statek powietrzny w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze; 16) tonokilometrze – rozumie się przez to jeden Mg ładunku handlowego, stanowiącego łączną masę towarów, przesyłek pocztowych i pasażerów, przewiezionych na odległość jednego kilometra; 17) tytule prawnym – rozumie się przez to tytuł prawny w rozumieniu art. 3 pkt 41 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska; 18) uprawnieniu do emisji – rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza ekwiwalentu dwutlenku węgla, które służy do rozliczenia wielkości emisji w ramach systemu i którym można rozporządzać na zasadach określonych w ustawie; 19) zezwoleniu – rozumie się przez to decyzję administracyjną zezwalającą na emisję gazów cieplarnianych z instalacji i określającą obowiązki prowadzącego instalację w zakresie monitorowania i sprawozdawczości, w której to decyzji, w przypadku instalacji nowej lub dokonania zmiany w instalacji, mogą być przyznane uprawnienia do emisji; 20) zmianie w instalacji – rozumie się przez to wywołującą wzrost emisji rozbudowę instalacji, a w przypadku instalacji wytwarzających ciepło, również wywołującą wzrost emisji zmianę w sieci ciepłowniczej związaną z podłączeniem nowych odbiorców.	
Art. 4	Pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych Państwa Członkowskie zapewniają, że od dnia 1 stycznia 2005 r., żadna instalacja nie podejmuje jakichkolwiek działań wymienionych w załączniku I powodujących emisje określone w odniesieniu do tego działania chyba że ich operator posiada pozwolenie wydane przez właściwy organ zgodnie z art. 5 i 6, lub instalacja podlega tymczasowemu wyłączeniu z systemu wspólnotowego na podstawie art. 27.	T	Art. 39	Prowadzący instalację objętą systemem jest obowiązany do uzyskania zezwolenia.	
Art. 5	Wnioski o pozwolenie na emisję gazów		Art. 41	1. Wniosek o wydanie zezwolenia powinien zawierać:	

	cieplarnianych Wniosek skierowany do właściwego organu, o wydanie pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych zawiera opis: a) instalacji oraz jej czynności łącznie z wykorzystywanymi technologiami; b) surowców oraz materiałów pomocniczych, których wykorzystanie może prowadzić do emisji gazów wymienionych w załączniku I; c) źródła emisji gazów wymienionych w załączniku I z instalacji; oraz d) planowane środki mające na celu monitorowanie oraz sprawozdawczość w odniesieniu do emisji zgodnie z wytycznymi przyjętymi na podstawie art. 14. Wnioski zawierają również podsumowanie danych szczegółowych o charakterze nietechnicznym wskazanych w akapicie pierwszym.		ust. 1	1) oznaczenie prowadzącego instalację i jego adres miejsca zamieszkania albo siedziby; 2) adres zakładu, na terenie którego jest eksploatowana instalacja; 3) informację o tytule prawnym do instalacji; 4) informację o rodzaju instalacji, stosowanych urządzeniach i technologiach oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji; 5) rodzaje gazów cieplarnianych, które mają być objęte zezwoleniem; 6) czas, na jaki ma zostać wydane zezwolenie; 7) liczbę uprawnień do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego w rozbiciu na poszczególne lata, w przypadku instalacji nowych lub tych, w których dokonano zmiany w instalacji.	
Art. 6	Warunki dotyczące pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych oraz treść pozwoleń 1. Właściwy organ wydaje pozwolenie na emisje gazów cieplarnianych przyznające zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych ze wszystkich lub części instalacji jeśli jest przekonany, że operator jest zdolny do monitorowania oraz składania sprawozdań z emisji. Pozwolenie na emisje gazów cieplarnianych może obejmować jedną lub więcej instalacji położonych w tym samym miejscu, którymi kieruje ten sam operator. 2. Pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych zawierają co następuje: a) nazwisko (nazwę) i adres operatora; b) opis działań oraz emisji z instalacji; c) wymogi monitorowania, określające metodologię monitorowania oraz częstotliwość; d) wymogi sprawozdawczości; oraz e) zobowiązanie do poddania przydziałów zarówno emisji z instalacji ogółem jak i w każdym roku kalendarzowym, jak zweryfikowano zgodnie z art. 15, w okresie czterech miesięcy po zakończeniu tego roku.		Art. 42	1. W zezwoleniu określa się: 1) oznaczenie prowadzącego instalację i jego adres miejsca zamieszkania albo siedziby i adres; 2) adresu zakładu, na terenie którego jest eksploatowana instalacja; 3) rodzaje instalacji objętych systemem oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji; 4) rodzaje gazów cieplarnianych objętych zezwoleniem; 5) czas, na jaki zostaje wydane zezwolenie. 2. W zezwoleniu zatwierdza się plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 54 ust. 1. 3. W przypadku dokonania zmiany w instalacji, w zezwoleniu określa się także: 1) liczbę dodatkowych uprawnień do emisji przyznanych z krajowej rezerwy, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4 na czas od dnia wydania decyzji do końca okresu rozliczeniowego, po otrzymaniu od Krajowego ośrodka pisemnej informacji o możliwej do przyznania liczbie uprawnień do emisji dla danej instalacji; 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1. 4. Dla instalacji nowych w zezwoleniu określa się także:	

				1) liczbę uprawnień do emisji przyznanych z krajowej rezerwy, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4 od dnia wydania decyzji do końca okresu rozliczeniowego, po otrzymaniu od Krajowego ośrodka pisemnej informacji o możliwej do przyznania liczbie uprawnień do emisji dla danej instalacji; 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1. 5. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi wniosek prowadzącego instalację nową lub w której dokonano zmiany w instalacji wraz załącznikami, o których mowa w art. 41 ust. 2, w celu sporządzenia informacji, o której mowa w ust. 3 pkt 1 lub w ust. 4 pkt 1. 6. Krajowy ośrodek przekazuje organowi właściwemu do wydania zezwolenia informacji, o której mowa w ust. 3 pkt 1 lub w ust. 4 pkt 1 w terminie 14 dni. 7. Informacja, o której mowa w ust. 3 pkt 1 lub w ust. 4 pkt 1, wiąże organ wydający zezwolenie.	
Art. 7	Zmiany w odniesieniu do instalacji Podmioty gospodarcze powiadamiają właściwy organ o jakichkolwiek planowanych zmianach w charakterze lub działaniu, lub rozszerzeniu działalności instalacji, która może wymagać uaktualnienia pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych. Gdzie sytuacja tego wymaga, właściwy organ uaktualnia pozwolenie. W przypadku gdy istnieje zmiana tożsamości operatora instalacji, właściwy organ uaktualnia pozwolenie celem objęcia nazwy (nazwiska) i adresu nowego operatora.		Art. 43	1. Prowadzący instalację jest obowiązany do wystąpienia z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku: 1) zmiany w instalacji; 2) zmiany planu monitorowania, o którym mowa w art. 52 ust. 4; 3) zmiany prowadzącego instalację lub nazwy, pod którą prowadzący instalację prowadzi działalność objętą systemem; 4) zmiany przepisów regulujących sposób monitorowania wielkości emisji; 5) zmiany przepisów określających rodzaje instalacji objętych systemem. 2. Prowadzący instalację ma obowiązek wystąpienia z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od wystąpienia zdarzenia uzasadniającego jego złożenie chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej.	
Art. 8	Koordinacja z dyrektywą 96/61/WE Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że w przypadku gdy instalacje wykonują działania, które są objęte załącznikiem do dyrektywy 96/61/WE, warunki, oraz procedura wydawania pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych	N			

	są skoordynowane z warunkami oraz procedurami w odniesieniu do pozwolenia, przewidzianymi w tej dyrektywie. Wymogi art. 5, 6 oraz 7 niniejszej dyrektywy mogą zostać połączone z procedurami przewidzianymi w dyrektywie 96/61/WE.			
Art. 9	Krajowy plan rozdzielania 1. W odniesieniu do każdego okresu określonego w art. 11 ust. 1 i 2, każde Państwo Członkowskie opracowuje krajowy plan przydziałów wskazujący całkowitą ilość pozwoleń, które ma zamiar rozdzielić w odniesieniu do tego okresu oraz sposób w jaki proponuje je rozdzielić. Plan opiera się na kryteriach celowości oraz przejrzystości, w tym na kryteriach wymienionych w załączniku III, należycie uwzględniając opinie społeczeństwa. Komisja, bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r. opracuje wskazania dotyczące wprowadzenia w życie kryteriów wymienionych w załączniku III. Na okres określony w art. 11 ust. 1, plan zostaje opublikowany oraz notyfikowany Komisji oraz innym Państwom Członkowskim najpóźniej do dnia 31 marca 2004 r. W odniesieniu do dalszych okresów, plan zostaje opublikowany oraz notyfikowany Komisji oraz innym Państwom Członkowskim przynajmniej na 18 miesięcy przed rozpoczęciem odpowiedniego okresu. Changes relating to installations 2. Krajowe plany rozdzielania są rozpatrywane w ramach Komitetu określonego w art. 23 ust. 1. 3. W ciągu trzech miesięcy od notyfikacji krajowego planu rozmieszczenia przez Państwo Członkowskie na podstawie ust. 1, Komisja może odrzucić ten plan, jakiegokolwiek jego aspekt, na podstawie tego, iż jest on niezgodny z kryteriami wymienionymi w załączniku III lub z artykuł 10. Państwo Członkowskie podejmuje decyzję wyłącznie na podstawie art. 11 ust. 1 lub 2 jeśli proponowane zmiany są przyjęte przez Komisję. Podaje się powody odrzucenia decyzji przez Komisję.		Art. 11 1. Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem, zwany dalej „krajowym planem”, sporządza się na okres rozliczeniowy rozpoczęty w dniu 1 stycznia 2008 r. i kończący się w dniu 31 grudnia 2012 r. na podstawie informacji przekazywanych przez prowadzących instalacje objęte systemem. 2. Prowadzący instalację objętą systemem, a także spełniającą przesłanki objęcia systemem jest obowiązany do przekazywania Krajowemu ośrodkowi informacji, na podstawie których jest opracowywany krajowy plan nie później niż 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego. 3. Krajowy ośrodek przeprowadza weryfikację informacji, o których mowa w ust. 1, pod względem kompletności zawartych w nich danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń.	
		Art. 12	1. Projekt krajowego planu opracowuje Krajowy ośrodek. 2. W krajowym planie określa się: 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przeznaczonych do rozdziału w danym okresie rozliczeniowym; 2) całkowitą liczbę uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem; 3) wykaz instalacji wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji na poszczególne lata okresu rozliczeniowego; 4) liczbę uprawnień do emisji, jakie w okresie rozliczeniowym będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji dla instalacji nowych i tych, w których dokonano zmiany w instalacji; 5) liczbę lub procentowy udział jednostek poświadczonych redukcji emisji i jednostek	

				redukcji emisji, które prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji oraz sposób wykorzystania tych jednostek w okresie rozliczeniowym; 6) liczbę uprawnień do emisji, które stanowią rezerwę dla zatwierdzonych projektów wspólnych wdrożeń, które wywołają obniżenie emisji dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem. 7) W rezerwie, o której mowa w pkt 4, wyodrębnia się: a) rezerwę dla instalacji zidentyfikowanych po dniu 1 stycznia 2008 r. oraz na planowane projekty wspólnych wdrożeń, b) rezerwę uprawnień do emisji pozyskanych w ramach zmniejszenia przydziałów w trybie określonym w art. 47a ust. 1. 3. Opracowując krajowy plan, bierze się pod uwagę: 1) polityki, strategie, plany lub programy dotyczące w szczególności przemysłu, energetyki, transportu, ochrony środowiska oraz rolnictwa i leśnictwa; 2) całkowitą wielkość emisji krajowej oraz emisji z instalacji objętych systemem w poprzednim okresie rozliczeniowym; 3) wynikające ze wskaźników emisji relacje wielkości emisji z instalacji do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw członkowskich Unii Europejskiej; 4) wdrażane technologie efektywne z punktu widzenia ochrony środowiska oraz wytwarzania i wykorzystywania energii. 4. W uzasadnieniu do krajowego planu podaje się: 1) sposób określenia całkowitej liczby uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem; 2) kryteria rozdziału uprawnień do emisji między rodzaje instalacji i między instalacje tego samego rodzaju; 3) sposób określenia liczby uprawnień do emisji,	
--	--	--	--	--	--

				które w okresie rozliczeniowym będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji dla instalacji nowych i tych, w których dokonano zmiany w instalacji; 4) sposób określenia liczby lub procentowego udziału jednostek poświadczonej redukcji emisji i jednostek redukcji emisji, które prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji oraz wykorzystania tych jednostek w okresie rozliczeniowym; 5) informacje o sposobie wykorzystania uwag i wniosków zgłoszonych w ramach konsultacji społecznych.	
			Art. 13	Krajowy ośrodek zapewnia możliwość zapoznania się społeczeństwa z projektem krajowego planu oraz wniesienia uwag i wniosków. Przepisy art. 39-43 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko stosuje się odpowiednio.	
			Art. 14	1. Krajowy ośrodek przekazuje, po przeprowadzeniu konsultacji społecznych, projekt krajowego planu ministrowi właściwemu do spraw środowiska. 2. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia projekt krajowego planu z członkami Rady Ministrów. 3. Krajowy plan jest przedkładany Komisji Europejskiej oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej niezwłocznie po jego uzgodnieniu. 4. Krajowy plan jest przyjmowany jeżeli w terminie 3 miesięcy od jego przedłożenia, Komisja Europejska nie odrzuci krajowego planu. 5. Rada Ministrów przyjmuje krajowy plan, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością zapewnienia równego traktowania instalacji objętych krajowym planem, zapewnienia dostępu do uprawnień do emisji nowym uczestnikom systemu, potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, a także powszechnym	

			charakterem tego planu. 6. W przypadku gdy Komisja Europejska odrzuci krajowy plan w części, Rada Ministrów przyjmuje krajowy plan, w drodze rozporządzenia, po akceptacji przez Komisję Europejską poprawionego lub uzupełnionego planu, kierując się koniecznością zapewnienia obowiązku wykonania decyzji Komisji Europejskiej, zapewnienia równego traktowania instalacji objętych krajowym planem, zapewnienia dostępu do uprawnień do emisji nowym uczestnikom systemu, potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego. 7. W przypadku gdy Komisja Europejska odrzuci krajowy plan w części przepisy art. 12-14 ust. 2 stosuje się odpowiednio.	
		Art. 15	Rozporządzenie, o którym mowa w art. 14 ust. 4, powinno być ogłoszone niezwłocznie po akceptacji przez Komisję Europejską krajowego planu, w tym także w razie jego zmiany lub uzupełnienia, w przypadku gdy Komisja Europejska odrzuciła plan w części.	
		Art. 16	1. W przypadku odrzucenia przez Komisję Europejską w całości krajowego planu art. 12-15, stosuje się odpowiednio z wyłączeniem art. 14 ust. 3. 2. Nowy krajowy plan jest przedkładany Komisji Europejskiej oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej niezwłocznie.	
Art. 10	Metoda rozdzielania Państwa Członkowskie rozdzielają przynajmniej 95 % przydziałów wolnych od opłat na trzyletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2005 r. Na pięcioletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2008 r., Państwa Członkowskie rozdzielają przynajmniej 90 % przydziałów wolnych od opłat.		Art. 29. Uprawnienia do emisji z: 1) krajowej rezerwy uprawnień do emisji dla instalacji nowych lub tych w których dokonano zmiany w instalacji, z wyjątkiem uprawnień do emisji, o których mowa w art. 47a ust. 5, 2) rezerwy uprawnień do emisji dla zatwierdzonych projektów wspólnych wdrożeń, które wywołają obniżenie emisji	

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone Dz. U. z 2008 r. Nr 171, poz.1058, Nr 220, poz. 1420 i Nr 227, poz. 1509 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 101, Nr 65, poz. 545 i Nr 91, poz.742.

				dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 6 - które nie zostaną wykorzystane do dnia 31 grudnia 2012 r., mogą zostać zbyte w drodze aukcji, z tym, że łączna liczba uprawnień do emisji przeznaczonych na aukcję nie może przekroczyć 10% całkowitej liczby uprawnień do emisji przeznaczonych do rozdziału w tym okresie rozliczeniowym.	
			Art. 30.	Przeprowadzenie aukcji wymaga zgody Rady Ministrów, wyrażanej na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska, w drodze uchwały.	
			Art. 31.	1. W aukcji mogą wziąć udział podmioty wskazane w art. 10 ust. 2. 2. Aukcję prowadzi się w formie elektronicznej. 3. Aukcję prowadzi Krajowy ośrodek za pośrednictwem platformy informatycznej, wyłonionej w trybie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223 poz. 1655, z późn. zm.¹⁾). 4. Krajowy ośrodek ustala regulamin aukcji. 5. Regulamin aukcji wymaga zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw środowiska. 6. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przeprowadzenia aukcji kierując się potrzebą zagwarantowania przejrzystości i prawidłowego funkcjonowania aukcji oraz równego traktowania podmiotów biorących udział w aukcji. 7. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 6, zostaną określone: 1) sposób ustalania liczby sesji aukcji; 2) szczegółowe wymagania dotyczące rejestracji i identyfikacji uczestników aukcji; 3) szczegółowy sposób określenia ceny minimalnej; 4) szczegółowy sposób wyznaczania ceny	

				rozliczeniowej aukcji; 5) zakres informacji zawartych w ogłoszeniu o aukcji.	
			Art. 32.	1. Krajowy ośrodek zamieszcza ogłoszenie o aukcji w Biuletynie Informacji Publicznej Instytutu Ochrony Środowiska w Warszawie, na co najmniej 30 dni przed jej rozpoczęciem oraz zaprasza do składania ofert. 2. Krajowy ośrodek i uczestnicy aukcji od godziny otwarcia do godziny zamknięcia sesji aukcyjnej przekazują oferty, wnioski i inne oświadczenia za pomocą formularza, umieszczonego na platformie informatycznej, o której mowa w art. 31 ust. 3, umożliwiające wprowadzenie niezbędnych danych w trybie bezpośredniego połączenia z tą platformą, a także zapewniający bezpieczeństwo transakcji. 3. Dokumenty, o których mowa w ust. 2, pod rygorem nieważności, składa się opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. 4. Aukcja odbywa się w jednej rundzie sesji aukcyjnej. 5. Jeżeli przychód ze sprzedaży uprawnień do emisji jest większy niż koszt przeprowadzenia aukcji Krajowy ośrodek może zdecydować o przeprowadzeniu drugiej rundy sesji aukcyjnej.	
			Art. 33.	1. Wadium stanowi 20% szacowanej przez uczestnika wysokości oferty, jaką złoży w trakcie aukcji. 2. Wadium może być wniesione w jednej lub kilku następujących formach: 1) pieniądzu; 2) czeku potwierdzonym przez bank; 3) poręczeniu bankowym; 4) gwarancji bankowej; 5) gwarancji ubezpieczeniowej. 3. Wadium w pieniądzu wnoszone jest w nieprzekraczalnym terminie 3 dni przed dniem rozpoczęcia aukcji, na rachunek bankowy	

				Narodowego Funduszu wskazany w ogłoszeniu, o którym mowa w art. 32 ust. 1. 4. Wadium wnoszone w innej formie niż w pieniądzu składa się w siedzibie Narodowego Funduszu w terminie, o którym mowa w ust. 3. 5. Narodowy Fundusz przekazuje Krajowemu ośrodkowi informację o wniesieniu wadium nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia aukcji.	
			Art. 34.	1. Krajowy ośrodek przekazuje Narodowemu Funduszowi informację w postaci elektronicznej o wyniku aukcji w terminie 3 dni od dnia zakończenia aukcji. 2. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać: 1) zwycięskie oferty; 2) ceny zakupu; 3) rachunki, na które winny być zwrócone wadia w pieniądzu; 4) sposób postępowania z wadiumi wniesionymi w innych formach niż pieniądzu. 3. Narodowy Fundusz dokonuje zwrotu wniesionego wadium w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 1. 4. W przypadku zwycięskich ofert wadium uiszczane w pieniądzu jest zaliczane na poczet ceny zakupu uprawnień do emisji.	
			Art. 35.	1. Oferty każdego uczestnika aukcji są niedostępne dla pozostałych uczestników aukcji. 2. Uczestnik aukcji w trakcie sesji składa jedną ofertę określając cenę oraz liczby uprawnień do emisji, jaką chce nabyć za wskazaną cenę. 3. Złożona oferta wiąże uczestnika do końca danej rundy sesji aukcyjnej i nie może być wycofana.	
			Art. 36.	1. Krajowy ośrodek akceptuje wszystkie oferty z ceną wyższą lub równą cenie rozliczeniowej aukcji, obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 31 ust. 7. 2. Cena zakupu stanowi iloczyn ceny rozliczeniowej i liczby uprawnień do emisji, na którą opiewa	

			złożona oferta. Art. 37. 1. Krajowy ośrodek zamyka sesję aukcji: 1) w terminie określonym w ogłoszeniu, o którym mowa w art. 32 ust. 1; 2) po zakończeniu ostatniej rundy sesji aukcyjnej; 3) jeżeli w ustalonym w ogłoszeniu okresie nie zostaną zgłoszone żadne oferty. 2. Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości informację o nabywcach uprawnień do emisji, całkowitej liczbie sprzedanych uprawnień do emisji i uzyskanej cenie rozliczeniowej, zamieszczając ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej Instytutu Ochrony Środowiska w Warszawie. 3. Nabywca uprawnień do emisji uiszcza cenę zakupu w terminie 3 dni roboczych od zakończenia aukcji na rachunek bankowy Narodowego Funduszu wskazany w ogłoszeniu, o którym mowa w art. 32 ust. 1, oraz przekazuje Krajowemu ośrodkowi dowód uiszczenia ceny zakupu. 4. Krajowy ośrodek przekazuje uprawnienia do emisji na rachunek nabywcy w terminie 5 dni od dnia otrzymania dowodu uiszczenia ceny zakupu. 5. Środki pieniężne uzyskane z aukcji stanowią przychód Narodowego Funduszu. Art. 38. 1. Krajowy ośrodek unieważnia aukcję, jeżeli wszystkie oferty zakupu zawierają ceny niższe niż cena minimalna. 2. Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości informację o unieważnieniu aukcji w Biuletynie Informacji Publicznej Instytutu Ochrony Środowiska w Warszawie, podając uzasadnienie unieważnienia.	
--	--	--	---	--

Art. 11	Rozdzielanie oraz wydawanie przydziałów 1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje decyzję w sprawie całkowitej ilości przydziałów na trzyletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2005 r., które rozdzieli w odniesieniu do tego okresu oraz w sprawie rozdzielania tych przydziałów operatorom każdego urzędu. Niniejsza decyzja podejmowana jest na trzy miesiące przed rozpoczęciem okresu oraz jest oparta na krajowym planie rozdzielania opracowanym na podstawie art. 9 oraz zgodnie z art. 10, uwzględniając opinie społeczeństwa. 2. Każde Państwo Członkowskie na pięcioletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2008 r., oraz w odniesieniu do każdego następnego pięcioletniego okresu, podejmuje decyzje w sprawie całkowitej ilości przydziałów, którą rozdzieli w odniesieniu do tego okresu oraz rozpoczyna proces rozdzielania tych przydziałów operatorom każdego urzędu. Decyzja ta podejmowana jest przynajmniej na 12 miesięcy przed rozpoczęciem odpowiedniego okresu oraz opiera się na krajowym planie rozdzielania Państwa Członkowskiego krajowego planu, opracowanego na podstawie art. 9 oraz zgodnie z art. 10, uwzględniając opinie społeczeństwa. 3. Decyzje podjęte na mocy ust. 1 lub 2 są zgodne z wymogami Traktatu, w szczególności jego art. 87 oraz 88. Podejmując decyzje w sprawie rozdzielania, Państwa Członkowskie uwzględniają potrzebę zapewnienia dostępu do przydziałów nowym operatorom. 4. Właściwy organ wydaje udział całkowitej ilości przydziałów każdego roku okresu określonego w ust. 1 lub 2, do dnia 28 lutego tego roku.		Art. 17	1. Rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4, dokonuje się z uwzględnieniem stosowanej technologii produkcyjnej, informacji dotyczących najlepszych dostępnych technik, o których mowa w art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, wykorzystywanych surowców i paliw, prognozowanej wielkości produkcji oraz wskaźników emisji wynikających z relacji wielkości emisji z instalacji do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw. 2. Krajowy ośrodek ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej informację o liczbie uprawnień do emisji dostępnych w krajowej rezerwie, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4. 3. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4, kierując się potrzebą ograniczania wielkości emisji kolejnością złożenia wniosków o wydanie zezwolenia lub jego zmianę, w których wnioskodawca wnosi o przydział uprawnień do emisji z tej rezerwy oraz potrzebą zapewnienia równego traktowania prowadzących instalacje nowe i tych, w których dokonano zmiany w instalacji, z uwzględnieniem przesłanek, o których mowa w ust. 1.	
			Art. 24	1. Minister właściwy do spraw środowiska niezwłocznie po dokonaniu obliczeń, o których mowa w art. 22 ust. 7 i art. 23 ust. 12, podaje do publicznej wiadomości, za pośrednictwem Biuletynu Informacji Publicznej, informacje o całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanym na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego oraz o liczbie przyznanym mu uprawnień do emisji na każdy rok okresu rozliczeniowego. 2. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje do Krajowego ośrodka wykaz zawierający informacje, o których mowa w ust. 1. 3. Krajowy ośrodek na podstawie wykazu, o którym	

			Art. 26	mowa w ust. 2, w terminie do dnia 28 lutego każdego roku, wydaje na rachunek operatora statku powietrznego liczbę uprawnień do emisji, jaka została obliczona dla niego na dany rok okresu rozliczeniowego. 1. Uprawnienia do emisji są przyznawane instalacji objętej systemem na poszczególne lata okresu rozliczeniowego. 2. Instalacjom istniejącym uprawnienia do emisji są przyznawane w krajowym planie albo w wykazie, o którym mowa w art. 21 ust. 8. 3. Instalacjom nowym lub w przypadku dokonania zmiany w instalacji uprawnienia do emisji są przyznawane w zezwoleniu. 4. W terminie do dnia 28 lutego każdego roku Krajowy ośrodek wydaje na rachunek prowadzącego instalację liczbę uprawnień do emisji jaka została przyznana w krajowym planie albo w wykazie, o którym mowa w art. 21 ust. 8 lub w zezwoleniu określającym liczbę przyznanych uprawnień do emisji na dany rok, z zastrzeżeniem ust. 5. 5. Jeżeli zezwolenie zostało wydane po dniu 28 lutego, Krajowy ośrodek wydaje na rachunek prowadzącego instalację liczbę uprawnień do emisji jaka została przyznana w tym zezwoleniu na pierwszy wskazany w nim rok, w terminie 14 dni od dnia otrzymania kopii ostatecznego zezwolenia określającego liczbę przyznanych uprawnień do emisji.	
Art. 12	Przenoszenie, przekazywanie oraz anulowanie przydziałów 1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przydziały mogą być przenoszone między: a) osobami we Wspólnocie; b) osobami we Wspólnocie oraz osobami w państwach trzecich, w przypadku gdy takie przydziały są uznane zgodnie z procedurą określoną w art. 25 bez ograniczeń innych niż zawarte w niniejszej dyrektywie lub przyjęte na mocy niniejszej dyrektywy. 2. Państwa Członkowskie zapewniają, że przydziały wydane przez właściwy organ innego Państwa		Art. 10	1. Uprawnieniami do emisji można swobodnie rozporządzać chyba, że ustawa stanowi inaczej. 2. Czynności rozporządzające uprawnieniami do emisji mogą być dokonywane między osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, które posiadają rachunek w rejestrze lub innym rejestrze państwa członkowskiego Unii Europejskiej prowadzonym na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z	

	Członkowskiego są uznawane do celów spełniania zobowiązań operatorów na podstawie ust. 3. 3. Państwa Członkowskie zapewniają, że najpóźniej do dnia 30 kwietnia każdego roku, operatorzy każdego urzędnika przyznają przydziały jednakowo dla emisji całkowitej z urzędów w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego jak zweryfikowano zgodnie z art. 15, oraz, że są one następnie anulowane. 4. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, że przydziały zostaną anulowane w każdym momencie na wniosek posiadających je osób.		Art. 64	dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 271 z 11.10.2008, str. 3). 1. W terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego dokonuje, za pośrednictwem rachunku w Krajowym rejestrze, rozliczenia wielkości emisji polegającego na umorzeniu uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji ustalonej na podstawie zweryfikowanego raportu, o którym mowa w art. 55 ust. 3, sporządzonego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego. 2. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 61 ust. 7, lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 62 ust. 3, wynika, że wielkość emisji była większa, niż określona w zweryfikowanym raporcie, o którym mowa w art. 55 ust. 3, prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego w terminie 14 dni od dnia wprowadzenia przez Krajowy ośrodek wielkości emisji, w przypadkach o których mowa w art. 63 ust. 1 pkt 2 lub 3, dokonuje umorzenia w Krajowym rejestrze brakującej liczby uprawnień do emisji. 3. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 61 ust. 7, lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 62 ust. 3, wynika, że emisja była mniejsza, niż określona w zweryfikowanym raporcie, o którym mowa w art. 55 ust. 3, umorzone uprawnienia w liczbie przekraczającej wielkość emisji są zaliczane na poczet rozliczenia emisji w kolejnych latach okresu rozliczeniowego.	
--	---	--	---------	---	--

Art. 13	Ważność przydziałów 1. Przydziały są ważne w odniesieniu do emisji w trakcie okresu określonego w art. 11 ustęp 1 lub 2, w odniesieniu do którego są wydawane. 2. W cztery miesiące po rozpoczęciu pierwszego pięcioletniego okresu określonego w art. 11 ust. 2, przydziały, które nie są już ważne oraz nie zostały przekazane oraz zostały anulowane zgodnie z art. 11 ust. 1 lub 2 są anulowane przez właściwy organ. Państwa Członkowskie mogą wydawać przydziały osobom na bieżący okres w celu zastąpienia jakichkolwiek przydziałów znajdujących się w ich posiadaniu, które są anulowane zgodnie z akapitem pierwszym. 3. W cztery miesiące po rozpoczęciu każdego kolejnego pięcioletniego okresu określonego w art. 11 ust. 2, przydziały, które nie są anulowane przez właściwy organ. Państwa Członkowskie wydają przydziały osobom na aktualny okres w celu zastąpienia jakichkolwiek przydziałów znajdujących się w ich posiadaniu, które są anulowane zgodnie z akapitem pierwszym.		Art. 10	3. Uprawnienia do emisji niewykorzystane w danym roku okresu rozliczeniowego zachowują ważność w kolejnych latach tego okresu. 4. Niewykorzystane w danym okresie rozliczeniowym uprawnienia do emisji znajdujące się na rachunkach, o których mowa w art. 8 ust. 2-4, w Krajowym rejestrze są zastępowane odpowiednią liczbą uprawnień do emisji ważnych w kolejnym okresie rozliczeniowym.	
Art. 14	Wytyczne w odniesieniu do monitorowania oraz sprawozdawczości emisji 1. Komisja przyjmuje wytyczne w odniesieniu do monitorowania oraz sprawozdawczości emisji wynikających z działań wymienionych w załączniku I gazów cieplarnianych określonych w odniesieniu do tych czynności, i zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, do dnia 30 września 2003 r. Wytyczne opierają się na zasadach dotyczących monitorowania oraz sprawozdawczości określonych w załączniku IV. 2. Państwa Członkowskie zapewniają, że emisje są monitorowane zgodnie z wytycznymi. 3. Państwa Członkowskie zapewniają, że każdy operator instalacji składa sprawozdanie dotyczące emisji z tej instalacji w trakcie każdego roku kalendarzowego właściwemu organowi poza kończeniem tego roku zgodnie z wytycznymi.		Art. 55	1. Prowadzący instalację, który otrzymał zezwolenie, jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji, zgodnie z planem monitorowania, o którym mowa w art. 54 ust. 1, oraz rozliczania wielkości emisji. 2. Operator statku powietrznego jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji, zgodnie z planem monitorowania, o którym mowa w art. 49 ust. 1 pkt 1, oraz rozliczania wielkości emisji. 3. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego jest obowiązany do sporządzania raportu o wielkości emisji za każdy rok okresu rozliczeniowego. 4. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego rozlicza wielkości emisji na podstawie raportu sporządzanego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.	

Art. 15	Kontrola Państwa Członkowskie zapewniają, że sprawozdania przedłożone przez operatorów na podstawie art. 14 ust. 3 są kontrolowane zgodnie z kryteriami wymienionymi w załączniku V, oraz, iż jest o nich powiadamiany właściwy organ. Państwa Członkowskie zapewniają, że operatorzy, których sprawozdania nie zostały zweryfikowane jako zadowalające zgodnie z kryteriami ustalonymi w załączniku V do dnia 31 marca każdego roku w odniesieniu do emisji w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, nie mogą dokonywać dalszych przeniesień przydziałów, do momentu aż sprawozdanie od tego operatora zostanie zweryfikowane jako zadowalające.		Art. 55 Art. 58 Art. 61 ust. 3	3. prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany do sporządzania raportu o wielkości emisji za każdy rok okresu rozliczeniowego. Raporty, o których mowa w art. 53 ust. 1 i art. 55 ust. 3, podlegają weryfikacji przez jednostki uprawnione w zakresie zgodności informacji zawartych w raporcie ze stanem faktycznym. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie przedłoży zweryfikowanego raportu w terminie, Krajowy ośrodek blokuje rachunek w rejestrze do czasu przedłożenia zweryfikowanego raportu. Odblokowanie rachunku następuje niezwłocznie po przedłożeniu zweryfikowanego raportu.	
Art. 16	Kary 1. Państwa Członkowskie ustanawiają reguły dotyczące kar mających zastosowanie do naruszeń przepisów krajowych, przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że takie kary są wykonywane. Przewidziane kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o tych przepisach najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r., oraz bezzwłocznie o wszystkich późniejszych zmianach wpływających na nie. 2. Państwa Członkowskie zapewniają opublikowanie nazw (nazwisk) operatorów naruszających wymogi przekazania wystarczającej ilości przydziałów na mocy art. 12 ust. 3. 3. Państwa Członkowskie zapewniają, że każdy operator, który nie przekazuje wystarczających przydziałów do dnia 30 kwietnia każdego roku w celu objęcia jego emisji w trakcie roku poprzedniego jest odpowiedzialny za opłacenie kary za przekroczenie emisji. Kary za przekroczenie emisji wynoszą 100 EUR za każdą tonę równoważnika ditlenku węgla wyemitowaną przez urządzenie, w odniesieniu do którego operator nie przekazał przydziału. Płatności kary za przekroczenie emisji nie uwalniają operatora od obowiązku przekazania ilości przydziałów równych temu		Art. 69 Art. 70	1. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie przedłoży w terminie Krajowemu ośrodkowi zweryfikowanego raportu o wielkości emisji, o którym mowa w art. 60 ust. 1, albo raportu, o którym mowa w art. 60 ust. 7, podlega karze pieniężnej w wysokości 10 000 euro. 2. Jeżeli prowadzący instalację nie zgłosi w terminie faktu, że instalacja przestała spełniać przesłanki uczestnictwa w systemie podlega karze pieniężnej w wysokości 5 000 euro. 3. Wysokość kary ustala się stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na dzień, w którym powstał obowiązek. 1. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie rozliczy wielkości emisji wynikającej ze zweryfikowanego raportu w terminie, o którym mowa w art. 64 ust. 1 i ust. 2, podlega karze pieniężnej w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji, która nie została umorzona i jednostkowej stawki kary pieniężnej. 2. Jednostkowa stawka kary pieniężnej wynosi 100 euro.	

			Art. 73	1. Kary pieniężne nakłada, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska. 2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza naruszenia, o których mowa w art. 69 - 72 na podstawie wykazów, o których mowa w art. 65 ust. 2 i 3, lub ustaleń kontroli. 3. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska przesyła Krajowemu ośrodkowi oraz Narodowemu Funduszowi kopię decyzji w sprawie nałożenia kary, a w przypadku, o którym mowa w art. 69, gdy kara została nałożona na operatora statku powietrznego, także ministrowi właściwemu do spraw środowiska.	
			Art. 74	1. Kary pieniężne wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, który wydał decyzję. 2. Wpływy z kar pieniężnych, o których mowa w art. 69 - 72, wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska przekazują na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie do końca następnego miesiąca po upływie każdego kwartału.	
			Art. 75	1. Do ponoszenia kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska. 2. Do kar pieniężnych nie stosuje się przepisów działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczących, odroczenia tego terminu, zaniechania ustalenia zobowiązania, zaniechania poboru należności oraz umarzania zaległych zobowiązań i odsetek za zwłokę. 3. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 30 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary pieniężnej stała się ostateczna.	
			Art. 65.	1. Krajowy ośrodek sporządza wykaz prowadzących instalacje albo operatorów statków powietrznych,	

				którzy: 1) w terminie, o którym mowa w art. 61 ust. 1, nie przedłożyli Krajowemu ośrodkowi zweryfikowanego raportu; albo 2) w terminie, o którym mowa w art. 61 ust. 7, nie przedłożyli Krajowemu ośrodkowi raportu; 3) nie dokonali rozliczenia wielkości emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji określonej w zweryfikowanym raporcie lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 62 ust. 3 za poprzedni rok okresu rozliczeniowego. 3. Krajowy ośrodek przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, właściwym wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska w terminie do dnia 15 maja każdego roku. 4. Minister właściwy do spraw środowiska sporządza wykaz operatorów statków powietrznych, którzy nie złożyli wniosków o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 49 ust. 1 pkt 1, i przekazuje ten wykaz właściwym wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska w terminie do dnia 15 maja 2011 r.	
Art. 17	Dostęp do informacji Decyzje odnoszące się do rozdzielania przydziałów oraz sprawozdań dotyczących emisji wymaganych na podstawie pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych oraz znajdujących się w posiadaniu właściwego organu są podawane do publicznej wiadomości przez ten organ z zastrzeżeniem ograniczeń ustanowionych w art. 3 ust. 3 oraz art. 4 dyrektywy 2003/4/WE.	N			
Art. 18	Właściwy organ Państwa Członkowskie podejmują właściwe uzgodnienia administracyjne, w tym wyznaczają właściwy organ lub organy, dla wykonania reguł niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy wyznaczony jest więcej niż jeden organ, pracę tego organu podjęte na mocy niniejszej dyrektywy muszą być koordynowane.		Art. 6 Art. 7	Nadzór nad systemem sprawuje minister właściwy do spraw środowiska. Systemem administruje Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwany dalej „Krajowym ośrodkiem”.	

Art. 19	Rejestry 1. Państwa Członkowskie zapewniają ustanowienie i utrzymania rejestru w celu zapewnienia należytego uwzględnienia wydania, posiadania, przenoszenia oraz anulowania przydziałów. Państwa Członkowskie mogą utrzymywać swoje rejestry w skonsolidowanym systemie, razem z jednym lub większą ilością Państw Członkowskich. 2. Jakakolwiek osoba może posiadać przydziały. Rejestry są dostępne dla społeczeństwa oraz zawierają oddzielną księgowość w celu odnotowania przydziałów znajdujących się w posiadaniu każdej osoby, dla której oraz od której przydziały są wydawane lub przenoszone. 3. W celu wykonania niniejszej dyrektywy, Komisja przyjmuje rozporządzenie zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2 w odniesieniu do znormalizowanego oraz zabezpieczonego systemu rejestrów w formie elektronicznych baz danych zawierających wspólne elementy danych w celu przesłania wydania, posiadania, przeniesienia oraz anulowania przydziałów, w celu zapewnienia dostępu społeczeństwa oraz poufności we właściwy sposób oraz w celu zapewnienia, że nie istnieją przeniesienia niezgodne z zobowiązaniami wynikającymi z Protokołu z Kioto.		Art. 8	2. Uprawnienia do emisji są utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwanym dalej „Krajowym rejestrem”. 3. Prowadzący instalację jest obowiązany do posiadania w Krajowym rejestrze rachunku prowadzącego instalację oraz może posiadać osobiste rachunki posiadania. 4. Operator statku powietrznego jest obowiązany do posiadania w Krajowym rejestrze rachunku operatora statku powietrznego oraz może posiadać osobiste rachunki posiadania. 5. Podmioty nie wymienione w ustępie 2 i 3 mogą posiadać osobiste rachunki posiadania w Krajowym rejestrze. 6. Niewydane uprawnienia do emisji oraz uprawnienia do emisji, stanowiące krajową rezerwę uprawnień do emisji, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4, rezerwę dla zatwierdzonych projektów wspólnych wdrożeń, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 6, oraz specjalną rezerwę dla operatorów statków powietrznych, o której mowa w art. 23 ust. 1, przyznane Rzeczypospolitej Polskiej, są utrzymywane na krajowym rachunku posiadania w Krajowym rejestrze.	

Art. 20	Główny zarządca 1. Komisja wyznacza głównego zarządcę w celu utrzymania niezależnego rejestru transakcji, odnotowującego wydanie, przeniesienie oraz anulowanie przydziałów. 2. Główny zarządca przeprowadza zautomatyzowaną kontrolę każdego operatora w rejestrach przez niezależny rejestr w celu zapewnienia, że nie ma żadnych nieprawidłowości w wydawaniu, przekazywaniu oraz anulowaniu przydziałów. 3. Jeśli stwierdzono nieprawidłowości przez zautomatyzowane kontrole, główny zarządca powiadamia Państwa Członkowskie lub zainteresowane Państwa Członkowskie, które nie rejestrują danych transakcji lub jakichkolwiek dalszych transakcji odnoszących się do danych przydziałów do momentu ustąpienia nieprawidłowości.	N			
Art. 21	Sprawozdawczość Państw Członkowskich 1. Każdego roku Państwa Członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to zwraca szczególną wagę na uzgodnienia dotyczące rozdzielania przedziałów, działanie rejestrów, zastosowanie monitorowania oraz wskazań dotyczących sprawozdawczości, kontroli oraz zagadnień odnoszących się do zgodności z dyrektywą oraz w sprawie postępowania podatkowego dotyczącego przydziałów, jeżeli takie istnieje. Pierwsze sprawozdanie przekazywane jest Komisji do dnia 30 czerwca 2005 r. Sprawozdanie sporządzone jest w oparciu o kwestionariusz lub projekt opracowany przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 6 dyrektywy 91/692/EWG. Kwestionariusz lub projekt przesyłany jest Państwom Członkowskim przynajmniej na sześć miesięcy przed upływem nieprzekraczalnego terminu na sporządzenie pierwszego sprawozdania. 2. Na podstawie sprawozdań określonych w ust. 1, Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania sprawozdań od Państw Członkowskich. 3. Komisja gromadzi oraz wymienia informacje między właściwymi organami Państw Członkowskich dotyczące postępów odnoszących się do zagadnień rozdzielania, działania rejestrów, monitorowania, sprawozdawczości,	N			

	kontroli oraz zgodności.				
Art. 22	Zmiany w załączniku III Komisja może zmienić załącznik III, z wyjątkiem kryteriów 1, 5 oraz 7, na okres od 2008 r. do 2012 r. w świetle sprawozdań przewidzianych w art. 21 oraz doświadczenia ze stosowania niniejszej dyrektywy, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.	N			
Art. 23	Komitet 1. Komisja jest wspomagana przez Komitet powołany przez art. 8 dyrektywy 93/389/EWG. 2. W przypadku, dokonywania odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8. Okres, ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące. 3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.	N			
Art. 24	Procedura jednostronnego włączenie dodatkowych działań oraz gazów 1. Państwa Członkowskie mogą od 2008 r., stosować pozwolenia na handel emisjami zgodnie z niniejszą dyrektywą do działań, urządzeń oraz gazów cieplarnianych, które nie są wymienione w załączniku I, pod warunkiem że włączenie takich czynności, urządzeń oraz gazów cieplarnianych jest zatwierdzone przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, biorąc pod uwagę wszelkie odpowiednie kryteria, w szczególności skutki dla rynku wewnętrznego, możliwość zakłócenia konkurencji, integralność środowiskowa systemu oraz wiarygodność planowanego systemu monitorowania oraz sprawozdawczości. Państwa Członkowskie mogą od 2005 r., na takich samych zasadach stosować handel przydziałami emisji	N		Nie dotyczy – tylko w I okresie rozliczeniowym	

	do urzędów wykonujących działania wymienione w załączniku I poniżej poziomów wydajności określonych w tym Załączniku. 2. Dokonane przydzielenia urządzeniom wykonującym takie działania są określone w krajowym planie rozdzielania, o którym mowa w art. 9. 3. Komisja może, z własnej inicjatywy, lub, na wniosek Państwa Członkowskiego, przyjąć wskazania dotyczące monitorowania oraz sprawozdawczości w odniesieniu do emisji z działań, urządzeń oraz gazów cieplarnianych, które nie są wymienione w załączniku I zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, jeśli monitorowanie oraz sprawozdawczość dotyczące tych emisji mogą być przeprowadzane z wystarczającą dokładnością. 4. W przypadku gdy wprowadzone są takie środki, przeglądy przeprowadzone na podstawie art. 30 rozważają również czy załącznik I powinien zostać zmieniony w celu objęcia emisji z tych czynności w sposób zharmonizowany w całej Wspólnocie.				
Art. 25	Powiązania z innymi systemami handlu emisjami gazów cieplarnianych 1. Powinny zostać zawarte porozumienia z państwami trzecimi wymienionymi w załączniku B do Protokołu z Kioto, które ratyfikowały Protokół w celu zapewnienia wzajemnego uznawania przydziałów między systemem wspólnotowym oraz innymi systemami handlu emisjami gazów cieplarnianych zgodnie z regułami określonymi w art. 300 Traktatu. 2. W przypadku gdy zostało zawarte porozumienie określone w ust. 1, Komisja opracowuje jakiegokolwiek niezbędne przepisy odnoszące się do wzajemnego uznawania przydziałów na podstawie tego porozumienia zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.	N		Nie dotyczy – tylko w I okresie rozliczeniowym	

Art. 26	Zmiany dyrektywy 96/61/WE W art. 9 ust. 3 dyrektywy 96/61/WE dodaje się następujący akapit: "W przypadku gdy emisje gazów cieplarnianych z urządzeń są określone w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE [*] Dz.U. L 275 z 25.10.2003 str. 32. w odniesieniu do czynności przeprowadzanych tej instalacji, pozwolenie nie obejmuje dopuszczalnej wielkości emisji dla bezpośrednich emisji gazów chyba że jest to niezbędne w celu zapewnienia że nie powoduje to żadnego znaczącego lokalnego zanieczyszczenia. W odniesieniu do działań wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o nienakładaniu zobowiązań odnoszących się do efektywności energetycznej w odniesieniu do jednostek energetycznego spalania lub innych jednostek emitujących ditlenek węgla na miejscu. W miarę potrzeby, właściwy organ zmienia pozwolenie zgodnie z tym, co właściwe. Trzy poprzednie akapity nie mają zastosowania do instalacji tymczasowo wyłączonych z systemu handlu przydziałami gazów cieplarnianych we Wspólnocie zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE."	N			
Art. 27	Tymczasowe wykluczenie niektórych instalacji 1. Państwa Członkowskie mogą wystosować wniosek do Komisji o tymczasowe wykluczenie instalacji z systemu wspólnotowego najpóźniej do dnia 31 grudnia 2007 r. Wszelkie takie wnioski wymieniają takie instalacje oraz zostają opublikowane. 2. Jeśli rozważywszy jakiegokolwiek opinie społeczeństwa w sprawie tych wniosków, Komisja podejmuje decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, że instalacje będą: a) w wyniku polityk krajowych, ograniczać swoje emisje w miarę potrzeb jeśli były one przedmiotem niniejszej dyrektywy; b) podlegać wymogom monitorowania, sprawozdawczości oraz kontroli które są równoważne w odniesieniu do wymogów przewidzianych na mocy art.	N		Nie dotyczy – tylko w I okresie rozliczeniowym	

	14 i 15; oraz c) podlegać karom przynajmniej równoważnym karom określonym w art. 16 ust. 1 i 4 w przypadku niespełnienia wymogów krajowych; zapewnia tymczasowe wykluczenie tych instalacji z systemu wspólnotowego. Musi zostać zapewnione, że nie będzie to zakłócało rynku wewnętrznego.				
Art. 28	Porozumienie między instalacjami 1. Państwa Członkowskie mogą pozwolić operatorom instalacji wykonującym działania wymienione w załączniku I formować porozumienie między instalacjami w celu osiągania wspólnych celów, zajmujące się tymi samymi działaniami, na okres określony w art. 11 ust. 1 i/lub pierwszy pięcioletni okres określony w art. 11 ust. 2 zgodnie z ust. 2–6 tego artykułu. 2. Operatorzy przeprowadzający działania wymienione w załączniku I, którzy mają zamiar stworzyć porozumienie składają wniosek właściwemu organowi, określając instalacje oraz okres, na który chcą zawrzeć porozumienie oraz uzupełniające dowody na to, że członek zarządu będzie w stanie spełniać zobowiązania określone w ust. 3 i 4. 3. Operatorzy pragnący stworzyć porozumienie nominują zarządcę: a) aby wydawał całkowitą ilość przydziałów obliczoną przez instalację operatora, w drodze odstępstwa od art. 11; b) aby był odpowiedzialny za przekazywanie przydziałów jednakowo dla całkowitych emisji z instalacji, w drodze odstępstwa od przepisów art. 6 ust. 2 lit. e) i art. 12 ust. 3; oraz c) aby był ograniczony w dokonywaniu dalszych przeniesień w przypadku gdy sprawozdanie operatora nie zostało zweryfikowane jako zadowalające zgodnie z art. 15 akapit drugi. 4. Zarządca podlega karom mającym zastosowanie w odniesieniu o naruszeń wymogów w celu przekazania wystarczających przydziałów, aby objąć całkowite emisje z urządzeń w ramach porozumienia, w drodze		Art. 67	1. Prowadzący instalacje należące do tego samego rodzaju działalności mogą do dnia 31 grudnia 2011 r. tworzyć grupę instalacji, w ramach której mogą wspólnie rozliczać wielkość emisji w okresie rozliczeniowym 2008-2012. 2. Prowadzący instalacje przed wystąpieniem z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji powołują zarządcę, który na czas istnienia grupy dysponuje rachunkami instalacji wchodzących w jej skład na zasadach określonych w regulaminie, o którym mowa w art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz który będzie odpowiedzialny za rozliczanie wielkości emisji. 3. Prowadzący instalacje występują z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji do ministra właściwego do spraw środowiska. 4. Wniosek o utworzenie grupy instalacji powinien zawierać: 5. wykaz i określenie rodzaju instalacji w ramach danego rodzaju działalności wchodzących w skład grupy instalacji; 6. oznaczenie prowadzących instalacje wchodzące w skład grupy instalacji oraz ich adresy zamieszkania albo siedzibę i adres; 7. oznaczenie zarządcy, jego adres miejsca zamieszkania albo siedzibę i adres oraz dokument potwierdzający jego powołanie; 8. okres, na który grupa instalacji ma być utworzona; 9. wskazanie sposobu rozliczenia wielkości emisji w przypadku, gdy zarządca grupy nie dokona tego rozliczenia. 10. Minister właściwy do spraw środowiska po	

	odstępstwa od przepisów art. 16 ust. 2, 3 oraz 4. 5. Państwo Członkowskie które pragnie pozwolić na powstanie jednego lub większej ilości porozumień przedkłada wniosek określony w ust. 2 Komisji. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, Komisja może w terminie trzech miesięcy od otrzymania odrzucić wniosek, który nie spełnia wymogów niniejszej dyrektywy. Podaje się powody podjęcia każdej takiej decyzji. W przypadku odrzucenia, Państwo Członkowskie może jedynie pozwolić na powstanie porozumienia jeśli zaproponowane zmiany zostały przyjęte przez Komisję. 6. W przypadku gdy zarządca nie spełnia wymogów kary określonych w ust. 4, każdy operator instalacji w porozumieniu jest odpowiedzialny na mocy art. 12 ust. 3 oraz 16 w odniesieniu do emisji ze swoich własnych instalacji.			otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 3, zajmuje stanowisko i niezwłocznie przekazuje Komisji Europejskiej wniosek wraz zajęтым stanowiskiem. 11. W przypadku zgłoszenia przez Komisję Europejską uwag do wniosku, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzących instalacje do uwzględnienia uwag Komisji Europejskiej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania, i przekazuje Komisji Europejskiej poprawiony wniosek. 12. W przypadku wydania przez Komisję Europejską decyzji o braku uwag do wniosku, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o utworzeniu grupy instalacji. 13. W przypadku instalacji wchodzących w skład grupy instalacji obowiązek rozliczenia wielkości emisji spoczywa na zarządcy grupy. 14. Przepisy art. 58, art. 64 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do zarządcy grupy. 15. W przypadku, gdy zarządca grupy nie rozliczy wielkości emisji, za rozliczenie odpowiadają prowadzący instalacje objęte grupą na zasadach określonych we wniosku, o którym mowa w ust. 4.	
Art. 29	Siła wyższa 1. W trakcie okresu określonego w art. 11 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą wystosować do Komisji wnioski w odniesieniu do niektórych instalacji o wydanie dodatkowych przydziałów w przypadkach siły wyższej. Komisja ustala czy wykazane jest działanie siły wyższej, w których to przypadkach zezwala na wydanie dodatkowych oraz niepodlegających przenoszeniu przydziałów przez to Państwo Członkowskie operatorom tych instalacji. 2. Komisja, bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, opracowuje wskazania w celu opisanie okoliczności na podstawie, których wykazuje się działanie siły wyższej, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r.	N		Nie dotyczy – tylko w I okresie rozliczeniowym	

Art. 30	Przegląd oraz dalszy rozwój 1. Na podstawie osiągniętego postępu w monitorowaniu emisji gazów cieplarnianych, Komisja może złożyć Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie do dnia 31 grudnia 2004 propozycję zmiany załącznika I w celu włączenia do niego innych działań oraz emisji innych gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II. 2. Na podstawie doświadczenia w stosowaniu niniejszej dyrektywy oraz osiągniętego postępu w monitorowaniu emisji gazów cieplarnianych oraz w świetle rozwoju w kontekście prawa międzynarodowego, Komisja opracowuje sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy, biorąc pod uwagę: a) w jaki sposób oraz czy załącznik I powinien zostać zmieniony w celu objęcia innych, znaczących sektorów między innymi chemikaliów, aluminium oraz sektorów transportu, działań oraz emisji innych gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II, w celu poprawy gospodarczej efektywności systemu; b) związek handlu wspólnotowymi przydziałami emisji z handlem emisjami na podstawie prawa międzynarodowego który rozpocznie się w 2008 r.; c) dalszą harmonizację metody rozdzielania (łącznie z systemem aukcji w odniesieniu do okresu po 2012 r.) oraz kryteria w odniesieniu do krajowych planów rozdzielania określonych w załącznik III; d) wykorzystanie kredytów z mechanizmów projektujących; e) związek handlu emisjami z innymi politykami oraz środkami realizowanymi na poziomie Państwa Członkowskiego oraz na poziomie wspólnotowym, w tym podatki, które realizują te same cele; f) czy właściwe jest w odniesieniu do niego, aby był jednolitym rejestrem wspólnotowym; g) poziom kar za przekroczenia emisji, biorąc pod uwagę, między innymi, inflację; h) funkcjonowanie rynku przydziałów, obejmującego w szczególności jakiegokolwiek możliwe zakłócenia rynkowe; i) w jaki sposób dostosować system wspólnotowy do rozszerzenia Unii Europejskiej; j) porozumienia; k) praktyczną stronę rozwoju wzorców w całej				
---------	--	--	--	--	--

	wspólnocie jako podstawę w odniesieniu do rozdzielania, biorąc pod uwagę najlepsze dostępne techniki oraz analizy kosztów i korzyści. Komisja przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie do dnia 30 czerwca 2006 r., któremu w miarę potrzeb towarzyszą wnioski. 3. Powiązanie mechanizmów opartych na projekcie, w tym wspólne wykonanie oraz mechanizm właściwego rozwoju, z systemem wspólnotowym jest pożądane oraz ważne do celów zarówno zmniejszenia globalnych emisji gazów cieplarnianych oraz wzrostu efektywności pod względem kosztów systemu wspólnotowego. Z tego względu, uznanie emisji z mechanizmu opartego na projekcie będzie uznane za ich wykorzystanie w ramach tego systemu z zastrzeżeniem przepisów przyjętych przez Parlament Europejski oraz Radę na wniosek Komisji, który powinien mieć zastosowanie równoległe z systemem wspólnotowym w 2005 r. Wykorzystanie mechanizmu ma mieć charakter uzupełniający w odniesieniu do działania krajowego, zgodnie z odpowiednimi przepisami Protokołu z Kioto oraz Protokołów z Marrakeszu.				
Art. 31	Wykonanie 1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję. Komisja powiadamia pozostałe Państwa Członkowskie o tych przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych. Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie. 2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą. Komisja poinformuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.				

Art. 32	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			
Art. 33	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.	N			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:		Dyrektywa 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie			
Art. 1	Zmiany do dyrektywy 2003/87/WE W dyrektywie 2003/87/WE wprowadza się następujące zmiany: 1) przed art. 1 dodaje się tytuł w brzmieniu: "ROZDZIAŁ I PRZEPISY OGÓLNE";	N			

	r) "przypisane emisje lotnicze" oznaczają emisje pochodzące ze wszystkich lotów wchodzących w zakres działań lotniczych wymienionych w załączniku I, a mianowicie lotów rozpoczynających się na lotnisku znajdującym się na terytorium jednego z państw członkowskich i lotów z państwa trzeciego kończących się na takim lotnisku; s) "historyczne emisje lotnicze" oznaczają średnią rocznych emisji w latach kalendarzowych: 2004, 2005 i 2006, pochodzących ze statków powietrznych wykonujących działania lotnicze wymienione w załączniku I.";		Art. 2 ust. 1 pkt 2) Art. 4 pkt 2 i 11	dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE i posiada koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego, wydaną na podstawie art. 164 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.²⁾), lub certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, wydany na podstawie art. 160 tej ustawy, lub upoważnienie dla przewoźnika lotniczego będącego przedsiębiorcą zagranicznym z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 192a tej ustawy, lub zezwolenie dla obcych przewoźników lotniczych, mogących wykonywać przewozy lotnicze do lub z Rzeczypospolitej Polskiej, wydane na podstawie art. 193 tej ustawy. 1. System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej „systemem”, obejmuje emisję gazów cieplarnianych z instalacji: a) w których prowadzona jest działalność powodująca emisję tych gazów, b) które spełniają wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych – zwanej dalej „instalacją objętą systemem”; 2) <u>operacji lotniczej, która rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej.</u> 2) emisji – rozumie się przez to wprowadzane do powietrza gazy cieplarniane w wyniku działalności człowieka, związanej z eksploatacją instalacji lub prowadzeniem działalności oraz działalności z wykonywaną operacją lotniczą gazy cieplarniane; 11) operacji lotniczej – rozumie się przez to lot statku powietrznego, o którym mowa w pkt 15, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej;	
--	--	--	--	---	--

	4) po art. 3 dodaje się rozdział w brzmieniu: "ROZDZIAŁ II LOTNICTWO Artykuł 3a Zakres zastosowania Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do rozdzielania i wydawania przydziałów w odniesieniu do działań lotniczych wymienionych w załączniku I.		Art. 2 ust. 6 pkt 2 Art. 3	Przepisy ustawy stosuje się do: operatora statku powietrznego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli Rzeczypospolita Polska została dla tego operatora wskazana jako administrujące państwo członkowskie w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 18a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE i posiada koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego, wydaną na podstawie art. 164 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.3)), lub certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, wydany na podstawie art. 160 tej ustawy, lub upoważnienie dla przewoźnika lotniczego będącego przedsiębiorcą zagranicznym z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 192a tej ustawy, lub zezwolenie dla obcych przewoźników lotniczych, mogących wykonywać przewozy lotnicze do lub z Rzeczypospolitej Polskiej, wydane na podstawie art. 193 tej ustawy. Przepisów ustawy nie stosuje się do: 1) instalacji i ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych oraz instalacji wykorzystujących wyłącznie biomasę; 2) operacji lotniczych: a) wykonywanych wyłącznie w celu przewozu – podczas oficjalnej misji – panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, szefów państw, szefów rządów i ministrów wchodzących w skład rządów państwa innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej,	
--	---	--	--	--	--

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1008, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1829, z 2007 r. Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 97, poz. 625, Nr 144, poz. 901, Nr 177, poz. 1095, Nr 180, poz. 1113 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 42, poz. 340.

⁴⁾ Zmiany wymienionej Konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212 i 214, z 1963 r. Nr 24, poz. 137 i 138, z 1969 r. Nr 27, poz. 210 i 211, z 1976 r. Nr 21, poz. 130 i 131, Nr 32, poz. 188 i 189 i Nr 39, poz. 227 i 228, z 1984 r. Nr 39, poz. 199 i 200, z 2000 r. Nr 39, poz. 446 i 447, z 2002 r. Nr 58, poz. 527 i 528 oraz z 2003 r. Nr 78, poz. 700 i 701).

				jeżeli taki charakter lotu został potwierdzony w planie lotu, b) wojskowych, wykonywanych przez wojskowe statki powietrzne, lotów służby celnej, policji, a także straży granicznej, żandarmerii wojskowej, straży miejskiej i innych służb ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, c) związanych z działaniami poszukiwawczo-ratowniczymi, lotów przeciwpożarowych i gaśniczych, lotów z pomocą humanitarną i lotów służb ratowniczych, jeżeli są one wykonywane na podstawie zezwolenia właściwego organu, d) wykonywanych zgodnie z przepisami dla lotów z widocznością (lot VFR), określonych w załączniku 2 do Konwencji o Międzynarodowym Lotnictwie Cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212 i 214, z późn. zm.4)), e) kończących się na lotnisku, z którego wystartował statek powietrzny, wykonywanych bez międzylądowania, f) szkoleniowych, wykonywanych wyłącznie w celu uzyskania licencji lub uzyskania uprawnień przez członków personelu lotniczego, jeżeli jest to potwierdzone w planie lotu, pod warunkiem że lot nie jest wykorzystywany do przewozu pasażerów ani ładunku lub do przebazowania statku powietrznego, g) wykonywanych wyłącznie w celu przeprowadzenia badań naukowych lub w celu sprawdzenia, przetestowania lub przeprowadzenia procesu certyfikacji statku powietrznego lub urządzenia pokładowego lub naziemnego, h) wykonywanych przez statek powietrzny o maksymalnej certyfikowanej masie startowej poniżej 5 700 kg, i) wykonywanych w ramach zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nałożonych	
--	--	--	--	--	--

				zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 2408/92/EWG z dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie dostępu przewoźników lotniczych Wspólnoty do wewnątrz-wspólnotowych tras lotniczych (Dz. Urz. UE L 240, z 24.08.1992, str. 8; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 1, str. 420), na trasach w regionach najbardziej oddalonych, określonych w art. 299 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/2) lub na trasach, których oferowana roczna wydajność miejsc nie przekracza 30 000 rocznie, j) wykonywanych przez operatora statku powietrznego posiadającego certyfikat upoważniający go do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, który realizuje: – mniej niż 243 loty w każdym z trzech kolejnych czteromiesięcznych okresów w roku kalendarzowym, albo – loty, których łączna roczna emisja wynosi mniej niż 10 000 Mg CO₂.	
	Artykuł 3b Działania lotnicze Do dnia 2 sierpnia 2009 r. Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, wytyczne w sprawie szczegółowej interpretacji działań lotniczych wymienionych w załączniku I.	N			
	Artykuł 3c Łączna liczba przydziałów emisji dla lotnictwa		Art. 21 ust. 7	Minister właściwy do spraw środowiska na podstawie decyzji Komisji Europejskiej, oblicza: 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek został przekazany do Komisji Europejskiej, mnożąc liczbę tonokilometrów podanych we wniosku o przyznanie uprawnień do emisji przez wartość wzorca porównawczego;	

				2) liczbę uprawnień do emisji przyznanych na każdy rok okresu rozliczeniowego, operatorowi statku powietrznego, którego wniosek został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat okresu rozliczeniowego.	
	Artykuł 3d Metoda rozdzielania przydziałów dla lotnictwa w drodze sprzedaży aukcyjnej 1. W okresie, o którym mowa w art. 3c ust. 1, 15 % przydziałów rozdziela się w drodze sprzedaży aukcyjnej. 2. Od dnia 1 stycznia 2013 r. odsetek przydziałów rozdzielany w drodze sprzedaży aukcyjnej wynosi 15 %. Ten odsetek może zostać zwiększony w ramach ogólnego przeglądu niniejszej dyrektywy. 3. Przyjmuje się rozporządzenie zawierające szczegółowe przepisy regulujące rozdzielanie przez państwa członkowskie w drodze sprzedaży aukcyjnej przydziałów, które nie muszą zostać wydane nieodpłatnie zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu lub art. 3f ust. 8. Liczba przydziałów, które mają zostać rozdzielone w drodze sprzedaży aukcyjnej w każdym okresie przez każde państwo członkowskie, jest proporcjonalna do udziału tego państwa w łącznej ilości przypisanych emisji lotniczych dla wszystkich państw członkowskich na dany rok odniesienia, wykazanych w sprawozdaniu składanym zgodnie z art. 14 ust. 3 i zweryfikowanym zgodnie z art. 15. Dla okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, rokiem odniesienia jest rok 2010, a dla każdego następnego okresu, o którym mowa w art. 3c, rokiem odniesienia jest rok kalendarzowy kończący się 24 miesiące przed początkiem okresu, do którego odnosi się rozdzielanie w drodze sprzedaży aukcyjnej. Rozporządzenie to, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3. 4. Do państw członkowskich należy określenie, w jaki sposób wykorzystane zostaną dochody uzyskane z rozdzielania przydziałów w drodze sprzedaży aukcyjnej. Dochody te powinny być wykorzystane do przeciwdziałania zmianom klimatu w UE i w państwach		Art. 25 ust. 1 i 2	1. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy dla operatorów statków powietrznych, które nie zostały rozdzielone w trybie określonym w art. 23, są przeznaczone do sprzedaży w drodze aukcji. 2. Zasady sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji reguluje rozporządzenie Komisji Europejskiej, które zostanie wydane na podstawie art. 3d ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE.	

	trzecich, między innymi na środki mające na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, do dokonania dostosowań z myślą o skutkach zmian klimatu w UE i w państwach trzecich, zwłaszcza w krajach rozwijających się, do finansowania badań i rozwoju w zakresie łagodzenia i dostosowań, w szczególności w dziedzinie aeronautyki i transportu lotniczego, do ograniczenia emisji poprzez transport niskoemisyjny, i na pokrycie kosztów administrowania systemem wspólnotowym. Wpływy ze sprzedaży aukcyjnej powinny również być przekazywane na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej, a także na finansowanie środków mających na celu zapobieganie wylesianiu. Państwa członkowskie informują Komisję o działaniach podjętych na mocy niniejszego ustępu. 5. Dostarczenie Komisji informacji na podstawie niniejszej dyrektywy nie zwalnia państw członkowskich z obowiązku informowania określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu.				
	Artykuł 3e Rozdzielanie i wydawanie przydziałów operatorom statków powietrznych 1. Na każdy okres, o którym mowa w art. 3c, każdy operator statku powietrznego może ubiegać się o przyznanie przydziałów, które mają być rozdzielane nieodpłatnie. Z wnioskiem można wystąpić do właściwego organu w administrującym państwie członkowskim, przedstawiając zweryfikowane dane dotyczące tonokilometrów odnoszące się do działań lotniczych wymienionych w załączniku I wykonywanych przez tego operatora statku powietrznego w monitorowanym roku. Do celów niniejszego artykułu monitorowany rok to rok kalendarzowy kończący się dwadzieścia cztery miesiące przed początkiem okresu, którego dotyczy wniosek, zgodnie z załącznikami IV i V lub rok 2010 w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1. Wniosek składa się na co najmniej dwadzieścia jeden miesięcy przed początkiem okresu, którego dotyczy wniosek, lub do dnia 31 marca 2011 r. w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1.		Art. 22	1. Operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o przyznanie uprawnień do emisji, nie później niż na 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia. 2. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania wpłaty. Opłata stanowi przychód budżetu państwa. 3. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji powinien zawierać: 1) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres miejsca zamieszkania albo siedzibę i adres operatora statku powietrznego; 2) oznaczenie okresu rozliczeniowego, którego dotyczy wniosek.	

2. Co najmniej osiemnaście miesięcy przed początkiem okresu, którego dotyczy wniosek, lub do dnia 30 czerwca 2011 r. w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, państwa członkowskie przedkładają Komisji wnioski otrzymane na mocy ust. 1. 3. Co najmniej piętnaście miesięcy przed początkiem każdego okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, lub do dnia 30 września 2011 r. w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, Komisja oblicza i podejmuje decyzję określającą: a) łączną liczbę przydziałów, które mają zostać rozdzielone na ten okres zgodnie z art. 3c; b) liczbę przydziałów, które mają zostać rozdzielone w tym okresie w drodze sprzedaży aukcyjnej, zgodnie z art. 3d; c) liczbę przydziałów stanowiących w tym okresie specjalną rezerwę dla operatorów statków powietrznych, zgodnie z art. 3f ust. 1; d) liczbę przydziałów, które mają zostać przyznane w tym okresie nieodpłatnie, przez odjęcie liczby przydziałów, o której mowa w lit. b) i c), od łącznej liczby przydziałów ustalonej zgodnie z lit. a); oraz e) wzorzec porównawczy, który ma być wykorzystywany przy nieodpłatnym przyznawaniu przydziałów operatorom statków powietrznych, których wnioski zostały przedłożone Komisji zgodnie z ust. 2. Wzorzec porównawczy, o którym mowa w lit. e), wyrażony liczbą przydziałów na tonokilometr, wylicza się poprzez podzielenie liczby przydziałów, o których mowa w lit. d), przez sumę tonokilometrów podanych we wnioskach przedłożonych Komisji zgodnie z art. 2. 4. W terminie trzech miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję decyzji na mocy ust. 3 każde administrujące państwo członkowskie oblicza i publikuje: a) łączną liczbę przydziałów przyznanych na dany okres każdemu operatorowi statków powietrznych, którego wniosek państwo to przedłożyło Komisji zgodnie z ust. 2, obliczoną przez pomnożenie liczby tonokilometrów podanych we wniosku przez wartość wzorca porównawczego, o której mowa w ust. 3 lit. e); oraz b) liczbę przydziałów przyznanych każdemu operatorowi statków powietrznych na każdy rok, którą określa się przez podzielenie łącznej liczby przyznanych			4. Do wniosku o przyznanie uprawnień do emisji operator statku powietrznego dołącza: 1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej; 2) zweryfikowany raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 53 ust. 3, w roku monitorowania, kończącym się na 24 miesiące przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego. 5. Jeżeli wniosek o przyznanie uprawnień do emisji nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 3 i 4, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. 6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski o przyznanie uprawnień do emisji Komisji Europejskiej nie później niż na 18 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego. 7. Minister właściwy do spraw środowiska na podstawie decyzji Komisji Europejskiej wydanej na podstawie przepisów art. 3e ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, oblicza: 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przyznanie uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, mnożąc liczbę tonokilometrów podanych w tym wniosku przez wartość wzorca porównawczego ustalonego w tej decyzji; 2) liczbę uprawnień do emisji przyznanych na każdy rok okresu rozliczeniowego, operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przyznanie uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat okresu rozliczeniowego.	
---	--	--	---	--

	temu operatorowi przydziałów na dany okres, obliczonych zgodnie z lit. a), przez liczbę lat w okresie, w którym ten operator statków powietrznych wykonuje działania lotnicze wymienione w załączniku I. 5. Do dnia 28 lutego 2012 r. i do dnia 28 lutego każdego następnego roku właściwy organ administrującego państwa członkowskiego wydaje każdemu operatorowi statków powietrznych taką liczbę przydziałów, jaka została przyznana temu operatorowi statków powietrznych na dany rok zgodnie z niniejszym artykułem lub art. 3f.				
	Artykuł 3f Specjalna rezerwa dla niektórych operatorów statków powietrznych 1. W każdym okresie, o którym mowa w art. 3c ust. 2, 3 % łącznej liczby przydziałów, które mają zostać rozdzielone, przeznacza się do specjalnej rezerwy przeznaczonej dla operatorów statków powietrznych: a) rozpoczynających wykonywanie działania lotniczego objętego załącznikiem I po roku monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1 odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2; lub b) w przypadku których liczba tonokilometrów rośnie średnio o ponad 18 % rocznie między rokiem monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1 odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu; oraz których działanie zgodnie z lit. a) lub dodatkowe działanie zgodnie z lit. b) nie jest w całości ani w części kontynuacją działania lotniczego wykonywanego uprzednio przez innego operatora statków powietrznych. 2. Operator statków lotniczych, uprawniony zgodnie z ust. 1, może ubiegać się o nieodpłatne przyznanie przydziałów ze specjalnej rezerwy przez złożenie wniosku do właściwego organu swojego administrującego państwa członkowskiego. Wniosek składa się do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu określonego w art. 3c ust. 2, którego dotyczy wniosek. Operatorowi statków lotniczych przyznaje się zgodnie z ust. 1 lit. b) nie więcej niż 1000000 przydziałów. 3. Wniosek na mocy ust. 2:		Art. 23	Operator statku powietrznego może wystąpić z wnioskiem o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy.	

a) zawiera zweryfikowaną liczbę tonokilometrów zgodnie z załącznikiem IV i V, odnoszącą się do działań lotniczych wymienionych w załączniku I, wykonywanych przez operatora statków powietrznych w drugim roku kalendarzowym okresu określonego w art. 3c ust. 2, którego dotyczy wniosek; b) zawiera dowody na to, że kryteria kwalifikowalności przewidziane w ust. 1 zostały spełnione; oraz c) w przypadku gdy operatorzy statków powietrznych są objęci ust. 1 lit. b) – zawiera informację o: (i) wzroście odsetka tonokilometrów wykonanych między rokiem monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1, odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu; (ii) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez tego operatora statków powietrznych między rokiem monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1, odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu; oraz (iii) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez tego operatora statków powietrznych między rokiem, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1, odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu, który to wzrost przewyższa odsetek określony w ust. 1 lit. b). 4. Nie później niż 6 miesięcy od ostatecznej daty składania wniosków określonej w ust. 2 państwa członkowskie przedkładają Komisji wnioski otrzymane na mocy tego ustępu. 5. Nie później niż 12 miesięcy od ostatecznej daty składania wniosków określonej w ust. 2 Komisja decyduje o wzorcu porównawczym, który ma zostać wykorzystany przy nieodpłatnym przyznawaniu przydziałów operatorom statków powietrznych, których wnioski zostały przedłożone Komisji zgodnie z ust. 4. Z zastrzeżeniem ust. 6, wzorec porównawczy jest obliczany poprzez podzielenie liczby przydziałów w specjalnej rezerwie przez: a) liczbę tonokilometrów dla operatorów statków powietrznych objętych ust. 1 lit. a) zawartą we				
---	--	--	--	--

wnioskach przedłożonych Komisji zgodnie z ust. 3 lit. a) i ust. 4; oraz b) całkowity wzrost liczby tonokilometrów przewyższający odsetek określony w ust. 1 lit. b) dla operatorów statków powietrznych objętych ust. 1 lit. b), który wskazano we wnioskach przedłożonych Komisji zgodnie z ust. 3 lit. c) ppkt (iii) i ust. 4. 6. Wzorzec porównawczy, o którym mowa w ust. 5, nie może powodować, by roczny przydział na tonokilometr był większy niż roczny przydział na tonokilometr dla operatora statków lotniczych przyznany zgodnie z art. 3e ust. 4. 7. W terminie trzech miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję decyzji na mocy ust. 5 każde administrujące państwo członkowskie oblicza i publikuje: a) liczbę przydziałów przyznanych ze specjalnej rezerwy każdemu operatorowi statków powietrznych, którego wniosek państwo to przedłożyło Komisji zgodnie z ust. 4. Liczba ta zostaje obliczona przez pomnożenie wzorca porównawczego, o którym mowa w ust. 5, przez: (i) w przypadku gdy operator statków powietrznych jest objęty ust. 1 lit. a) – liczbę tonokilometrów wskazaną we wniosku przedłożonym Komisji zgodnie z ust. 3 lit. a) i ust. 4; (ii) w przypadku gdy operator statków powietrznych jest objęty ust. 1 lit. b) – całkowity wzrost liczby tonokilometrów przekraczający odsetek, o którym mowa w ust. 1 lit. b), wskazany we wniosku przedłożonym Komisji zgodnie z ust. 3 lit. c) ppkt (iii) i ust. 4; oraz b) liczbę przydziałów dla każdego operatora statków powietrznych na każdy rok, którą określa się poprzez podzielenie liczby przydziałów tego operatora przyznanych zgodnie z lit. a) przez liczbę pełnych lat kalendarzowych pozostających do końca okresu, określonego w art. 3c ust. 2, którego dotyczy liczba przydziałów. 8. Państwa członkowskie rozdzielają w drodze sprzedaży aukcyjnej wszystkie nieprzyznane przydziały ze specjalnej rezerwy. 9. Komisja może ustanowić szczegółowe zasady działania specjalnej rezerwy na mocy niniejszego artykułu, w tym dotyczące oceny zgodności z kryteriami kwalifikowalności przewidzianymi w ust. 1. Środki te,				
---	--	--	--	--

	mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.				
	Artykuł 3g Plany dotyczące monitorowania i składania sprawozdań Administrujące państwo członkowskie zapewnia, by każdy operator statków powietrznych przedkładał właściwemu organowi w tym państwie członkowskim plan dotyczący monitorowania, określający środki służące monitorowaniu emisji i danych dotyczących tonokilometrów i składaniu sprawozdań na ten temat do celów wniosku przewidzianego w art. 3e, a także by takie plany były zatwierdzane przez właściwy organ zgodnie z wytycznymi przyjętymi na mocy art. 14.";		Art. 41 ust. 2 pkt 3 Art. 42 Art. 49 ust. 1,2 Art. 50.	2. Do wniosku o wydanie zezwolenia należy dołączyć: 3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 54 ust. 1 2. W zezwoleniu zatwierdza się plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 54 ust. 1. 1. Operator statku powietrznego spełniający przesłanki objęcia systemem jest obowiązany sporządzić: 1) plan monitorowania wielkości emisji; 2) plan monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych. 2. Operator statku powietrznego jest obowiązany sporządzić plany monitorowania, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy przewiduje, że ze względu na charakter wykonywanych przez niego operacji lotniczych zostanie objęty systemem po dniu 1 stycznia 2012 r. 1. Wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 49 ust. 1, operator statku powietrznego jest obowiązany złożyć do ministra właściwego do spraw środowiska w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy. 2. Wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 49 ust. 1 powinien zawierać: 1) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres miejsca zamieszkania albo siedziby operatora statku powietrznego; 2) wstępny wykaz rodzajów statków powietrznych wykorzystywanych w momencie składania projektu planu monitorowania oraz liczbę statków każdego rodzaju, jak również orientacyjny wykaz dodatkowych rodzajów statków powietrznych, które mogą być	

				wykorzystywane; 3) dane o typie i podtypie statku powietrznego, pozwalające określić jego rodzaj i charakterystykę, o których mowa w art. 37 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. - Prawo lotnicze 4) znaki rejestracyjne statków powietrznych; 5) rodzaje gazów cieplarnianych, które mają być objęte planem; 6) rodzaje wykorzystywanych paliw. 3. Do wniosku o zatwierdzenie planów monitorowania należy dołączyć: 7) odpowiednio dokumenty, o których mowa w art. 2 ust. 3 pkt 2; 8) plan monitorowania wielkości emisji oraz plan monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych. 4. Plany monitorowania dołącza się w formie pisemnej i elektronicznej umożliwiającej elektroniczne przetwarzanie zawartych w nim danych. 5. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje plany monitorowania operatorów statków powietrznych Krajowemu ośrodkowi w celu zbadania zgodności sporządzonych planów monitorowania z przepisami, o których mowa w art. 57. 6. Informację dotyczącą zgodności sporządzonych planów monitorowania z przepisami, o których mowa w art. 57, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie 14 dni od dnia otrzymania tych planów.	
			Art. 51.	Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze decyzji, zatwierdza plany monitorowania operatora statku powietrznego.	
			Art. 53 ust. 1	Operator statku powietrznego jest obowiązany sporządzić raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych, w roku monitorowania.	

			Art. 54.	1. Prowadzący instalację spełniającą przesłanki objęcia systemem jest obowiązany sporządzić plan monitorowania wielkości emisji. 2. Plan monitorowania, o którym mowa w ust. 1, podlega zatwierdzeniu w zezwoleniu. 3. Prowadzący instalację jest obowiązany do zmiany planu monitorowania w przypadku: 1) zmiany stosowanej metodyki monitorowania wymuszonej koniecznością funkcjonowania instalacji w warunkach odbiegających od normalnych, o których mowa w art. 142 ust. 2 ustawy z dnia 21 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, trwającej dłużej niż 14 dni, jeżeli odpowiedni sposób monitorowania nie został przewidziany w planie monitorowania wielkości emisji; 2) zmiany stosowanej metodyki monitorowania w związku z poprawą dokładności danych w rozumieniu przepisów określających sposób monitorowania pod warunkiem, że zastosowanie innej metodyki monitorowania nie będzie nieracjonalne kosztowo i technicznie niewykonalne; 3) zmiany stosowanego paliwa oraz materiałów; 4) ujawnienia błędów w stosowanej metodyce monitorowania; 5) przekroczenia poziomu średniorocznej wielkości emisji w danej grupie emisji, o której mowa w decyzji Komisji nr 2007/589/WE, wynikającego ze zweryfikowanego raportu.	
	5) dodaje się tytuł i artykuł w brzmieniu: "ROZDZIAŁ III INSTALACJE STACJONARNE Artykuł 3h Zakres zastosowania		Art. 26	1. Uprawnienia do emisji są przyznawane instalacji objętej systemem na poszczególne lata okresu rozliczeniowego. 2. Instalacjom istniejącym uprawnienia do emisji są przyznawane w krajowym planie lub w wykazie o którym mowa w art. 21 ust. 8. 3. Instalacjom nowym lub w przypadku dokonania zmiany w instalacji uprawnienia do emisji są przyznawane w zezwoleniu. 4. W terminie do dnia 28 lutego każdego roku Krajowy ośrodek wydaje na rachunek prowadzącego	

	Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych i do rozdzielania i wydawania przydziałów w odniesieniu do działań wymienionych w załączniku I innych niż działania lotnicze.";			instalację liczbę uprawnień do emisji jaka została przyznana w krajowym planie lub w wykazie o którym mowa w art. 21 ust. 8 lub w zezwoleniu określającym liczbę przyznanych uprawnień do emisji na dany rok, z zastrzeżeniem ust. 5. 5. Jeżeli zezwolenie zostało wydane po dniu 28 lutego, Krajowy ośrodek wydaje na rachunek prowadzącego instalację liczbę uprawnień do emisji jaka została przyznana w tym zezwoleniu na pierwszy wskazany w nim rok, w terminie 14 dni od dnia otrzymania kopii ostatecznego zezwolenia określającego liczbę przyznanych uprawnień do emisji.	
	6) artykuł 6 ust. 2 lit. e) otrzymuje brzmienie: "e) zobowiązanie do poddania przydziałów, innych niż przydziały wydane na mocy rozdziału II, odpowiadające całkowitej ilości emisji z instalacji w każdym roku kalendarzowym, zweryfikowanej zgodnie z art. 15, w okresie czterech miesięcy po zakończeniu tego roku.";	N			
	7) po art. 11 dodaje się tytuł w brzmieniu: "ROZDZIAŁ IV PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO LOTNICTWA I INSTALACJI STACJONARNYCH";	N			
	8) w art. 11a dodaje się ustęp w brzmieniu: "1a. W okresie, o którym mowa w art. 3c ust. 1, operatorzy statków powietrznych mogą wykorzystywać CER i ERU do 15 % liczby przydziałów, które należy zwrócić zgodnie z art. 12 ust. 2a. W kolejnych okresach wysokość odsetka CER i ERU, który może być wykorzystany w odniesieniu do działalności lotniczej, zostaje poddana przeglądowi w ramach ogólnego przeglądu niniejszej dyrektywy, z uwzględnieniem zmian w międzynarodowym systemie rozwiązań dotyczących zmian klimatu. Komisja publikuje informacje o tym odsetku co najmniej		Art. 68	1. Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji: 1) jednostki redukcji emisji; 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji – przy czym uznaje się, że jedna jednostka odpowiada jednemu uprawnieniu do emisji. 2. Do rozliczenia, o którym mowa w ust. 1, nie wykorzystuje się jednostek uzyskanych w wyniku: 1) realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych; 2) użytkowania i zmian użytkowania gruntu; 3) prowadzenia gospodarki leśnej. 3. Liczba jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką operator statku	

	sześć miesięcy przed początkiem każdego okresu, o którym mowa w art. 3c.";			powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia wielkości emisji za rok 2012, wynosi 15% przydziału uprawnień do emisji dla operatora statku powietrznego na ten rok. 4. Liczba jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, którą operator statku powietrznego może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji, odpowiada procentowej wartości zweryfikowanych emisji za każdy rok w okresie od 2013 do 2020, jednak nie mniejszej niż 1,5%. 5. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” procent jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką operator statku powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia wielkości emisji.	
	9) w art. 11b ust. 2 termin "instalacje" zastępuje się terminem "działania";	N			
	10) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 2 po wyrazie "celów" dodaje się wyrazy "wypełnienia zobowiązań operatorów statków powietrznych na podstawie ust. 2a lub"; b) dodaje się ustęp w brzmieniu: "2a. Administrujące państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 30 kwietnia każdego roku każdy operator statków powietrznych zwracał liczbę przydziałów odpowiadającą całkowitej ilości emisji wytworzonych w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, pochodzących z działań lotniczych wymienionych w załączniku I, które wykonuje ten operator statków powietrznych, zweryfikowanej zgodnie z art. 15. Państwa członkowskie zapewniają, aby przydziały zwrócone zgodnie z niniejszym ustępem zostały następnie anulowane.";		Art. 64	1. W terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego dokonuje, za pośrednictwem rachunku w rejestrze, rozliczenia wielkości emisji polegającego na umorzeniu uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji ustalonej na podstawie zweryfikowanego raportu, o którym mowa w art. 55 ust. 3, sporządzonego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego. 2. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 61 ust. 7, lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 62 ust. 3, wynika, że wielkość emisja była większa, niż określona w zweryfikowanym raporcie, o którym mowa w art. 55 ust. 3, prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego w terminie 14 dni od dnia wprowadzenia przez Krajowy ośrodek wielkości emisji, o którym mowa w art. 63 ust. 1 pkt 2 i 3, dokonuje umorzenia w rejestrze brakującej liczbie uprawnień do emisji. 3. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 61 ust. 7, lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 62 ust. 3, wynika, że emisja była mniejsza, niż określona w	

	c) ustęp 3 otrzymuje brzmienie: "3. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 30 kwietnia każdego roku operatorzy każdego urzędu zwracali liczbę przydziałów innych niż przydziały wydane na mocy rozdziału II, odpowiadającą całkowitej ilości emisji z urzędów w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, zweryfikowanej zgodnie z art. 15, oraz aby były one następnie anulowane.";			zweryfikowanym raporcie, o którym mowa w art. 55 ust. 3, umorzone uprawnienia w liczbie przekraczającej wielkość emisji są zaliczane na poczet rozliczenia emisji w kolejnych latach okresu rozliczeniowego.	
	11) w art. 13 ust. 3 wyrazy "art. 12 ust. 3" zastępuje się wyrazami "art. 12 ust. 2a lub 3";	N			
	12) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 zdanie pierwsze: (i) po wyrazach "tych czynności" dodaje się wyrazy "oraz danych dotyczących tonokilometrów do celów wniosku przewidzianego w art. 3e lub 3f"; (ii) skreśla się wyrazy "do dnia 30 września 2003 r."; oraz b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie: "3. Państwa członkowskie zapewniają, by każdy operator lub operator statków powietrznych składał właściwemu organowi sprawozdanie dotyczące emisji z urzędów w trakcie każdego roku kalendarzowego lub – od dnia 1 stycznia 2010 r. – emisji ze statku powietrznego, który ten operator eksploatuje po zakończeniu tego roku zgodnie z wytycznymi.";		Art. 53	1. Operator statku powietrznego jest obowiązany sporządzić raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych, w roku monitorowania. 2. Rokiem monitorowania jest rok kalendarzowy kończący się na 24 miesiące przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego. 3. Raport, o którym mowa w ust. 1, zweryfikowany przez jednostki uprawnione, o których mowa w art. 61 ust. 1, operator statku powietrznego przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska: 1) na co najmniej 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego; 2) do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego w przypadku, gdy informacje zawarte w raporcie są podstawą ubiegania się o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy. 4. Minister właściwy do spraw środowiska może przeprowadzić ocenę zweryfikowanego raportu o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych, pod względem kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z wymaganiami określonymi w przepisach o których mowa w art. 57 ust. 1 i z zatwierdzonym planem monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych. Przepisy art. 61 ust. 5 - 7 stosuje się odpowiednio.	

	13) artykuł 15 otrzymuje brzmienie: "Artykuł 15 Weryfikacja Państwa członkowskie zapewniają, by sprawozdania przedłożone przez operatorów i operatorów statków powietrznych na podstawie art. 14 ust. 3 były weryfikowane zgodnie z kryteriami wymienionymi w załączniku V i we wszelkich szczegółowych przepisach przyjętych przez Komisję zgodnie z niniejszym artykułem oraz by był o nich powiadamiany właściwy organ. Państwa członkowskie zapewniają, by operatorzy i operatorzy statków powietrznych, których sprawozdania nie zostały zweryfikowane jako zadowalające zgodnie z kryteriami ustalonymi w załączniku V i we wszelkich szczegółowych przepisach przyjętych przez Komisję zgodnie z niniejszym artykułem do dnia 31 marca każdego roku w odniesieniu do emisji w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, nie mogli dokonywać dalszych przeniesień przydziałów, do momentu aż sprawozdanie od tego operatora zostanie zweryfikowane jako zadowalające. Komisja może przyjąć szczegółowe przepisy dotyczące weryfikacji sprawozdań składanych przez operatorów statków powietrznych na podstawie art. 14 ust. 3 i wniosków na mocy art. 3e i 3f, w tym weryfikacji procedur stosowanych przez weryfikatorów, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2.";		Art. 52. ust. 1 Art. 57 Art 58 Art 60 Art 61	1. Operator statku powietrznego jest obowiązany dokonywać przeglądu planu monitorowania wielkości emisji przed rozpoczęciem każdego okresu rozliczeniowego. Sposób monitorowania wielkości emisji pochodzących z instalacji i operacji lotniczych oraz sposób monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych określa decyzja Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiająca wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 229 z 31.08.2007, str. 1), z zastrzeżeniem art. 92 ust. 2. Raporty, o których mowa w art. 53 ust. 1 i art. 55 ust. 3, podlegają weryfikacji przez jednostki uprawnione w zakresie zgodności informacji zawartych w raporcie ze stanem faktycznym. Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego ponosi koszty weryfikacji raportu. 1. Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego przedkłada Krajowemu ośrodkowi raport, o którym mowa w art. 55 ust. 3, zweryfikowany przez jednostkę uprawnioną w terminie do dnia 20 lutego każdego roku. 3. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie przedłoży zweryfikowanego raportu w terminie, Krajowy ośrodek blokuje rachunek w rejestrze do czasu przedłożenia zweryfikowanego raportu. Odblokowanie rachunku następuje niezwłocznie po przedłożeniu zweryfikowanego raportu. 4. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę zweryfikowanego raportu, pod względem kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z wymaganiami określonymi w przepisach o których mowa w art. 57	
--	---	--	---	---	--

				ust. 1 i z zatwierdzonym planem monitorowania wielkości emisji. 5. Jeżeli z oceny Krajowego ośrodka wynika, że zweryfikowany raport nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 4, Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego o wyjaśnienia. 6. Jeżeli z udzielonych wyjaśnień wynika potrzeba dokonania zmian w zweryfikowanym raporcie, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o dokonanie zmian w tym raporcie. 7. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany, w uzgodnieniu z jednostką uprawnioną, która przeprowadziła weryfikację raportu, wprowadzić zmiany do raportu i przedłożyć poprawiony raport w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.	
	14) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 skreśla się wyrazy "najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r.,"; b) ustępy 2 i 3 otrzymują brzmienie: "2. Państwa członkowskie zapewniają opublikowanie nazw (nazwisk) operatorów i operatorów statków powietrznych naruszających wymogi przekazania wystarczającej ilości przydziałów na mocy niniejszej dyrektywy. 3. Państwa członkowskie zapewniają, by każdy operator lub operator statków powietrznych, który nie przekazuje wystarczających przydziałów do dnia 30 kwietnia każdego roku w celu objęcia jego emisji w trakcie roku poprzedniego, był odpowiedzialny za opłacenie kary za przekroczenie emisji. Kary za przekroczenie emisji wynoszą 100 EUR za każdą wyemitowaną tonę równoważnika ditlenku węgla, w odniesieniu do której operator nie przekazał przydziału. Płatności kary za przekroczenie emisji nie uwalniają operatora od obowiązku przekazania ilości przydziałów równych		Art. 72 Art. 73	1. Jeżeli operator statku powietrznego nie posiada zatwierdzonego planu monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 49 ust. 1 pkt 1, podlega karze pieniężnej w wysokości 50 000 euro. 2. Wysokość kary ustala się stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na dzień jej nałożenia. 3. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska na wniosek operatora statku powietrznego, w drodze decyzji, ustala termin złożenia wniosku o zatwierdzenie planu monitorowania, o którym mowa w art. 49 ust. 1. 4. W przypadku złożenia wniosku o zatwierdzenie planu monitorowania, w terminie o którym mowa w ust. 3, kary pieniężnej nie nakłada się, a postępowanie w sprawie jej nałożenia umarza się. 1. Kary pieniężne nakłada, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska. 2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza naruszenia, o których mowa w art. 69 - 72 na podstawie wykazów, o których mowa w art. 65 ust. 2 i 3, lub ustaleń kontroli. 3. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska przesyła Krajowemu ośrodkowi oraz Narodowemu Funduszowi	

				5) użytkowania i zmian użytkowania gruntu; 6) prowadzenia gospodarki leśnej. 3. Liczba jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką operator statku powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia wielkości emisji za rok 2012, wynosi 15% przydziału uprawnień do emisji dla operatora statku powietrznego na ten rok. 4. Liczba jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, którą operator statku powietrznego może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji, odpowiada procentowej wartości zweryfikowanych emisji za każdy rok w okresie od 2013 do 2020, określonej na poziomie nie niższym niż 1,5%. 5. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” procent jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką operator statku powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia wielkości emisji	
			Art. 69	1. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie przedłoży w terminie Krajowemu ośrodkowi zweryfikowanego raportu o wielkości emisji, o którym mowa w art. 60 ust. 1, albo raportu, o którym mowa w art. 60 ust. 7, podlega karze pieniężnej w wysokości 10 000 euro. 2. Jeżeli prowadzący instalację nie zgłosi w terminie faktu, że instalacja przestała spełniać przesłanki uczestnictwa w systemie podlega karze pieniężnej w wysokości 5 000 euro. 3. Wysokość kary ustala się stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na dzień, w którym powstał obowiązek.	
			Art. 70.	1. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie rozliczy wielkości emisji wynikającej ze zweryfikowanego raportu w terminie, o którym mowa w art. 64 ust. 1 i ust. 2, podlega karze pieniężnej w wysokości równej	

	7. W przypadku gdy do Komisji zostają skierowane wnioski takie jak te, o których mowa w ust. 5, informuje ona o tym pozostałe państwa członkowskie za pośrednictwem ich przedstawicieli w komitecie, o którym mowa w art. 23 ust. 1, zgodnie z regulaminem komitetu. 8. Przyjęcie decyzji na wniosek zgodnie z ust. 5 poprzedzają – jeżeli jest to właściwe i możliwe do wykonania – konsultacje z organami odpowiedzialnymi za nadzór regulacyjny nad danym operatorem statków powietrznych. Jeżeli jest to możliwe, Komisja i państwa członkowskie przeprowadzają konsultacje wspólnie. 9. W przypadku gdy Komisja rozważa podjęcie decyzji na wniosek zgodnie z ust. 5, ujawnia ona danemu operatorowi statków powietrznych najważniejsze fakty i argumenty stanowiące podstawę takiej decyzji. Danemu operatorowi statków powietrznych przyznaje się możliwość przedstawienia Komisji pisemnych uwag w terminie 10 dni od daty ujawnienia faktów i argumentów. 10. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja może zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, przyjąć decyzję o nałożeniu na danego operatora statków powietrznych zakazu prowadzenia operacji. 11. Każde państwo członkowskie wykonuje na swoim terytorium decyzje przyjęte na podstawie ust. 10. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich środkach podjętych w celu wdrożenia takich decyzji. 12. W odpowiednich przypadkach ustanawia się szczegółowe zasady odnoszące się do procedur, o			monitorowania wielkości emisji, 2) nie przedłożył zweryfikowanego raportu z wielkości emisji, 3) nie rozliczył wielkości emisji wynikającej ze zweryfikowanego raportu albo raportu , o którym mowa w art. 61 ust. 7 - zawiadamia danego operatora statku powietrznego o wszczęciu postępowania w sprawie skierowania do Komisji Europejskiej wniosku o nałożenie zakazu prowadzenia przez tego operatora operacji lotniczych. 3. Operator statku powietrznego po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, może złożyć wyjaśnienia ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie 10 dni od dnia otrzymania zawiadomienia. 4. Minister właściwy do spraw środowiska po uzyskaniu zgody Rady Ministrów przesyła do Komisji Europejskiej wniosek o nałożenie zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych. 5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera: 1) dowody potwierdzające naruszenie przez operatora statku powietrznego obowiązku przedłożenia zweryfikowanego raportu albo raportu lub obowiązku uzyskania decyzji zatwierdzającej plan monitorowania albo obowiązku dokonania w wymaganym terminie umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji wynikającej ze zweryfikowanego raportu; 2) informację o wymierzonych karach pieniężnych mających na celu doprowadzenie do wykonania obowiązków, które naruszył operator statku powietrznego; 3) uzasadnienie nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej; 4) zalecenia dotyczące czasowego i przestrzennego zakresu obowiązywania	
--	---	--	--	--	--

	których mowa w niniejszym artykule. Środki takie, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy			zakazu prowadzenia operacji lotniczych oraz dodatkowych warunków lub obowiązków, jakie powinny zostać nałożone na operatora statku powietrznego.	
	15) dodaje się artykuły w brzmieniu: "Artykuł 18a Administrujące państwo członkowskie 1. Administrującym państwem członkowskim dla operatora statków powietrznych jest: a) w przypadku operatora statków powietrznych posiadającego ważną licencję na prowadzenie działalności, przyznaną przez państwo członkowskie zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 2407/92 z dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie przyznawania licencji przewoźnikom lotniczym [] – państwo członkowskie, które przyznało licencję na prowadzenie działalności temu operatorowi statków powietrznych; oraz b) we wszystkich innych przypadkach – państwo członkowskie z największą szacunkową ilością przypisanych emisji pochodzących z lotów wykonywanych przez tego operatora statków powietrznych w roku bazowym. 2. Jeżeli w dwóch pierwszych latach któregośkolwiek okresu, o którym mowa w art. 3c, żadna z przypisanych emisji lotniczych pochodzących z lotów wykonanych przez operatora statków powietrznych podlegającego przepisom ust. 1b niniejszego artykułu nie zostaje przypisana jego administrującemu państwu członkowskiemu, operator statków powietrznych zostaje przeniesiony do innego administrującego państwa członkowskiego. Nowym administrującym państwem		Art. 2 ust. 6 pkt 2	5. Przepisy ustawy stosuje się do: 2) operatora statku powietrznego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli Rzeczypospolita Polska została dla tego operatora wskazana jako administrujące państwo członkowskie w rozporządzeniu wydanym w związku z art. 18a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE i posiada koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego, wydaną na podstawie art. 164 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.⁵⁾), lub certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, wydany na podstawie art. 160 tej ustawy, lub upoważnienie dla przewoźnika lotniczego będącego przedsiębiorcą zagranicznym z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 192a tej ustawy, lub zezwolenie dla obcych przewoźników lotniczych, mogących wykonywać przewozy lotnicze do lub z Rzeczypospolitej Polskiej, wydane na podstawie art. 193 tej ustawy.	

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1008, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1829, z 2007 r. Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 97, poz. 625, Nr 144, poz. 901, Nr 177, poz. 1095, Nr 180, poz. 1113 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 42, poz. 340.

członkowskim jest państwo członkowskie z największą szacunkową ilością przypisanych emisji lotniczych pochodzących z lotów wykonywanych przez tego operatora statków powietrznych w dwóch pierwszych latach poprzedniego okresu. 3. Na podstawie najlepszych dostępnych informacji Komisja: a) przed dniem 1 lutego 2009 r. opublikuje wykaz operatorów statków powietrznych, którzy w dniu 1 stycznia 2006 r. lub po tym dniu wykonywali działania lotnicze wymienione w załączniku I, w którym wskazuje administrujące państwo członkowskie dla każdego operatora statków powietrznych zgodnie z ust. 1; oraz b) przed dniem 1 lutego każdego następnego roku aktualizuje wykaz w celu uwzględnienia operatorów statków powietrznych, którzy po tym czasie wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I. 4. Komisja może, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, opracować wytyczne w sprawie administrowania operatorami statków powietrznych przez administrujące państwa członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą. 5. Do celów ust. 1, w odniesieniu do operatora statku powietrznego, który rozpoczął działalność we Wspólnocie po dniu 1 stycznia 2006 r., "rok bazowy" oznacza pierwszy rok kalendarzowy działalności; we wszystkich innych przypadkach oznacza rok kalendarzowy rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2006 r. Artykuł 18b Pomoc Europejskiej Organizacji ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Eurocontrol) W celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z art. 3c ust. 4 i art. 18a Komisja może zwrócić się o				
--	--	--	--	--

	pomoc do Eurocontrolu lub innej właściwej organizacji i może w tym celu zawierać wszelkie odpowiednie umowy z tymi organizacjami.				
	16) w art. 19 ust. 3. wprowadza się następujące zmiany: a) ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie: "Rozporządzenie to przewiduje również przepisy dotyczące wykorzystania i identyfikacji CER i ERU w systemie wspólnotowym oraz monitorowania poziomu takiego wykorzystania i przepisy mające na celu uwzględnienie włączenia działań lotniczych do systemu wspólnotowego."; b) dodaje się akapit w brzmieniu: "Rozporządzenie w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów gwarantuje, że przydziały, CER i ERU, zwrócone przez operatorów statków powietrznych, zostają przekazane na konta wycofania państw członkowskich w pierwszym okresie realizacji zobowiązań wynikających z protokołu z Kioto tylko w zakresie, w jakim te przydziały, CER i ERU odpowiadają emisjom uwzględnionym w łącznych danych wynikających z krajowych inwentaryzacji za ten okres przeprowadzonych przez państwa członkowskie.";				
	17) w art. 23 ust. 3 otrzymuje brzmienie: "3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.";	N			
	18) dodaje się artykuł w brzmieniu: "Artykuł 25a Środki państw trzecich mające na celu zmniejszenie wpływu lotnictwa na zmiany klimatu 1. W przypadku gdy państwo trzecie przyjmuje środki				

mające na celu zmniejszenie wpływu lotów rozpoczynających się w tym państwie i kończących się we Wspólnocie na zmiany klimatu, Komisja, po przeprowadzeniu konsultacji z tym państwem trzecim i z państwami członkowskim w ramach komitetu, o którym mowa w art. 23 ust. 1, rozważa dostępne rozwiązania zapewniające optymalne wzajemne oddziaływanie na siebie systemu wspólnotowego i środków tego państwa. W razie konieczności Komisja może przyjąć zmiany, tak by loty rozpoczynające się w danym państwie trzecim zostały wyłączone z działań lotniczych wymienionych w załączniku I lub by przewidzieć jakiekolwiek inne zmiany w działaniach wymienionych w załączniku I wymagane zgodnie z umową, o której mowa w akapicie czwartym. Środki te, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3. Komisja może składać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski w sprawie jakichkolwiek innych zmian do niniejszej dyrektywy. Komisja w stosownych przypadkach może także wydawać Radzie zalecenia zgodnie z art. 300 ust. 1 Traktatu w celu rozpoczęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy z danym państwem trzecim. 2. Wspólnota i jej państwa członkowskie nadal dążą do osiągnięcia porozumienia w sprawie środków o charakterze globalnym, mających na celu zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych pochodzących z lotnictwa. W świetle takiego porozumienia Komisja rozważy, czy zmiany do niniejszej dyrektywy w odniesieniu do operatorów statków powietrznych są konieczne.";				
19) w art. 28 wprowadza się następujące zmiany: a) ustęp 3 lit. b) otrzymuje brzmienie: "b) aby był odpowiedzialny za przekazywanie ilości przydziałów innych niż przydziały wydane na mocy	N			

	rozdziału II, odpowiadających całkowitej emisji z instalacji w ramach przyznanego limitu, w drodze odstępstwa od art. 6 ust. 2 lit. e) i art. 12 ust. 3; oraz"; b) ustęp 4 otrzymuje brzmienie: "4. Zarządca podlega sankcjom mającym zastosowanie w odniesieniu do o naruszeń wymogów w celu przekazania wystarczających przydziałów innych niż przydziały wydane na mocy rozdziału II, aby objąć całkowitą ilość emisji z urządzeń w ramach przyznanego limitu, w drodze odstępstwa od art. 16 ust. 2, 3 oraz 4.";				
	20) w art. 30 dodaje się ustęp w brzmieniu: "4. Do dnia 1 grudnia 2014 r. Komisja na podstawie wyników monitorowania i na podstawie doświadczenia w stosowaniu niniejszej dyrektywy dokona przeglądu funkcjonowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do działań lotniczych wymienionych w załączniku I i przedstawi odpowiednie wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, zgodnie z art. 251 Traktatu. Komisja weźmie pod uwagę w szczególności: a) konsekwencje niniejszej dyrektywy i jej wpływ na ogólne funkcjonowanie systemu wspólnotowego; b) funkcjonowanie rynku przydziałów emisji lotniczych, obejmujące w szczególności wszelkie możliwe zakłócenia rynku; c) skuteczność systemu wspólnotowego w zakresie ochrony środowiska, oraz zakres, w jakim łączna liczba przydziałów, które mają zostać przyznane operatorom statków powietrznych na mocy art. 3c, powinna zostać zmniejszona zgodnie z ogólnymi celami UE w zakresie zmniejszania emisji; d) wpływ systemu wspólnotowego na sektor lotnictwa, w tym kwestie konkurencyjności, z uwzględnieniem szczególnego wpływu polityki w zakresie zmian klimatu wdrożonej w lotnictwie poza UE;				

e) dalsze stosowanie specjalnej rezerwy z uwzględnieniem możliwej zbieżności wskaźników wzrostu w całym sektorze; f) wpływ systemu wspólnotowego na strukturalną zależność od transportu lotniczego na wyspach, w regionach zamkniętych, w regionach peryferyjnych i w najbardziej oddalonych regionach Wspólnoty; g) czy należy włączyć system gateway, tak by umożliwić handel przydziałami pomiędzy operatorami statków powietrznych i operatorami instalacji przy jednoczesnym zapewnieniu, by żadne transakcje nie powodowały transferu netto przydziałów od operatorów statków powietrznych do operatorów instalacji; h) skutki związane z wartościami progowymi wykluczenia określonymi w załączniku I, jeśli chodzi o maksymalną certyfikowaną masę startową oraz roczną liczbę lotów wykonywanych przez operatora statków powietrznych; i) skutki zwolnienia z systemu wspólnotowego niektórych lotów wykonywanych w ramach zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nałożonych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2408/92 dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie dostępu przewoźników lotniczych Wspólnoty do wewnątrzwspólnotowych tras lotniczych []; j) rozwój, a także potencjał przyszłego rozwoju w zakresie sprawności lotnictwa, zwłaszcza postępy w realizacji celu Rady Doradczej ds. Badań nad Aeronautyką w Europie (ACARE), jakim jest opracowanie i wykazanie skuteczności technologii zdolnych obniżyć zużycie paliwa do 50 % do 2020 r., a także to, czy konieczne są dalsze środki zmierzające do podniesienia sprawności; k) rozwój w zakresie naukowego zrozumienia wpływu powodowanych przez lotnictwo smug kondensacyjnych i cirrusów na zmiany klimatyczne z myślą o				
---	--	--	--	--

	zapropnowaniu skutecznych środków łagodzących. Komisja składa następnie sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.				
	21) po art. 30 dodaje się tytuł w brzmieniu: "ROZDZIAŁ V PRZEPISY KOŃCOWE";	N			
	22) w załącznikach I, IV i V wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.	N			
Art. 2	Transpozycja 1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż dnia 2 lutego 2010 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie. 2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą. Komisja informuje o tym państwa członkowskie.	N			
Art. 3	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			

Art. 4	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:		Dyrektywa 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych			
	10) dodaje się artykuł w brzmieniu: "Artykuł 9a Dostosowanie liczby uprawnień w całej Wspólnocie 2. W odniesieniu do instalacji prowadzących działania wymienione w załączniku I, które są objęte systemem wspólnotowym dopiero od 2013 r., państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący takie instalacje przedkładali właściwemu organowi należycie uzasadnione i zweryfikowane przez niezależnego weryfikatora dane dotyczące emisji, tak aby zostały one uwzględnione przy dostosowaniu liczby uprawnień w całej Wspólnocie, które mają być wydane. Wszelkie takie dane przekazywane są właściwemu organowi do dnia 30 kwietnia 2010 r., zgodnie z przepisami przyjętymi na mocy art. 14 ust. 1. Jeżeli przekazane dane są należycie uzasadnione, właściwy organ powiadamia o tym Komisję do dnia 30 czerwca 2010 r. i liczba uprawnień, które mają być wydane, zostaje odpowiednio skorygowana współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9. W przypadku instalacji emitujących gazy cieplarniane inne niż CO₂ właściwy organ może zgłosić niższą wielkość emisji, zgodnie z możliwościami tych instalacji w zakresie redukcji.		Art. 20	1. Prowadzący instalacje, które zostaną objęte systemem od dnia 1 stycznia 2013 r., przekazują do Krajowego ośrodka informacje o wielkości emisji za lata 2005 - 2009. 2. Informacje, o których mowa w ust. 1, dla emisji dwutlenku węgla (CO₂), dla emisji podtlenku azotu (N₂O) oraz dla emisji perfluorowęglowodorów mogą zostać przygotowane w sposób i w formie określonej w decyzji Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady lub zgodnie z najlepszą dostępną wiedzą. 3. Krajowy ośrodek przekazuje informacje, o których mowa w ust. 1, ministrowi właściwemu do spraw środowiska. 4. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej informacje, o których mowa w ust. 1.	

	13) artykuły 11 i 11a otrzymują brzmienie: "Artykuł 11 Krajowe środki wykonawcze 1. Każde z państw członkowskich publikuje i przedkłada Komisji do dnia 30 września 2011 r. wykaz instalacji na jego terytorium objętych zakresem niniejszej dyrektywy oraz wszelkich bezpłatnych uprawnień przydzielonych każdej z instalacji na jego terytorium, obliczonych zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 10a ust. 1 i art. 10c. 2. Do dnia 28 lutego każdego roku właściwe organy wydają liczbę uprawnień, które mają być przydzielone w danym roku, obliczonych zgodnie z art. 10, 10a i 10c. 3. Państwa członkowskie mogą nie wydać bezpłatnych uprawnień na mocy ust. 2 instalacjom, których Komisja odmówiła wpisanie do wykazu, o którym mowa w ust. 1.		Art. 21	1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi w drodze rozporządzenia, liczbę lub procentowy udział uprawnień do emisji, jakie w okresie rozliczeniowym 2013-2020 mogą zostać przyznane instalacjom objętym systemem, kierując się koniecznością wypełnienia zobowiązań wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej. 2. Krajowy ośrodek przygotowuje projekt wykazu instalacji objętych systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631). 3. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki przygotowuje projekt wykazu instalacji wytwarzających energię elektryczną objętych systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną tym instalacją liczbą uprawnień do emisji określoną zgodnie z zaleceniami Komisji Europejskiej przyjętymi dla wdrożenia art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. 4. Wykazy, o których mowa w ust. 2 i 3 są udostępnianie społeczeństwu zgodnie z przepisami art. 39-43 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko stosuje się odpowiednio. 5. Krajowy ośrodek przekazuje, po przeprowadzeniu konsultacji społecznych, projekt wykazu ministrowi właściwemu do spraw środowiska.	
--	--	--	---------	---	--

				6. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia projekty wykazów z członkami Rady Ministrów. 7. Wykazy, o którym mowa w ust. 6, jest przedkładany Komisji Europejskiej w terminie do dnia 30 września 2011 r. 8. Rada Ministrów przyjmuje wykazy w drodze rozporządzenia, w takim zakresie w jakim Komisja Europejska nie wniosła zastrzeżeń.	
Art. 2	Transpozycja 1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2012 r. Jednakże do dnia 31 grudnia 2009 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, dodanego na mocy art. 1 ust. 10 niniejszej dyrektywy, oraz przepisów art. 11 dyrektywy 2003/87/WE, zmienionego na mocy art. 1 ust. 13 niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie stosują środki, o których mowa w akapicie pierwszym, od dnia 1 stycznia 2013 r. Przepisy określone w akapicie pierwszym i drugim przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie. 2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą. Komisja informuje o tym pozostałe państwa członkowskie.	N			
Art. 3	Przepisy przejściowe Przepisy dyrektywy 2003/87/WE, zmienionej dyrektywą 2004/101/WE, dyrektywą 2008/101/WE i rozporządzeniem (WE) nr 219/2009, nadal stosuje się do	N			

	dnia 31 grudnia 2012 r.				
Art. 4	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			
Art. 5	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			

POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU⁴⁾

Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art. 5	Minister właściwy do spraw środowiska jest organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do starosty oraz marszałka województwa w sprawach rozstrzyganych na podstawie przepisów ustawy.	Konieczność określenia instancyjności zgodnie z kodeksem postępowania administracyjnego
Art. 9	1. Za utworzenie rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2 - 4, wnosi się opłatę w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania wpłaty. 2. Dowód uiszczenia opłaty dołącza się do wniosku o utworzenie rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2 - 4. 3. Posiadacz rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2 - 4, uiszcza, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, opłatę roczną w wysokości stanowiącej równowartość 25 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok, za który uiszczana jest opłata. 4. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 3, wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanego dalej „Narodowym Funduszem”.	Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2004, str. 1) zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 916/2007 z dnia 31 lipca 2007 r. zmieniającym rozporządzenie Komisji (WE) nr 2216/2004 w sprawie ujednoliconego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 200 z 1.08.2007, str. 5) należy ustanowić zasady otwierania rachunków i z tego tytułu można pobierać opłaty, których celem jest finansowanie funkcjonowania rejestru.

	5. Opłaty, o której mowa w ust. 3, nie wnosi się za rok, w którym utworzono rachunek. 6. Narodowy Fundusz przekazuje do Krajowego ośrodka dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 3, w terminie do dnia 14 kwietnia każdego roku. 7. W przypadku niewniesienia opłaty, o której mowa w ust. 1, lub nieprzekazania dowodu wniesienia tej opłaty, Krajowy ośrodek nie utworzy rachunku. Utworzenie rachunku następuje niezwłocznie po przekazaniu dowodu jej uiszczenia. 8. W przypadku niewniesienia opłaty, o której mowa w ust. 3, Krajowy ośrodek blokuje rachunek. Odblokowanie rachunku następuje niezwłocznie po przekazaniu dowodu uiszczenia tej opłaty. 9. Warunki otwierania, administrowania i utrzymywania rachunków w Krajowym rejestrze określa regulamin, o którym mowa w art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.	
Art. 18	1. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń, który wpływa na obniżenie emisji z instalacji objętych systemem składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o przekazanie uprawnień do emisji przewidzianych na ten projekt w rezerwie, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 6. 2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się nie później niż do dnia 31 grudnia 2012 r. 3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy art. 50 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych	Przepisy art. 18 i 19 wykonują decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącą mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 49 z 19.02.2004, s. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 57) oraz decyzję Komisji nr 2005/166/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiającą zasady wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady 280/2004/WE dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 55 z 1.03.2005, str. 57) oraz decyzję Komisji nr 2006/780/WE z dnia 13

	substancji.	listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12).
Art. 19	1. Niewykorzystane do dnia 31 grudnia 2012 r. uprawnienia do emisji z rezerwy, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 6, w przypadku projektów wspólnych wdrożeń, które wpływają bezpośrednio na obniżenie emisji z instalacji objętych systemem, mogą zostać przekazane, jako uprawnienia do emisji na okres 2008-2012 instalacji, na którą ta redukcja miała mieć wpływ. 2. Jeżeli projekt wspólnych wdrożeń, o którym mowa w ust. 1, nie został zrealizowany lub osiągnięta w związku z jego realizacją wielkość emisji unikniętej lub emisji zredukowanej jest mniejsza od przewidywanej, prowadzący instalację nie później niż do dnia 31 grudnia 2012 r. składa do ministra właściwego do spraw środowiska wnioski o przekazanie całości lub części uprawnień do emisji przewidzianych na ten projekt w rezerwie, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 6. 3. Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, określa w drodze decyzji ilość uprawnień do emisji, które przekazuje się prowadzącemu instalację. 4. Kopię ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi. 5. Krajowy ośrodek niezwłocznie, jednak nie później niż w	Wyjaśnienie jak do art. 18

	terminie 7 dni od dnia przekazania potwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii ostatecznej decyzji, wydaje na rachunek prowadzącego instalację, uprawnienia do emisji w ilości określonej w decyzji.	
Art. 25	1. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy, które nie zostały rozdzielone w trybie określonym w art. 23, są przeznaczone do sprzedaży w drodze aukcji. 2. Środki pieniężne uzyskane z aukcji stanowią przychód Narodowego Funduszu. 3. Zasady sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji określa rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str.1).	Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy dla operatorów statków powietrznych, które nie zostały rozdzielone są przeznaczone do sprzedaży w drodze aukcji. Zasady aukcji będzie regulować rozporządzenie Komisji Europejskiej
Art. 27	1. Prowadzący instalację, który posiada instalację, której przyznano uprawnienia do emisji, uiszcza opłatę za wprowadzanie dwutlenku węgla (CO₂) do powietrza w wysokości równej iloczynowi: 1) liczby uprawnień do emisji przyznanych na pierwszy rok okresu rozliczeniowego w krajowym planie, 2) liczby uprawnień do emisji przyznanych na pierwszy rok uczestnictwa instalacji w okresie rozliczeniowym, określonej w zezwoleniu w przypadku instalacji nowych, 3) liczby uprawnień do emisji przyznanych na pierwszy rok w zezwoleniu, w przypadku zmiany w instalacji	Sposób wnoszenia opłaty za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza jest zgodny z obowiązującą ustawą z dnia 22 grudnia 2002 r., która to wprowadził <i>lex specialis</i> w przepisie art. 25. Oznacza to, że podmioty korzystające ze środowiska, objęte systemem ponoszą opłatę wynikającą z art. 284 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. <i>Prawo ochrony środowiska</i> określoną w następujący sposób: wysokości opłaty określa się na podstawie liczby przyznanych uprawnień do emisji pomnożonej przez jednostkową stawkę opłaty obowiązującą w poprzednim roku kalendarzowym i wnosi ją na rachunek NFOŚiGW. W przypadku instalacji istniejących, liczba uprawnień do emisji

	- i obowiązującej w roku poprzednim jednostkowej stawki opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o której mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, dotyczącej dwutlenku węgla (CO₂). 2. Prowadzący instalację, który uiścił opłatę, o której mowa w ust. 1, nie ponosi, w tym roku okresu rozliczeniowego, opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, za wprowadzanie do powietrza dwutlenku węgla (CO₂), na którego emisję uzyskał uprawnienia do emisji. 3. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany uiścić: 1) 50% kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek instalacji; 2) 50% kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 miesięcy od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek instalacji. 4. Opłatę, o której mowa w ust. 1, wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.	został określony w Krajowym Planie Rozdziału Uprawnień do emisji lub wykazie, dla instalacji nowych i instalacji zmienionych w zezwoleniu. Tak określoną opłatę w nosi się tylko w pierwszym roku okresu rozliczeniowego dla instalacji istniejącej, a dla instalacji nowej lub zmienionej w pierwszym roku, którego dotyczył przydział uprawnień do emisji w zezwoleniu. Różnica pomiędzy obowiązującą ustawą, a projektem dotyczy dookreślenia pierwszego roku wnoszenia opłat dla instalacji nowych lub instalacji zmienionych. W ustawie z dnia 22 grudnia 2002 r. opłata odnosi się tylko do pierwszego roku okresu rozliczeniowego w obecnym projekcie ustawy instalacje nowe lub instalacje zmienione będą wnosić opłatę za wprowadzenie gazów i pyłów do powietrza w każdym pierwszym roku przydziału uprawnień do emisji w zezwoleniu.
Art. 28	1. Do ponoszenia opłat, o których mowa w art. 27 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.¹⁾), z tym, że uprawnienia organu podatkowego przysługują wierzycielowi, którym jest Narodowy Fundusz. 2. Organem właściwym w zakresie decyzji wydawanych na podstawie przepisów ustawy wymienionej w ust. 1 jest Prezes Zarządu Narodowego Funduszu. W sprawach tych organem	Wyjaśnienie jak do art. 27 Ponadto należy określić organ właściwy do egzekucji opłat zgodnie z ordynacją podatkową, aby zapewnić skuteczność zbierania opłat.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671, z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 44, poz. 362, Nr 57, poz. 466, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 213, poz. 1652 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 57, poz. 355 i Nr 127, poz. 858, Nr 142, poz. 961, Nr 167 poz. 1131, Nr 182 poz. 1228, Nr, 197, poz. 1306.

	wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu jest minister właściwy do spraw środowiska.	
--	---	--

Art. 46	1. W przypadku wyczerpania krajowej rezerwy, wydanie liczby uprawnień do emisji na rachunek instalacji, określonej w zezwoleniu, następuje po zasileniu krajowej rezerwy odpowiednią liczbą uprawnień do emisji. 2. Uprawnienia do emisji z krajowej rezerwy są wydawane w terminie 14 dni od dnia zasilenia krajowej rezerwy, proporcjonalnie do liczby uprawnień do emisji określonej w zezwoleniach, które wpłynęły do Krajowego ośrodka przed dniem zasilenia krajowej rezerwy. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, prowadzącemu instalację nie przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z niewydania uprawnień do emisji lub późniejszego ich wydania. 4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek na podstawie informacji zawartych w Krajowym rejestrze, sporządza wykaz instalacji objętych systemem wraz z przyporządkowaną im liczbą uprawnień do emisji, które do dnia 31 marca pierwszego roku kolejnego okresu rozliczeniowego nie zostały wydane. 5. Wykaz, o którym mowa w ust. 4, Krajowy ośrodek przekazuje organowi właściwemu do wydania zezwolenia w terminie do dnia 15 kwietnia pierwszego roku kolejnego okresu rozliczeniowego. 6. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia, w części dotyczącej liczby przyznanych uprawnień do emisji, jeżeli na skutek wyczerpania krajowej rezerwy, uprawnienia do emisji nie zostały wydane na rachunek instalacji do dnia 31 marca	W kolejnych artykułach zostały zawarte przepisy dotyczące określenia zasad postępowania w przypadku: podziału instalacji, zbycia instalacji oraz przypadku, gdy instalacja przestała spełniać przesłanki uczestnictwa w systemie. Odpowiednio w przypadku zbycia instalacji nabywca jest zobowiązany do zawiadomienia Krajowego ośrodka o zaistniałym fakcie w ciągu 14 dni od nabycia instalacji. Jednocześnie nabywca musi wystąpić do właściwego organu o zmianę zezwolenia, w kontekście zmiany prowadzącego instalację. W wyniku podziału instalacji objętej systemem powstaje jedna lub więcej instalacji spełniających przesłanki uczestnictwa w systemie, każda z powstałych instalacji musi mieć zezwolenie. Prowadzący te instalacje występuje z wnioskiem o zmianę lub o nowe zezwolenie do organu właściwego w terminie 14 dni od dnia podziału. Jeżeli instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, uprawnienia do emisji przyznane w krajowym planie lub zezwoleniu niewydane na rachunek prowadzącego tą instalację zasilają krajową rezerwę. Natomiast w przypadku, gdy instalacja nie spełnia przesłanek objęcia systemem, organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia. Kopie decyzji stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia organ przesyła Krajowemu ośrodkowi i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska a uprawnienia do emisji niewydane prowadzącemu taką instalację zasilają krajową rezerwę. Precyzyjne uregulowanie powyższych sytuacji zdaniem ustawodawcy gwarantuje poprawne postępowanie w zakresie obowiązku rozliczenia się z wielkości emisji, w kwestii porządku w decyzjach administracyjnych oraz zapewnia optymalne zarządzanie uprawnieniami do emisji przez podmioty. Również Krajowy ośrodek racjonalnie dysponuje krajową rezerwą uprawnień do emisji, zwłaszcza w przypadku gdy instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, a uprawnienia do emisji przyznane które nie zostały wydane na rachunek prowadzącego instalację mogą uzupełnić krajową rezerwę.
---------	--	---

Art. 47	pierwszego roku kolejnego okresu rozliczeniowego. 1. Z dniem zbycia tytułu prawnego do instalacji objętej systemem, zbywca traci prawo do rozporządzania uprawnieniami do emisji przyznanymi tej instalacji. 2. Nabywca jest obowiązany zgłosić Krajowemu ośrodkowi nabycie tytułu prawnego do instalacji objętej systemem w terminie 14 dni od dnia nabycia tego tytułu prawnego. 3. Nabywca tytułu prawnego do instalacji objętej systemem jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji z tej instalacji. 4. Zbywca tytułu prawnego do instalacji objętej systemem jest obowiązany do przekazania nabywcy wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu o wielkości emisji, o którym mowa w art. 58 ust. 3. 5. Na wniosek nabywcy tytułu prawnego do instalacji objętej systemem organ właściwy do wydania zezwolenia przenosi, w drodze decyzji, prawa i obowiązki wynikające z zezwolenia.	
Art. 48	1. Jeżeli w wyniku podziału instalacji objętej systemem powstaje jedna lub więcej instalacji, które spełniają przesłanki uczestnictwa w systemie, prowadzący te instalacje występują w terminie 21 dni od dnia podziału z wnioskiem odpowiednio o zmianę albo wydanie zezwolenia dla instalacji. 2. Do wniosków, o których mowa w ust. 1 dołącza się	

Art. 49	oświadczenie prowadzących instalacje o sposobie podziału liczby uprawnień do emisji przyznanych instalacji objętej systemem przed jej podziałem. 1. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia w przypadku gdy instalacja objęta systemem przestała spełniać przesłanki objęcia systemem lub gdy wielkość emisji określona w raporcie, o którym mowa w art. 63 ust. 1, w poprzednim roku okresu rozliczeniowego wyniosła zero. 2. Prowadzący instalację, w terminie 21 dni od dnia wystąpienia zdarzenia powodującego, że instalacja objęta systemem przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, jest obowiązany poinformować o tym, na piśmie, organ właściwy do wydania zezwolenia i Krajowy ośrodek. 3. Kopię decyzji stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia organ właściwy do wydania zezwolenia przesyła Krajowemu ośrodkowi, właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz Narodowemu Funduszowi w terminie 14 dni od dnia, kiedy decyzja stała się ostateczna. 4. Prowadzący instalację jest obowiązany do sporządzenia raportu o wielkości emisji, o którym mowa w art. 58 ust. 3, z tym, że raport ten sporządza się na dzień zdarzenia powodującego, że instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem. 5. Uprawnienia do emisji przyznane w krajowym planie lub w zezwoleniu na poszczególne lata okresu rozliczeniowego następujące po roku kalendarzowym, w którym miało miejsce zdarzenie, o którym mowa w ust. 1, zasilają krajową rezerwę. 6. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek instalacji w kolejnym roku okresu rozliczeniowego następującego po	
-----------------------	--	--

	roku kalendarzowym, w którym miało miejsce zdarzenie, o którym mowa w ust. 1, podlegają zwrotowi i zasilają krajową rezerwę.	
--	---	--

Art. 51	1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek podmiotu podejmującego realizację instalacji spalania paliw, z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych o nominalnej mocy cieplnej powyżej 20 MW, która będzie wytwarzała energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim i w której nie będzie prowadzony rodzaj działalności określony w poz. 2-29 tabeli nr 2 załącznika do ustawy. 2. Podjęcie realizacji instalacji ma miejsce w dniu faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego dotyczącego tej instalacji. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień, który nastąpił przed dniem 31 grudnia 2008 r., w którym podjęto prace przygotowawcze na terenie budowy instalacji. 3. Do wydania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 6. 4. Wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, powinien także zawierać: 1) wskazanie miejsca realizacji instalacji, 2) opis, harmonogram i planowany termin oddania instalacji do użytkowania, 3) informację o tytule prawnym do składników majątkowych lub niemajątkowych wchodzących w skład instalacji. 5. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się potwierdzenie złożenia wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów	

	lub pyłów do powietrza, jeżeli podmiot, o którym mowa w ust. 1, nie posiada tych pozwoleń dla instalacji, której dotyczy wniosek. Potwierdzenia nie dołącza się, jeżeli organem właściwym do wydania zezwolenia jest organ właściwy do wydania tych pozwoleń. 6. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, nie przyznaje się uprawnień do emisji i nie określa się wysokości opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1 . 7. Prowadzący instalację w terminie 14 dni od dnia oddania instalacji do użytkowania, występuje do właściwego organu o zmianę zezwolenia w zakresie, o którym mowa w ust. 6. 8. Obowiązek monitorowania i rozliczania wielkości emisji powstaje z dniem wydania decyzji o zmianie zezwolenia.	
--	---	--

		Regulacja dotyczy sposobu wydawania zezwoleń podmiotom podejmującym realizację instalacji, które będą wytwarzały energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim. Projektowana regulacja zakłada możliwość ubiegania się, przez te podmioty na etapie faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego o zezwolenie na udział w systemie handlu uprawnieniami do emisji bez przydziału uprawnień do emisji. Ponadto w projekcie ustawy przyjęto, iż za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień jaki nastąpił przed dniem 31 grudnia 2008 r., w którym rozpoczęto budowę, poprzez podjęcie prac przygotowawczych na terenie budowy. Przyjęta regulacja ma na celu implementację art. 10 c dyrektywy 2009/29/WE, który ma umożliwić bezpłatny przydział uprawnień instalacjom wytwarzającym energię elektryczną. Warto także podkreślić, iż pojęcie: „prace przygotowawcze” powinny być rozumiane w oparciu o przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. Nr 89 poz. 414 z późn. zm.)
--	--	---

		Wydanie zezwolenia na uczestnictwo w systemie będzie przebiegało w oparciu o przepisy dotyczące wydawania zezwoleń dla instalacji istniejących. Przydział uprawnień dla tego rodzaju instalacji zostanie dokonany na wniosek prowadzącego instalację, który w terminie 14 dni od rozpoczęcia eksploatacji występuje do właściwego organu o zmianę w tym zakresie wydanego wcześniej zezwolenia.
Art. 66 ust. 5	Prowadzący instalację nie może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w ust. 1 i ust. 2, uprawnień do emisji przyznanych operatorowi statku powietrznego.	Prowadzący instalację nie może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji uprawnień do emisji przyznanych operatorowi statku powietrznego. Uprawnienia te pochodzą z dwóch różnych puli i posiadają różne kody, toteż nie jest możliwe swobodne stosowanie tych uprawnień do rozliczania.

Art. 61.	1. Krajowy ośrodek prowadzi wykaz jednostek uprawnionych. 2. Jednostka uprawniona powinna zatrudniać do przeprowadzenia weryfikacji osoby, które: 1) wykazują się doświadczeniem zawodowym, gwarantującym prawidłowe wykonywanie obowiązków, związanym z: a) projektowaniem instalacji technologicznych i ekologicznych, lub b) nadzorem i kontrolą procesów i urządzeń technologicznych z uwzględnieniem wymogów ochrony środowiska, lub c) badaniem systemów ek zarządzania oraz weryfikacją danych i raportów dotyczących środowiska, lub d) zarządzaniem oraz bilansowaniem emisji; 2) posiadają wykształcenie poświadczone dyplomem ukończenia studiów pierwszego stopnia, w zakresie technicznym, ekonomicznym, przyrodniczym, lub co najmniej dziesięcioletnie doświadczenie zawodowe; 3) uczestniczyły w co najmniej 20 dniach audytu weryfikacyjnego dotyczącego weryfikacji emisji gazów cieplarnianych.	Jednostka uprawniona zgodnie z definicją w słowniczku powinna zostać akredytowana przez PCA, dlatego należy określić podstawowe kryteria wiedzy, doświadczenie i wykształcenie w celu zapewnienia poprawności procesu weryfikacji rocznych raportów o wielkości emisji.
Art. 61.	3. Krajowy ośrodek prowadzi wykaz jednostek uprawnionych. 4. Jednostka uprawniona powinna zatrudniać do przeprowadzenia weryfikacji osoby, które: 4) wykazują się doświadczeniem zawodowym, gwarantującym prawidłowe wykonywanie obowiązków, związanym z: e) projektowaniem instalacji technologicznych i ekologicznych, lub f) nadzorem i kontrolą procesów i urządzeń technologicznych z uwzględnieniem wymogów ochrony środowiska, lub g) badaniem systemów ek zarządzania oraz weryfikacją danych i raportów dotyczących środowiska, lub h) zarządzaniem oraz bilansowaniem emisji; 5) posiadają wykształcenie poświadczone dyplomem ukończenia studiów pierwszego stopnia, w zakresie technicznym,	Do zadań Krajowego ośrodka należy przeprowadzanie oceny zweryfikowanych raportów pod względem kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu w sprawie sposobu monitorowania wielkości emisji substancji objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji i z zatwierdzonym planem monitorowania wielkości emisji. W przypadku, gdy z oceny Krajowego ośrodka wynika, że zweryfikowany raport jest niekompletny, niepoprawny lub niezgodny z zakresem określonym w planie monitorowania, Krajowy ośrodek zwraca się do prowadzącego instalację lub operatora statku powietrznego o usunięcie naruszeń w określonym terminie.

Art. 65.	ekonomicznym, przyrodniczym, lub co najmniej dziesięcioletnie doświadczenie zawodowe; 6) uczestniczyły w co najmniej 20 dniach audytu weryfikacyjnego dotyczącego weryfikacji emisji gazów cieplarnianych. 1. Krajowy ośrodek wprowadza do Krajowego rejestru wielkość emisji na podstawie: 1) raportu, o którym mowa w art. 63 ust. 1, albo 2) raportu, o którym mowa w art. 63 ust. 7, albo 3) ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 64 ust. 4. 2. Krajowy ośrodek powiadamia pisemnie prowadzącego instalację oraz operatora statku powietrznego o wprowadzeniu informacji o wielkość emisji określonej w raporcie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 do Krajowego rejestru, w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3.	W przypadku, gdy Krajowy ośrodek nie uzyska wystarczających wyjaśnień od prowadzącego instalację, albo nie zostanie dochowany wyznaczony termin do ich udzielenia, Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem o kontrolę wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w stosunku do tego prowadzącego instalację.
Art. 79.	W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 2 pkt 13 otrzymuje brzmienie: „13) przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 64 ust. 1, ustawy z dnia .. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...)”;; 2) w art. 18 w ust. 3 uchyla się pkt 2.	Zostały określone przepisy zmieniające przepisy obowiązujące, wynikające z niniejszego aktu normatywnego. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska zostało dodane nowe zadanie wynikające z kontroli zweryfikowanych raportów z wielkości emisji z instalacji w przypadku nie uzyskania wystarczających wyjaśnień od prowadzącego instalację, lub gdy nie został dochowany wyznaczony termin. Została także uchylona delegacja do wydania rozporządzenia dotyczącego określenia kosztów weryfikacji. Zostały zmieniane przepisy w ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa. W ustawie tej wyłączono działania wynikające z zarządzania uprawnieniami do emisji, jednostkami poświadczonej redukcji emisji, jednostkami redukcji emisji spod
Art. 80.	W ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 493, z późn. zm.²⁾) w art. 5a w ust. 3 dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:	

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 156, poz. 775, Nr 156, poz. 775 z 1997 r. Nr 106, poz. 673, Nr 115, poz. 741 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 155, poz. 1014, Nr 160, poz. 1063 z 2000 r. Nr 48, poz. 550, z 2001 r. Nr 4, poz. 26, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 240, poz. 2055, z 2004 r. Nr 99, poz. 1001, Nr 123, poz.

Art. 81.	„7) nabycia lub rozporządzania uprawnieniami do emisji, o których mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...); 8) nabycia lub rozporządzania, jednostkami przyznanej emisji, jednostkami redukcji emisji, jednostkami poświadczonej redukcji emisji, o których mowa w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 249, poz. 1657).” W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 401: a) ust. 7 pkt 7 otrzymuje brzmienie: „7) wpływy z opłat, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 3, art. 27 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, a także wpływy z kar pieniężnych nałożonych na podstawie art. 70-72 tej ustawy”; b) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu: „7a. Przychodami Narodowego Funduszu są także wpływy z aukcji, o której mowa w art. 25 ust. 1 art. 29 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.”; 2) art. 401 c ust. 8 otrzymuje brzmienie: „8. Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7 i ust. 7a, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznacza się na finansowanie zadań Krajowego ośrodka	obowiązku uzyskania zgodny ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa. Wprowadzono zmiany do ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska dotyczące nowych zasad wnoszenia opłat za wprowadzanie pyłów i gazów do powietrza oraz określono przepisy dotyczące finansowania Krajowego ośrodka. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko rozszerzono katalog informacji udostępnianej, wynikający z niniejszego projektu aktu normatywnego. Ponadto w celu umieszczenia w jednym akcie normatywnym wszystkich zadań Krajowego Ośrodka Bilansowania i Zarządzania Emisjami wynikających z przedmiotowego projektu ustawy wprowadzono zmianę w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.
----------	--	---

1291 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 169, poz. 1417 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 107, poz. 721, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 206, poz. 1590 oraz z 2010 r. Nr 229, poz. 1590.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 340 i Nr 84, poz. 700.

	bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”.	
Art. 82.	W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.³⁾) w art. 21 w ust. 2 pkt 33 otrzymuje brzmienie: „33) z zakresu ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) o: a) projektach krajowych planów rozdziału uprawnień do emisji, b) wykazach, o których mowa w art. 21 ust. 2 i 3, c) zezwoleniach, o których mowa w art. 40 tej ustawy, d) raportach o wielości emisji z instalacji objętych systemem, o których mowa w art. 63 ust. 1 tej ustawy, e) zagregowanych danych dotyczących wielkości emisji wynikających z operacji lotniczych zawartych w raportach, o których mowa w art. 63 ust. 1 tej ustawy, f) decyzjach o wymierzeniu kary pieniężnej, o której mowa w art. 71 ust. 1, art. 72 ust. 1, art. 73 ust. 1 tej ustawy;”.	
Art. 84.	W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 249, poz. 1657) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 1 ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4. zasady funkcjonowania krajowego rejestru jednostek Kioto	

	i uprawnień do emisji;”; 2) w art. 3 w ust. 2 dodaje się pkt 9 i 10 w brzmieniu: „9) monitorowanie działań związanych z realizacją projektów wspólnych wdrożeń i projektów mechanizmów czystego rozwoju oraz innych projektów powodujących redukcję lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych; 10) administrowanie systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, a w szczególności: a) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o instalacjach objętych systemem, niezbędne do opracowania projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz wykazu o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz monitorowania sposobu wywiązania się przez prowadzących instalacje z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie, b) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o operatorach statków powietrznych wykonujących operacje lotnicze objęte systemem oraz monitorowania sposobu wywiązania się przez operatorów statków powietrznych z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie, c) opiniowanie planów monitorowania, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, d) zbieranie danych i opracowywanie analiz dotyczących systemu, e) opracowywanie projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji	
--	---	--

	objętych systemem oraz wykazu, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych; f) opracowywanie sprawozdań dotyczących systemu w zakresie uczestnictwa w systemie instalacji i operatorów statków powietrznych, g) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych i szkoleniowych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu, h) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie związanym z funkcjonowaniem systemu oraz realizacją zobowiązań międzynarodowych w zakresie systemu, i) prowadzenie wykazu jednostek uprawnionych do weryfikacji raportów określonych w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych sporządzanych przez operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje, j) prowadzenie aukcji uprawnień do emisji, k) opiniowanie na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska, projektów aktów prawnych i dokumentów dotyczących funkcjonowania systemu, l) sporządzanie wykazów prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, którzy naruszyli obowiązki związane z uczestnictwem w systemie i przekazywaniu ich ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”; 3) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu: „Art. 5a Minister właściwy do spraw środowiska w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku przedkłada Radzie Ministrów,	
--	---	--

	informację o realizacji zadań wynikających z niniejszej ustawy oraz z ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych wraz z wykazem środków wydatkowanych na realizację tych zadań.” 4) tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie: „Krajowy rejestr jednostek Kioto i uprawnień do emisji”; 5) w art. 17: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Jednostki Kioto i uprawnienia do emisji są utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnień do emisji, zwanym dalej „Krajowym rejestrem”.”; b) dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. Uprawnienia do emisji są utrzymywane na rachunku posiadania operatora, rachunku operatora statków powietrznych w Unii, osobistym rachunku posiadania albo krajowym rachunku posiadania, określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3.”; c) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Krajowy ośrodek określa w regulaminie szczegółowe warunki otwierania, administrowania i utrzymywania rachunku prowadzącego instalację i osobistych rachunków posiadania w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnień do emisji.”; 6) użyte w ustawie w różnej liczbie i przypadku, wyrazy „wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych” zastępuje się użytymi w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami „system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych”.	
--	--	--

Art. 86.	1. Grupy instalacji utworzone na podstawie ustawy, o której mowa w art. 97, mogą działać do dnia 31 grudnia 2012 r., z tym że obowiązek rozliczenia wielkości emisji za rok 2012 realizuje się do dnia 30 kwietnia 2013 r. 2. W przypadku gdy zarządca grupy instalacji nie rozliczy wielkości emisji, za rozliczenie wielkości emisji z instalacji objętych grupą odpowiadają prowadzący instalacje.	
Art. 87.	1. Operator statku powietrznego na okres rozliczeniowy rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 2012 r. wniosek, o którym mowa w art. 22 ust. 1, składa w terminie do dnia 31 marca 2011 r. 2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać zweryfikowane dane dotyczące liczby tonokilometrów odnoszącej się do operacji lotniczych objętych systemem wykonanych w 2010 r. 3. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski o których mowa w ust. 1 przekazuje do Komisji Europejskiej do dnia 30 czerwca 2011 r. 4. Wnioski o zatwierdzenie planów monitorowania wielkości emisji i planów monitorowania tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych złożone przez operatorów statków powietrznych przed wejściem w życie ustawy stają się wnioskami, o których mowa w art. 49 ust. 1 w rozumieniu niniejszej ustawy. 5. Rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 52 ust. 2, dla okresu rozliczeniowego rozpoczynającego się od dnia 1 stycznia 2012 r. jest rok 2010. 6. Operator statku powietrznego nie dokonuje rozliczenia wielkości emisji za rok 2010 i 2011.	
Art. 90.	1. Prowadzący instalację, który posiada instalację, która nie jest objęta systemem w okresie rozliczeniowym 2008-2012, a	

	zostanie objęta systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., jest obowiązany do uzyskania zezwolenia w terminie do dnia 30 czerwca 2011 r. 2. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, nie przyznaje się uprawnień do emisji i nie określa się wysokości opłaty, o której mowa w art. 27 ust.1. 3. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, nie monitoruje wielkości emisji i nie dokonuje rozliczenia wielkości emisji w latach 2010-2012. 4. Jeżeli prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, przekazał Krajowemu ośrodkowi informacje, o których mowa w art. 20 ust. 1, przed dniem wejścia w życie ustawy uznaje się, że obowiązek określony w tym przepisie został spełniony.	
Art. 91	Przychody, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7 ustawy, o której mowa w art. 80, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, są uwzględniane przy ustalaniu wysokości zobowiązania określonego w art. 401c ust. 8 ustawy, o której mowa w art. 80, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.	
Art. 90.	Prowadzący instalację, posiadający przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, rachunek w Krajowym Rejestrze Uprawnień do Emisji o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 97, jest obowiązany do przekazania do Krajowego ośrodka dowodu wniesienia opłaty, o której mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 97, za pierwszy wpis dokonany w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że dowód został już dostarczony. W przypadku nie przekazania dowodu wniesienia opłaty	

	Krajowy ośrodek blokuje rachunek instalacji. Odblokowanie rachunku instalacji następuje niezwłocznie po przekazaniu dowodu uiszczenia tej opłaty.	
Art. 92.	Do opłat, o których mowa w art. 25 ustawy, o której mowa w art. 97, należnych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.	
Art. 93.	1. Do postępowań wszczętych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 97, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a niezakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe, z zastrzeżeniem ust. 2. 2. Decyzje wydane na podstawie art. 47 ustawy, o której mowa w art. 97, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wygasają, a wszczęte postępowania umarza się.	
Art. 94.	1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy o której mowa w art. 97, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 ust. 5 niniejszej ustawy i mogą być zmieniane na podstawie art. 15 ust. 5 niniejszej ustawy, jeżeli jest to uzasadnione względami gospodarczymi oraz bezpieczeństwem energetycznym państwa. Do zmiany stosuje się odpowiednio przepisy art. 13-16 i art. 50 niniejszej ustawy. 2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 41 ustawy, o której mowa w art. 97, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 59 ust. 2 niniejszej ustawy.	
Art. 95.	Traci moc ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784 oraz z 2008 r. Nr 199, poz. 1227).	

Art. 96.	Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.	
----------	--	--

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy